

Debatten van de provincieraadszitting

27 maart 2007

OPENBARE ZITTING

Vijfde gedeputeerde Carina Van Cauter (vervolg)**De heer voorzitter**

Dames en Heren Collega's,

We gaan verder met de bespreking van de begroting en het beleid. We hadden gisteren afgesproken dat we twee tussenkomsten zouden aanhoren van mevrouw Lafkioui, onder meer over het personeel.

Mevrouw Lafkioui, u hebt het woord voor uw eerste tussenkomst.

PERSONEEL EN INTEGRALE KWALITEITSZORG (IKZ) - VERVOLG**P. 86-99 BELEIDSPROGRAMMA: PERSONEEL EN INTEGRALE KWALITEITSZORG: VRAGEN BIJ HET
BESPARINGSBELEID PERSONEEL EN BIJ DE TOEPASSING VAN INTEGRALE KWALITEITSZORG****Mevrouw Lafkioui**

Mijnheer de Voorzitter,

Ik had een tussenkomst ingediend rond welzijn en gezondheid en heb daarbij nog een paar bijkomende vragen. Mag ik die later stellen?

Ik heb mij gisteren verontschuldigd omdat ik les moest geven. Ik zou willen vragen om in de toekomst, bij een volgende planning, rekening te houden met het feit dat mensen zich niet te allen tijde beschikbaar kunnen houden, zeker voor een vergadering die niet aangekondigd werd via het bureau of een andere instantie.

De heer voorzitter

Zeer goed, Mevrouw. U mag beginnen met uw tussenkomst over personeel.

Mevrouw Lafkioui

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De besparingsproblematiek is gisteren al aan bod gekomen en ik heb het antwoord van mevrouw Van Cauter gelezen, maar voor zover ik weet is gisteren het nieuwe organogram niet aan bod gekomen.

Op de vorige commissie heeft men een nieuw organogram voorgesteld en het accent ligt vooral op het clusteren van bepaalde functies en de daarbij behorende beleidsdomeinen. Binnen dit plaatje zou de integrale kwaliteitszorg een specifieke functie krijgen in het ontstaan van de coördinatieceel Integrale Kwaliteitszorg. Mijn vraag is: vanwaar die plotse verandering?

Uiteindelijk is het niet echt een nieuw organogram. Voor de collega's die nieuw zijn in de raad: in de vorige legislatuur is er al een soort doorlichting geweest van de personeelsadministratie door het studiebureau Cap Gemini. Na deze studie en doorlichting zijn er een aantal adviezen geformuleerd. Er is zelfs een voorstel geweest rond de nieuwe organisatiestructuur. De toenmalige gedeputeerde van Personeel, de heer Vercamer, heeft toen een aantal aanpassingen kunnen doorvoeren, maar heeft niet het volledige advies kunnen overnemen. Waarschijnlijk kreeg de gedeputeerde te weinig steun om die wijzigingen door te voeren, maar vandaag komt men met hetzelfde voorstel terug naar de raad. Men haalt het blijkbaar van onder het stof. Mijn vraag is: vanwaar die plotse verandering om toch de personeelsadministratie te hertekenen?

DEBATTEN

Bij de besparingsproblematiek heb ik ook nog een concrete vraag.

Ik heb begrepen dat er niet zomaar lineair zal bespaard worden, maar dat er ook, afhankelijk van de dienst, zal gekeken worden naar de noodzaak.

Is er al een screening gebeurd van alle beleidsdomeinen? Is er op basis van die screening gekeken welke diensten goed functioneren met het aantal middelen dat ze hebben en welke diensten niet? Naar mijn gevoel lijkt dit eerder een logische en meer efficiënte manier van werken dan zomaar lukraak geen vervangingen meer te doen.

Een volgend punt is de integrale kwaliteitszorg en ik verwijs daarvoor naar de beleidsnota, pagina 92-93. Het is een thema waarmee men al sinds 1999 bezig is. Het is dus niet nieuw, maar het is nu pas dat men er werkelijk middelen voor vrijmaakt, namelijk 1% van het personeelsbudget.

Het provinciebestuur heeft zich duidelijk geëngageerd om er werk van te maken, maar ik merk toch een aantal zaken op die blijkbaar anders vertaald worden dan in andere literatuur die ik heb doorgenomen. In dit verband heb ik wat Nederlandse literatuur doorgenomen en ik merk dat het integrale kwaliteitsmodel hier anders geïnterpreteerd wordt. Kwaliteitszorg is natuurlijk trendy en er bestaat dus heel wat literatuur over. Ik haal er twee verschillen uit die mij opvielen.

Ik citeer: "Tevreden medewerkers leggen de basis voor een goed resultaat, de organisatie moet ook in hun behoeften voorzien en die zijn niet louter materieel, het gaat ook om persoonlijke ontwikkeling, uitdagend werk en de invloed op werkprocessen en de ontwikkeling van de organisatie."

In onze beleidsnota wordt dit vertaald als "resultaten zullen worden gemeten op vlak van tevredenheid, welzijn, veiligheid en motivatie van de medewerkers".

Het ene uitgangspunt vertrekt vooral vanuit het belang van het luisteren naar het personeel en hen ook te waarderen voor hun inzet, terwijl het provinciale uitgangspunt vooral gefocust is op het meten van resultaten.

Ik wil niet 'muggenziften' en het is niet mijn bedoeling om te suggereren dat ons provinciepersoneel ontevreden zou zijn, maar wel staat vast dat tevreden personeel beter presteert en functioneert. Deze discussie is alom bekend in veel organisaties. Hoe gaat men om met zijn personeel? Gaat men kneuterig doen over bepaalde verworven rechten van het personeel, zoals de kinderopvang in Puyenbroeck, werktijden, glijdende uren, teamdag, sportdag, enz.? Of gunt men het personeel deze extra voordelen? Een werkgever-werknemerrelatie is een soort partnerschap waarbij geven en ontvangen er voor een stuk bijhoort.

Een tweede verschil dat mij opviel in het integrale kwaliteitsmanagementmodel over 'leiderschap': "een goed voorbeeld doet volgen, een transparante visie en een gezonde bedrijfscultuur inspireren, daadkracht enthousiasmeert, leidinggevend en managers op alle niveaus hebben daarmee de sleutels tot verbetering in handen."

In onze beleidsnota wordt dit vertaald als: 'Het provinciebestuur stimuleert zijn werknemers, leerlingen en cursisten om gebruik te maken van het openbaar vervoer of te fietsen naar het werk.'

Elders, in een meer dwingende toon, op pagina 97: "Het provinciebestuur vereist dan ook van zijn werknemers de correcte toepassing van de afspraken vastgelegd in het WMD-zorgsysteem."

Ik vraag mij dan af wat de deputatie, of zelfs de griffier, zoal moet doen? Niets blijkbaar. De verwachtingen worden vooral gesteld naar de personeelsleden toe. Zij moeten denken aan duurzaamheid en met de fiets naar het werk komen of het openbaar vervoer nemen, terwijl de deputatie de wagen neemt. Blijkbaar hoeven er geen inspanningen te gebeuren op het vlak van duurzaamheid. Ik kan dat althans niet opmaken uit de algemene beleidsnota.

Mijn vraag is dan ook: welke acties gaat de deputatie zelf ondernemen om aan het welzijn, interne milieuzorg en duurzaamheidsbeleid te kunnen voldoen?

Ten slotte het interne gelijkheidsbeleid.

Ik had gehoopt dat men na zes jaar interpellieren hierover toch iets zou opgestoken hebben, maar niets is minder waar. Het blijft bij het 'oubollige' en de compleet effectloze diversiteitsweek, waar men eerder een Thaise schotel leert proeven of een theebrandy houdt in plaats van het voeren van een reëel intercultureel diversiteitsbeleid waardoor men effectief meer kansengroepen aanwerft. Uit de evaluatie van het diversiteitsplan blijkt dat de vooropgestelde doelstelling van 2,5% niet gehaald wordt. Men haalt slechts een magere 1,5%.

Het argument dat men daarbij hanteert, is de werving via Jobkanaal. Blijkbaar loopt dat niet zo goed. Ik heb gezien dat er een positieve evolutie is op het vlak van gelijkheidsvoor man en vrouw, het genderbeleid. En er is evolutie zichtbaar op het niveau A, want daar zijn 48% mannen werkzaam, vrouwen iets minder, bijna hetzelfde. Alleen stel ik mij de vraag: moeten we daar nu tevreden over zijn?

Uiteraard niet, integendeel. Ik lees vandaag in de krant dat de loonkloof tussen man en vrouw 15% is. Allicht zal het provinciepersoneel daar ook een stuk een weerspiegeling van zijn. Dat komt omdat vrouwen vooral in die functies zitten die minder goed betaald worden terwijl ze soms gelijkaardige functies uitvoeren, bijvoorbeeld mannen in de bouwsector worden beter betaald dan vrouwen in de zorgsector. Ik vraag mij af of het geen tijd geworden is voor het provinciebestuur om daar eens werk van te maken. Ik vind het dan ook jammer dat er in het gelijkheidsbeleid of het diversiteitsbeleid gesnoeid wordt.

De sociale tewerkstelling.

Ik lees: "het meer streven naar kwaliteit en efficiëntie is soms moeilijk haalbaar voor bepaalde kansengroepen in het kader van sociale tewerkstelling."

Dat klopt. Het is niet gemakkelijk om mensen aan te sporen zich te engageren of mensen aan te werven. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat men het niet moet doen. Ik vind dat men als provinciebestuur daarin sowieso een voorbeeldfunctie heeft en dat men daar eigenlijk een streefdoel moet van maken. Ik vind zelfs dat de provinciale overheid de plicht heeft om meer aan sociale tewerkstelling te doen.

Vandaar ook mijn vraag: zijn er al enige concrete plannen gemaakt?

Dank u.

Mevrouw gedeputeerde Van Cauter

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het is juist dat wij in de raad van februari een nieuw organogram hebben vastgesteld. Dit organogram is vastgesteld naar aanleiding van de samenstelling van het MAT. Het was ook een moment waarop wij ons eens hebben bezonnen van hoe het nu verder moest met onze personeelsstructuur, onze formatie, ons organogram. Het is juist dat het bestaande organogram was aangenomen sinds 1998. Ondertussen zijn er heel wat evoluties geweest, wettelijk en vervolgens decretaal, alsook in de feiten. Er zijn aan de provincies heel wat nieuwe taken toebedeeld, onder andere op het vlak van de ruimtelijke ordening. Wij hebben van de vaststelling van het MAT gebruik gemaakt om eens na te kijken hoe het verder moest met onze organisatie en wij hebben daar toch al onmiddellijk een hele stap gezet.

Dit organogram is wel degelijk vernieuwend ten opzichte van dat van 1998.

Ik kan u daar drie voorbeelden van aanhalen:

1. we hebben onmiddellijk van deze gelegenheid gebruik gemaakt om de in het provinciedecreet opgelegde doelstellingen, zoals interne controle, onmiddellijk te integreren in het nieuwe organogram;
2. we hebben ook rekening gehouden met de principes van klantgerichtheid. Denk maar aan de beleidsdirecties en IKZ. Dit is zeer duidelijk en centraal verwerkt in het organogram;
3. is er de efficiëntie van onze organisatie: de ondersteunende processen die functioneel geclusterd werden als horizontale diensten in het organogram. Dat is ook duidelijk naar vorgekomen tijdens de bespreking in de commissie.

Dat wij bij deze herziening gebruik hebben gemaakt van een aantal studies die in de vorige legislatuur werden beopdracht, is juist. We denken maar aan Cap Gemini. We hebben gedeputeerde Vercamer al dikwijls over dit onderzoek horen spreken. De expertise en de resultaten die uit deze studie zijn gekomen, hebben wij – en ik denk dat dit geen verwijt is, dat het ook logisch is – geïntegreerd en gebruikt als insteek bij het vaststellen van een nieuw organogram. Denken we maar aan de creatie van het Logistiek Departement. Dat is een van de resultaten die trouwens al vorige legislatuur zijn geïmplementeerd. Ik hoorde u zeggen: "Heeft men niet voldoende steun gehad om destijds de organisatie integraal te hertekenen en te komen tot een nieuw organogram of is dat opnieuw diezelfde doelstelling die men opnieuw eens gaat formuleren om een dode letter te blijven?" Neen, absoluut niet. Het is wel degelijk onze bedoeling om verder te gaan, maar dat is een evolutie. Dit is een proces geweest. In de vorige legislatuur zijn er al een viertal aanbevelingen geïmplementeerd.

We denken aan de:

- creatie van dit Logistiek Departement;
- introductie van het CAF;
- personeelsdirectie als horizontale, breedondersteunende functie;
- verankerde methodiek zoals het werken met prestatie-indicatoren en werklustmeting.

Dat is allemaal door mijn voorganger geïmplementeerd. Dat neemt niet weg dat het proces niet af is en dat men op deze wijze stelselmatig tot een nieuwe organisatiestructuur komt.

DEBATTEN

Ik denk dat we een eerste stap hebben gezet, maar dat daar nog verder moet aan gewerkt worden. Dat is in ieder geval onze bedoeling. Dit vergt ook evolutie en tijd en wij hopen tenminste aan het einde van de legislatuur – maar het is onze bedoeling om daar veel sneller mee te gaan – fundamenteel werk van te maken.

Collega, ik heb u opnieuw de vraag horen stellen over de besparing op het personeelsbeleid.

Ik heb gisteren al gezegd en ga het vandaag opnieuw zeggen: dit is geen doelstelling op zich geweest. De deputatie heeft niet de bedoeling om stringent te zeggen van "wij moeten nu 1 000 personeelsleden hebben en geen 1 001, want dat is in het belang van de Oost-Vlaming". Neen, het is in het belang van de Oost-Vlaming dat er zoveel mogelijk mensen werk hebben, maar het is ook in het belang van de Oost-Vlaming dat de belastingen zo laag mogelijk blijven met een correcte en efficiënte dienstverlening daarnaast en daarbij.

Dit is de reden – en dat is een collegiale beslissing geweest – waarom wij ervoor geopteerd hebben om deze maatregel lineair toe te passen. Een doelstelling lineair over alle beleidsdirecties heen. Maar die besparingsinspanningen moeten gerealiseerd worden. Directie per directie of beleidsgedeputeerde per beleidsgedeputeerde moet oordelen of het aanvaardbaar is binnen een bepaalde sector. Als er in Heynsdaele een van de opvoeders zwanger is, is het logisch dat men die op dat ogenblik moet vervangen.

We hebben ook nog geen andere beslissing genomen dan een vervanging op dit ogenblik. Dat neemt niet weg dat er een aantal algemene afspraken zijn gemaakt die wij zo goed mogelijk trachten te implementeren, maar telkens met de overweging van geen naakte ontslagen, geen onaanvaardbare werkdruk bij het personeel en uiteraard ervoor zorgen dat er continuïteit is in de dienstverlening.

Ik denk dat dit een goede zaak is. We moeten beseffen wat we doen en we moeten ervoor zorgen dat we inderdaad nog werkingsmiddelen overhouden zodanig dat we kunnen zorgen voor een pertinente en goede dienstverlening naar de Oost-Vlaming toe.

Collega, met betrekking tot de integrale kwaliteitszorg een aantal opmerkingen.

Eerst heb ik gehoord dat het, in tegenstelling, een contradictio in terminis zou zijn tussen enerzijds de personeelsstop, of het in de hand houden van uw personeelsformatie, en anderzijds het klantgericht gaan werken. Ik denk dat dit niet juist is. Ik denk dat wij eerder kunnen spreken over anders werken: de juiste man of de juiste vrouw op de juiste plaats. Wanneer wij denken aan integrale kwaliteitszorg houden wij veel te weinig rekening met de besparingen die men op dit ogenblik kan realiseren en door die besparingen te realiseren. Door op een efficiënte manier het personeel in te zetten, komt men tot een betere kwaliteitszorg. Men komt tot een betere dienstverlening naar de bevolking toe.

Ik geef een heel klein voorbeeld.

In mijn vorige bestuursperiode had ik het beleidsdomein Leefmilieu onder mijn bevoegdheid. Welnu, bij het behandelen van vergunningsaanvragen was het voorheen zo dat telkenmale een uitgebreide nota werd gemaakt en dat vervolgens diezelfde nota in een ontwerp van besluit werd gegoten.

We hebben – en dat is een van de gevolgtrekkingen geweest van die CAF-oefening die binnen de dienst is gebeurd – vastgesteld dat eerst een nota en dan een ontwerpbesluit maken een overbodige taak is. Nu werkt men onmiddellijk onder de vorm van ontwerpbesluiten, hetgeen een handeling overslaat. In plaats van het dossier trager te laten verlopen en een minder goede dienstverlening te kunnen verstrekken, gaat men de dossiers sneller behandelen, hebben we minder inzet van personeel, minder inzet en verbruik van papier, inkt, enz. Een goede inzet van mensen en middelen kan aanleiding geven tot een verbetering, tot een betere dienstverlening.

Ik hoor u zeggen dat er voor het eerst middelen zijn voorzien voor integrale kwaliteitszorg.

Dat is niet juist. Ik denk dat die middelen er altijd zijn geweest. Alleen zijn ze nooit benoemd. Dit is iets van, voor en door de organisatie Integrale Kwaliteitszorg: een breed, algemeen ondersteunende dienst met een helpdesk, maar dit moet nog gecreëerd worden. Dit moet structureel verankerd worden in onze diensten. We moeten dit herkenbaar maken als een horizontale functie. Vandaag zijn deze middelen benoemd, daar waar ze vroeger wel aanwezig waren, maar moeilijk te definiëren in de begroting. Vandaag is dit wel zo.

Dat integrale kwaliteitszorg geen nieuw gegeven is, is trouwens door uzelf al aangegeven. De vorige legislatuur werd werk gemaakt van CAF-metingen, er is een kwaliteithandboek opgesteld in Heynsdaele, het ISO- en het OSF-attest zijn gehaald in Het Leen. Dat is allemaal werk uit de vorige bestuursperiode. Daaruit hebben wij processen kunnen distilleren en dat zal nu op een geïntegreerde en gestructureerde manier steeds deel uitmaken van het beleid.

Trouwens, Collega, het provinciedecreet legt ons een aantal taken op rond integraal en kwaliteitsvol werken. Dat is vandaag ingebed in het decreet zodanig dat wij dit ook op deze voorgeschreven structurele manier moeten gaan doen. Ik heb het daarjuist aangehaald:

- de creatie van een coördinatieceel IKZ als helpdesk en signaalfunctie;
- het systeem van klachtenmanagement. Het ontwerp zal hopelijk morgen in de raad goedgekeurd worden. We zijn de eerste provincie die een dergelijk systeem van een reglement van klachtenbehandeling aanneemt;
- de realisatie van interne controle. Dit is ook de vorige legislatuur beopdracht binnen de VVP;
- de introductie van de deontologische code komt op ons af. Daar wordt vandaag aan gewerkt voor personeel en mandatarissen;
- de introductie van een juridische audit;
- het verder investeren in roerende en onroerende goederen, enz.

Alles samen kan dat gedefinieerd worden aan 1% binnen ons personeelsbudget, vandaag zeer duidelijk aangegeven.

U weet ongetwijfeld dat wanneer wij op een dergelijke manier verder aandacht geven aan integrale kwaliteitszorg, dit ongetwijfeld een aantal andere processen zal op gang brengen, zoals daar zijn: de administratieve vereenvoudiging, een procesbeschrijving met betrekking tot tuchtdossiers bijvoorbeeld, enz.

Ik hoor u spreken over het CAF-model en hoor u de vraag stellen of dit wel een goed model is.

U was ook aanwezig op de algemene vergadering van de VVP en het zal u ongetwijfeld niet ontgaan zijn dat onze provincie en het CAF-model dat door onze administratie wordt gehanteerd vandaag, en waar met lovende woorden is over gesproken, het model is geweest voor een nieuw handboek dat daar werd voorgesteld. Als dit op die manier als model wordt voorgesteld, felicitaties meekreeg, denk ik dat onze administratie ons goed geadviseerd heeft om de goede weg in te slaan en dit model te gaan hanteren.

Wat betreft de tevredenheid van het personeel en voldoende aandacht voor het personeel.

U weet dat er in 2003 een tevredenheidsenquête is gehouden. Dit heeft geleid tot een score van 7,1/10.

U kunt zich de vraag stellen of dit een goede score of slechte score is? Waar situeren zij ons met een dergelijke score bij de tevredenheid van ons personeel? Wij zitten iets boven het gemiddelde. Het gemiddelde is 6,9/10. Ik denk dat dit absoluut niet slecht is.

Ik denk dat als wij verder willen streven naar die personeelsbetrokkenheid, onder andere bij de integrale kwaliteitszorg, we dan ook rekening moeten houden met de doelstellingen die vervat zijn in onze beleidsverklaring personeel. Er zijn in de beleidsnota een aantal concrete voorbeelden aangehaald die wij verder willen blijven ondersteunen en stimuleren. U hebt ze zelf opgenoemd en opgelezen. Ik ga dat niet herhalen. Maar het is in ieder geval onze bedoeling, als deputatie, om daar verder mee te gaan.

Wanneer ik u heb horen spreken over diversiteit binnen ons bestuur en de doelstellingen die niet zouden gehaald worden, moet ik u zeggen dat dit onjuist is.

De doelstelling van 2,5% moet afgemeten worden ten opzichte van de vaste personeelsformatie en niet ten opzichte van het aantal voltijdse equivalenten in dienst bij onze administratie. Als we deze norm herrekenen naar onze administratie komt dit neer op 13,57 voltijdse equivalenten, verplichte norm.

Wanneer we dan gaan kijken naar het werkelijke aantal personen voltijdse equivalenten, personen met een handicap die tewerkgesteld zijn in ons bestuur, komen we aan 14,5. Dat is dus iets boven de norm die ons werd opgelegd.

Het is nuttig en nodig geweest dat we de kanalen hebben gebruikt die tot aanwerving hebben geleid.

U hebt Jobkanaal aangehaald. Die samenwerking is vruchtbaar en werkt goed. De sociale tewerkstellingsprojecten worden op de voet gevolgd. Er zitten nog een aantal in de pipeline en die zullen tot aanwerving aanleiding geven.

En als u het heeft over de gelijke verloning tussen mannen en vrouwen weet ik met zekerheid dat het binnen de deputatie - en ik denk ook met zekerheid te weten dat het ook bij het overige personeel zo is - mannen en vrouwen, behoudens een vergissing van mijnentwege, op dezelfde manier worden verloond. Dank u.

Mevrouw Lafkioui

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik dank mevrouw Van Cauter voor haar uitvoerig antwoord, ondanks het feit dat ze het gisteren ook al eens gedaan heeft.

DEBATTEN

Ik heb ook de cijfers gelezen over de tevredenheid van het personeel en ik heb niet beweerd dat het personeel ontevreden zou zijn. Alleen stel ik – en daar hebt u jammer genoeg niet echt op geantwoord – mij de vraag van "een goed bestuurder geeft altijd zelf het goede voorbeeld". Dat is wat ik mijn cursisten ook altijd aanleer: de voorbeeldfunctie. En dat is ook mijn vraag: zijn jullie er zich als bestuurder van bewust dat die voorbeeldfunctie ook hier telt?

Nog een kleine opmerking rond de aanwerving van kansengroepen.

Dit zijn de cijfers die ik teruggevonden heb in de evaluatie van het diversiteitsplan. Dat zijn geen cijfers die ikzelf berekend heb. Die stonden zo vermeld in de evaluatie. Men kan dat natuurlijk om gaan zetten in voltijdse equivalenten, maar uiteindelijk kan men met cijfers een stukje goochelen. Ik ben geen boekhouder, maar als u mij zegt 'dat is de norm die ons wordt opgelegd', dan moet ik dat interpreteren als 'meer dan de norm ons oplegt, gaan we niet doen'.

Als overheidsbestuur moet u meer doen dan wat u opgelegd wordt. Dan is men pas goed bezig. Maar dat is natuurlijk persoonlijk.

Dank u.

Mevrouw gedeputeerde Van Cauter

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Dat wij zelf het goede voorbeeld moeten geven, daar zijn we ons zeer zeker van bewust. Ik weet niet of ik het voldoende gezegd heb, maar de deontologische code, zowel voor ambtenaren als voor mandatarissen, is in de maak. Het is een code die wij allemaal niet alleen moeten, maar ook zullen willen hanteren om het goede voorbeeld te geven.

Wat de cijfers betreft, heeft men mij bevestigd dat de 2,5%-norm de norm is die is afgesproken. Dit komt uit het sectorale akkoord. Een norm die op zich al hoger is dan de norm die wettelijk is bepaald. De norm uit het koninklijk besluit spreekt over een op 55 voltijdse equivalenten. Dus wij halen binnen onze organisatie meer dan de norm die binnen het sectorale akkoord is afgesproken.

Wanneer wij één voltijdse equivalent hoger zitten op een cijfer van 13,75 voltijdse equivalenten, personen met een handicap, dan is het wel degelijk onze bedoeling om daar effectief werk van te maken en dan is het zeker niet onze bedoeling om 'maar' de wettelijke norm te halen en het daarbij te laten. Maar de mogelijkheid qua inzetbaarheid, de mogelijkheden van mensen die komen solliciteren en die zich aandienen, moet er ook zijn en daar waar het kan, trachten wij ook deze mensen in te zetten op de juiste plaats.

Dank u.

SPORT - VERVOLG

De heer voorzitter

Dames en Heren,

We gaan over naar het sportbeleid. Houd een beetje de klok in het oog. Het is nu reeds 14 45 uur. Als we aan dat tempo verder werken, moeten we opletten. Dan moeten we allemaal blijven vanavond. Vandaag moeten we erdoor geraken.

Zonder verwijt, maar het plan was veel te nipt. Het is duidelijk dat men met zes gedeputeerden niet op drie dagen rondkomt. Dat hebben we vandaag nu wel geleerd. Laat ons terugkeren naar de goede verkeerde tijd dat elke gedeputeerde één middag had en dan zal men nog niet zoveel over hebben.

Gisteren, Mijnheer Couckuyt, hebben we vergaderd tot 17 45 uur en we waren nog niet aan het einde. Het is niet goed het zo te plannen. Het is de eerste keer en ook de laatste keer geweest.

P. 33 EN P. 30 TOELICHTING BUDGET: SPORTCENTRUM PUYENBROECK – DOMEIN PUYENBROECK GOLF: VRAGEN OVER DE NIEUWE INVESTERINGEN IN HET SPORTCENTRUM EN HET GOLFCENTRUM

Mevrouw Lafkioui

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik ga de dingen die gisteren aan bod geweest zijn niet herhalen. Mevrouw heeft gisteren mijn tussenkomst al mogen ontvangen. Toch misschien nog eventjes kort.

Ik ga het sportbeleid in zijn geheel niet aanvallen of afkeuren, integendeel, en dat is misschien wel de verdienste van de vorige gedeputeerde voor een stuk. Er is veel gebeurd op het sportvlak en het sportbeleid zit in Vlaanderen vrij goed. Er worden heel veel doelgroepen bereikt, onder andere senioren, jongeren, enz.

Er waren alleen een paar punten die mij voor een stukje teleurstelden op het vlak van het sportbeleid, met name de golf. Dat is gisteren al uitvoerig besproken. Ik heb ook die cijfers al kunnen raadplegen. U zegt: 75 EUR winst voor het boekjaar. Ik dacht toch wel dat het de bedoeling was dat de begroting van de golf, aangezien het een APB is, voorgelegd wordt aan de raad. Ik vroeg mij af of het niet tijdens deze begroting moest? Of is dat apart? Graag een antwoord daarop.

In uw antwoord van gisteren zegt u: "De federatiekaarten gaan dalen van 625 EUR naar 575 EUR. Dat is eigenlijk een stuk een toegeving die we als bestuur doen omdat er redelijk veel volk op de golf afkomt. Dus eigenlijk behalen we de doelstelling van democratisering."

Ik blijf erbij: of het nu 625 EUR is of 575 EUR, 500 EUR is voor veel mensen een hoog bedrag. Het blijft voor mij nog weinig toegankelijk. Tot daar het verhaal van de golf.

Nog eventjes iets betreffende het sportcentrum.

Het is misschien moeilijk voor de collega's die nieuw zijn, maar dit project is al de vorige legislatuur gestart. Collega Peter Van Autreve heeft in het verleden ook vaak gewaarschuwd voor het oneindige verhaal van dit project. We werden wel steeds weggelachen, maar nu blijkt dat onze waarschuwingen wel terecht waren want we zitten op dit moment aan een investering van 1 459 704 EUR voor een kunstgrasveld hockey, tribunes en kleedkamers, terwijl we daar in de buurt een sporthal hebben met zwembad, hotelfunctie, bijkomende kleedkamers en faciliteiten. Mijn vraag is: zijn deze investeringen wel verantwoord?

Het probleem van Puyenbroeck is gekend.

Kan elke Oost-Vlaming hiervan genieten? In het verleden hebben we het toegankelijkheidsprobleem al aangekaart, vooral de bereikbaarheid via openbaar vervoer. Bij mijn weten zijn er daar nog geen spectaculaire veranderingen in aangebracht.

Daarnaast blijft ook nog het ecologische aspect een rol spelen: nieuwe investeringen in het domein om een stukje energiebesparend te gaan werken, 120 000 EUR, terwijl we in hetzelfde domein meer gaan uitbreiden en exploiteren in een hockeyterrein.

Dan heb ik het nog niet eens over de besparing. Het contrast is voor mij zeer groot.

Het Boerekreekverhaal is een 'neverending story'. Het begon met de renovatie en restauratie en we zitten nu al in een heus nieuwbouwproject met een serieus bedrag. Ik zou eigenlijk wel heel graag weten wat het totale kostenplaatje is geweest van de Boerekreek. En we hebben nog niet eens een zicht op de reële werkingskosten eenmaal de Boerekreek – ik dacht in september - operationeel zal zijn.

Ik vraag mij af wat dan de reële werkingskosten zullen zijn.

Dat zijn drie verhalen – de golf, het sportcomplex en de Boerekreek – die voor mij het sportbeleid een beetje negatief doen kleuren.

Ten slotte wil ik eindigen met een oproep aan de gedeputeerde van Sport.

Los van de investeringen in het sportbeleid vind ik dat het Oost-Vlaamse sportbeleid nog te weinig gefocust is op bepaalde kansengroepen. Dan heb ik het voornamelijk over allochtone jongeren en kansarme jongeren.

DEBATTEN

Een voorbeeld om aan te geven hoe belangrijk het thema sport is voor de jeugd: uit een bevraging van het kinderrechtencommissariaat in 2004 blijkt dat van de 6 467 Oost-Vlaamse jongeren er 5 475 zeer graag willen sporten, maar dit niet doen. 37% weet niet hoe ze er moeten geraken, 54% vindt geen aangepast aanbod in hun buurt. In dit voorbeeld gaat het uiteraard alleen maar over jongeren. Als het gaat over kansengroepen ligt het nog moeilijker. Het is nu net een van de belangrijkste opdrachten als Oost-Vlaams bestuur om daar meer werk van te maken, om daar meer inspanningen voor te doen: meer kansarme of allochtone jongeren weg krijgen van thuis of van op straat.

Hoe komt dit?

Ik heb het in het verleden in een interpellatie al gezegd dat het niet alleen aan ons als bestuur ligt, uiteraard niet. Het ligt ook aan de jongeren zelf. Het ligt dus aan verschillende factoren. Het sporten is vaak fysisch en ook psychisch niet zo toegankelijk. De meeste kansarme jongeren hebben te weinig zelfvertrouwen om te gaan sporten of voelen zich voor een stuk bekeken in een sportclub omdat ze zich niet de gepaste kledij kunnen aanschaffen.

Onlangs las ik in een artikel – niet dat de krant heiligmakend is - dat in Antwerpen een zaalvoetbalploeg de moeite doet om jongeren van de straat te halen, niet alleen om aan sport te doen, maar ook voor een stuk onderwijs, vorming en zelfs tewerkstelling.

Wat vragen ze aan de jongeren? Om naast het sporten werk te gaan zoeken, vorming te gaan volgen en zelfs een andere collega-sporter te stimuleren om dat ook te doen. Dit voorbeeld illustreert dat sporten op zich niet alleen een belangrijke uitlaatklep betekent, maar ook een aantal basisattitudes kan bijbrengen die jongeren goed kunnen gebruiken, niet alleen in het werkveld uiteraard, maar ook in het onderwijs, in het gewone maatschappelijke leven. Dit project is lang niet uniek. Er bestaan nog andere projecten, internationale projecten, die zeer goed bezig zijn.

Voor ons, als Groen!-fractie, moet het accent niet zozeer op die exclusieve sporten zoals hockey of andere, of op topsport liggen. Deze sporten mogen ook wel, maar die zijn meer voor de 'happy few' onder ons. Hiermee wil ik natuurlijk de topsporters niet ontmoedigen, want wie ben ik om de nieuwe Kim Clijsters of Kim Gevaert tegen te houden, alleen wordt de topsport meer gedragen door financiële sponsors, wat ook zijn nadelen heeft voor de sport.

Denk maar aan het Belgisch voetbal. Wie voetbalt er nu nog graag om te voetballen? Het 'veel geld verdienen' heeft soms de eer van het 'echte' voetballen wat achteruit gesteld. Terwijl onze 'topvoetballers' meer bezig zijn met hun budget, spelen onze recreatieve junioren het echte voetbal op een vaak derde rangs voetbalveldje en als ze veel chance hebben, kunnen ze zich nog achteraf douchen. Het klinkt misschien overdreven, maar ik wil hiermee aangeven dat de overgrote meerderheid in Oost-Vlaanderen vooral bezig is met recreatieve sport en zij hebben dan ook het recht om onze aandacht en ondersteuning te krijgen.

In het kader van het nieuwe sportbeleidsplan dat moet gemaakt worden, denk ik dat we een beter zicht gaan krijgen op de huidige realiteit en dat we ook meer kapstukken gaan kunnen krijgen om een specifiek 'doelgroepenbeleid' te gaan voeren.

Dank u.

Mevrouw gedeputeerde Van Cauter

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Nog even over de golf.

Uiteraard zal de rekening 2006 voorgesteld worden in de commissie. Ze zal ook ter goedkeuring voorgelegd worden aan het Rekenhof. Uiteraard, en ik heb dat beloofd, komen we terug naar de raad van april met een begrotingswijziging gelet op de eerdere technische begroting zoals ze is goedgekeurd in een van de vorige zittingen zodanig dat men op de golf kon verderwerken.

Als we het hebben over democratisering en de tarieven die worden toegepast en als we het hebben over een federatiekaart: de kostprijs daarvan wordt -voor alle duidelijkheid- vermindert van 300 EUR naar 100 EUR.

Iemand die wil spelen en lid wil worden van de federatie – een voorwaarde om op een terrein toegelaten te worden – zal zich deze kaart kunnen aanschaffen aan de prijs van 100 EUR per persoon, daar waar het vroeger enkel mogelijk was om een federatiekaart aan te schaffen nadat men een entreegeld had betaald dat drie of vier keer het jaarlijks lidgeld was en een jaarlijks lidgeld had betaald van ongeveer 1 500 EUR. Als dit geen democratisch tarief meer is, weet ik het niet meer.

Anders moeten we ook die 100 EUR nog ten laste nemen, maar dan gaan we meer middelen moeten voorzien voor sport en dat is niet mogelijk binnen de huidige begroting.

Wat betreft de sportinfrastructuur.

In het kerntakendebat is duidelijk naar voor gekomen dat de bovenlokale infrastructuur een zeer duidelijke opdracht was voor het provinciebestuur. Ik denk dat vanaf de vorige legislatuur er ook werk is gemaakt van voorzieningen van bovenlokale infrastructuur. We hebben dat alleen gedaan in het domein Puyenbroeck, of we hebben dat gedaan in samenwerking met de Vlaamse overheid. Denk aan de atletiekhal, het wielercentrum Eddy Merckx, meer bepaald de infrastructuur die zich bevindt aan de Blaarmeersen.

Was er een tekort en is er een tekort vandaag?

Ja. En we zien dit ook aan de nieuwe initiatieven die genomen worden door de Vlaamse minister. Hij stelt vast dat er een immens tekort is aan sporthallen, dat er in Vlaanderen nog maar 30 kunstgrasvelden zijn. Waarom een kunstgrasveld?

Dat is ook aan bod gekomen in de vorige legislatuur. Niet omdat we tegen gras zijn, maar gewoon omdat een kunstgrasveld intensief en een heel jaar door bespeelbaar is en dat het doel hier niet de natuur is, Collega, maar de voetballers niet op een 'patatenveld' maar op een volwaardig voetbalterrein te laten sporten.

Wat betreft het aantal zwembaden in Vlaanderen is er een sterke achteruitgang. Dat is een probleem, want zonder sportinfrastructuur – zeker als we het hebben over zwemmen – kan men die sport effectief niet beoefenen. Dus alle sportpromotionele activiteiten, alle campagnes, alle initiatieven die genomen worden, zullen weinig zin hebben als we niet voorzien in de nodige infrastructuur.

Dit is hetgeen waar wij aanzet mee hebben genomen in de vorige legislatuur en waarbij wij, binnen de begrote middelen en met een constante fiscaliteit, de ingeslagen weg willen verderzetten.

Is het lukraak zomaar wat bouwen?

Neen, Collega. Er is met betrekking tot de ontwikkeling van de sportsite Puyenbroeck destijds door de collega, en aangenomen in de deputatie, een visienota opgesteld waarin het traject van de sportinfrastructuur in Puyenbroeck werd aangenomen en beschreven. Naar aanleiding van de huidige legislatuur en de infrastructuur die nog moest gebouwd of vervolmaakt worden - want we hebben inderdaad een sporthal, maar ze voldoet jammer genoeg niet meer aan de noden die er vandaag zijn en ze is dringend aan vernieuwing toe - betekent dat opnieuw heel veel investeringen.

We hebben binnen de deputatie gekeken welke keuzes we gaan maken en welke middelen we moeten en kunnen realistisch op de begroting behouden. De investeringen in de sporthal zijn verschoven naar volgend jaar. Ze staan vandaag niet op de begroting.

Wat staat er vandaag wel op de begroting? Dat zijn de volgens u zinloze investeringen die moeten gemaakt worden in Puyenbroeck, onder meer een kunstgrasveld, een hockeyterrein, een piste voor BMX-fietsers. Gaan we dit uitvoeren dit jaar, Collega? Neen.

Binnen de deputatie hebben we al een eerste beslissing genomen rond de verderzetting van de infrastructuurwerken in Puyenbroeck.

Wat stellen we vast? En ik denk dat mijn voorganger dit zeer goed kan bevestigen. We stellen vast dat het buitenbad dringend aan vernieuwing toe is. Er moet jaarlijks 16 000 EUR à 17 000 EUR aan onderhoudswerken betaald worden gewoon om de tegeltjes opnieuw tegen de wand van het zwembad te kleven. De waterfactuur in het domein loopt torenhoog op. Dat kost niet alleen veel geld, maar het is ook nefast voor het milieu en wij beseffen dat ten volle. Dit is de reden waarom we een eerste aanzet hebben genomen binnen de deputatie om nu de nodige herstellingswerken uit te voeren aan het zwembad. De kuip wordt vandaag op haar deugdelijkheid onderzocht. We gaan geen groot vernieuwingsproject realiseren in Puyenbroeck, want dat is niet nodig en we kunnen het financieel ook niet halen. Dus geen investering van 3 000 000 EUR. Maar alle middelen die vandaag weerhouden zijn op de begroting gaan wij bij een eerste begrotingswijziging herschrijven naar de vernieuwingswerken die nodig zijn aan het zwembad. Het zwembad heeft 100 000 bezoekers per jaar. De kunstgrasvelden die dienstig zijn voor de schoolspordagen hebben 30 000 bezoekers per jaar. We hebben logisch nagedacht en we hebben de rekening gemaakt, dus we gaan eerst het buitenzwembad vernieuwen, zo mogelijk binnen de middelen die vandaag voorzien zijn op de begroting, maar die nog anders benoemd zijn.

U weet ook dat een dossier, via de deputatie, tijd vergt. Men moet een bouwprogramma hebben opgesteld, de middelen hebben begroot, enz. Dit was niet meer mogelijk voor de zitting van vandaag voor de vaststelling van de begroting. Maar we gaan dat doen. Dat is onze intentie.

Dus eerst het zwembad, volgend jaar de sporthal en tot slot, zoals gepland in de visienota rond de sportinfrastructuur, de bijkomende kunstgrasvelden. Er zijn er nog bijkomend nodig. Er zijn er reeds vandaag, dus men kan al vooruit. Maar men kan niet vooruit in het zwembad.

DEBATTEN

Duurzaamheid op de sportsite.

We hebben onmiddellijk werk gemaakt om de herstellingen te bevelen aan het bad zodanig dat het kostbare water niet meer verloren gaat.

Denken we aan zonne-energie voor het verwarmen van het zonnebad? Ja. We hebben dit zo beslist in de nota deputatie. Het zou onlogisch zijn mochten wij daar niet over nadenken. We gaan naar haalbaarheid en betaalbaarheid. Daarover verwachten wij een nota van de administratie, maar daar waar mogelijk gaan we ook met de nieuwe technieken rekening houden.

De Boerekreek.

De opening was voorzien eind vorig jaar. Dit is niet kunnen doorgaan. Er zijn problemen met de aannemer. Dat weet u ook.

Wat staat er vandaag nog ingeschreven in de begroting? Vandaag is er 10% meerwerken begroot, maar nog niet uitgegeven. Het is onze bedoeling om de eindafrekening binnen de oorspronkelijke begrote middelen te kunnen maken, maar onvoorzienigheden zijn onvoorzienigheden, vandaar een inschrijven van 10% meerwerken voor het geval men niet zou toekomen binnen de oorspronkelijk begrote middelen.

Tot slot sport en integratie: hebben wij daar aandacht voor? Ja, zeer zeker.

In de beleidsnota zal u zien dat het integratiebeleid voor ons een prioriteit is. U zult zien dat aan de middelen voor dergelijke projecten niet is geraakt. Er staat nog steeds 150 000 EUR in de begroting.

Het is een opdracht van onze provincie en wij hebben dus niet geraakt aan de begrote middelen.

Wij gaan trachten zoveel mogelijk dergelijke projecten te ondersteunen, zoals u ook heeft gezien dat waar alle andere federaties nog nul euro overgedragen krijgen, de gehandicaptensportfederatie middelen blijft krijgen, want dat is inderdaad – en dat is gebleken uit het kerntakendebat – een van onze opdrachten.

Dank u.

Zesde gedeputeerde Eddy Couckuyt

De heer voorzitter

We hebben nog drie tussenkomsten. Gedeputeerde Dauwe, nog even geduld. Uw negen tussenkomsten komen vandaag zeker aan bod, al blijven we hier, maar er zijn nog drie tussenkomsten voor gedeputeerde Couckuyt.

Mevrouw Lafkioui, u heeft de eerste tussenkomst, een algemene tussenkomst over Welzijn, maar u heeft mij gezegd dat u rekening zult houden met het antwoord dat gisteren reeds gegeven werd door gedeputeerde Couckuyt. U heeft het woord.

WELZIJN EN GEZONDHEID

P. 63 E.V. BELEIDSPROGRAMMA: WELZIJN: ALGEMENE TUSSENKOMST

Mevrouw Lafkioui

Ik zal enkel de punten aanhalen die gisteren inderdaad niet of, naar mijn gevoel, onvoldoende ter sprake kwamen. Ik heb begrepen dat het kansenbeleid reeds uitvoerig aan bod is gekomen. Ik heb ook begrepen dat door het schrappen van de commissie Gelijke Kansen iedere commissie nu eigenlijk de taak heeft om zich met gelijke kansen bezig te houden. Gelijke Kansen is dus een taak van iedere commissie. We hebben het er reeds in het verleden over gehad en ik stel mij opnieuw de vraag wat men dan concreet gaat doen. Ik wil wel geloven dat iedere commissie haar plicht of verantwoordelijkheid wil nemen, maar ik wil graag heel concreet weten hoe men dit zal aanpakken zeker aangezien er momenteel geen gelijkemansambtenaar is. De gelijkemansambtenaar heeft ongeveer anderhalf jaar geleden ontslag genomen en sinds die mevrouw er niet meer is, heeft niemand zich eigenlijk nog om dat domein bekommerd. Kan de gedeputeerde mij uitleggen wie die bevoegdheid op zich zal nemen, want mijn ervaring heeft mij geleerd dat als het niet ter harte genomen wordt, als niemand dat trekt, dat er weinig concreets zal gebeuren.

Welke concrete acties zullen er in de toekomst genomen worden met betrekking tot gelijke kansen - of de nieuwe benaming diversiteit - zonder dat er budgetten voorzien zijn?

Casa Rosa vzw.

In het verleden hebben wij voor Casa Rosa gepleit en dat hebben trouwens ook andere collega's in dit halfroond gedaan, maar blijkbaar is het geheugen een beetje zwak. De subsidie voor Casa Rosa valt van zo'n 74 000 EUR terug naar 23 000 EUR. Ik weet, Gedeputeerde, dat dit ook binnen de besparingen valt en dat iedereen een stukje moet inleveren. Zij zullen daar wellicht ook over geïnformeerd worden, maar u begrijpt dat zij ondertussen al een administratieve werking hebben uitgebouwd op basis van die budgetten. Voor hen is dat natuurlijk een serieuze tegenvaller. Mijn vraag is: wat is de nieuwe evolutie voor Casa Rosa?

De Prijs Gelijke Kansen.

In het verleden werd er tweejaarlijks een Prijs Gelijke Kansen uitgereikt. Zullen we dit in de toekomst blijven doen of niet? Er zal geen gelijkemansambtenaar zijn om die taak op zich te nemen en erop toe te zien dat er wel degelijk een prijs wordt uitgereikt en aan wie. Hieruit moet ik dan concluderen dat het niet belangrijk meer is om gemeentebesturen en organisaties te stimuleren om aan diversiteit of aan gelijke kansen te werken.

Jeugdwerk.

Dit is al uitvoerig aan bod geweest en daar zal ik niet meer concreet op ingaan. Ik wil enkel iets zeggen over een thema dat gisteren niet aan bod is geweest en waarover ik ook niets heb teruggevonden in de begroting of in de algemene beleidsnota, namelijk de jongerenparticipatie.

DEBATTEN

Ik weet dat er in het verleden al een kinderprovincieraad geweest is. Er is daar ook een vervolg op geweest: Parti-Tur. Nu valt dat ineens weg, in 2007 is er niks meer. Wil dat zeggen dat jongerenparticipatie niet meer belangrijk is? Dat zeg ik niet en eigenlijk is jongerenparticipatie wel een ernstige zaak en ik vind dat het meer inspanning vergt en zeker een gepaste methodiek vraagt om dit uit te werken binnen het provinciaal beleid. Ik stel mij de vraag hoe men in de toekomst die jongerenparticipatie zal organiseren, want ik heb nergens een budget gevonden dat deze uitgaven verantwoordt. Hoe zal men in de toekomst die jongerenparticipatie organiseren?

Het laatste punt waarover ik het wil hebben is kansarmoede.

Klopt het, Gedeputeerde, dat dit thema gisteren niet aan bod is geweest? Een beetje, ah.

Als er moet gesnoeid worden, akkoord, dan moet er gesnoeid worden, maar dan zou ik het jammer vinden dat we in dat domein moeten snoeien. De voorzitter kent ook de meeste projecten rond kansarmoede in het Gentse. U weet ook dat kansarmoede een zeer ernstig probleem is. Ik weet dat de taak van de provincie daarin beperkt is omdat de Vlaamse overheid ook grotendeels subsidieert.

Toch vind ik het belangrijk dat wij als provinciebestuur ons werk daarvan maken, want naast kans- en generatiearmoede is er de dag van vandaag ook een nieuwe problematiek: de schuldenproblematiek. Dat is een nieuwe vorm van armoede die heel veel mensen treft. Men zou nu kunnen denken: "wie zijn bed maakt, moet er zelf in slapen". Dat is misschien terecht, maar voor een groot deel ook onterecht omdat de meeste mensen hun problemen cumuleren en dat gebeurt op basis van een aantal factoren: huisvesting, achtergrond, opleidingsgraad, activiteitsgraad, socio-economische status, ... spelen een zeer grote rol in de armoedeproblematiek. Ik vind dat we als overheid niet zomaar kunnen toekijken en dat we onze verantwoordelijkheid moeten nemen.

Ik heb ook gelezen in uw antwoord dat de CO₂-intoxicatiebestrijding voor een stuk afgeschaft wordt. Dat is nu net, denk ik, een van de reglementen die de kansarmen het meeste treft, want wie wordt er nog geconfronteerd met slechte huisvesting en slecht functionerende verwarmingstoestellen? Dat zijn net die mensen die in kansarmoede leven. Dat zouden we moeten vermijden, vind ik, want eigenlijk, Voorzitter, Collega's – en daar wil ik dan ook mee afronden – is armoede een echte schandvlek op onze huidige zogenaamde welvaartsmaatschappij.

Dank u.

Mevrouw Van der haeghen

Kort, Voorzitter, zo bent u het van mij gewend. Ik hoop, Collega, dat u het niet over mijn geheugen heeft wat Casa Rosa betreft. Ik heb er trouwens zelf al met de gedeputeerde over gesproken. Het spreekt nogal voor zich dat wanneer ik het in mijn algemene begrotingstoespraak heb over het welzijnsbeleid, dat Casa Rosa een van die dossiers is waar wij ook pleitbezorger zijn en waarover wij onze bezorgdheid willen uitdrukken. Dat wou ik er nog eens aan toevoegen.

De heer gedeputeerde Couckuyt

Ik zal proberen zo kort mogelijk te zijn over de zaken die reeds gezegd zijn en misschien iets uitvoeriger over de zaken waarover nog niets verteld werd.

Verbeterd: Wat het gelijke kansenbeleid betreft, is het zo dat er een begeleidingscommissie is binnen de provincie over de verschillende departementen heen. Het is echter de bedoeling dat wij onze eigen structuur aanpassen naar gelijke kansen toe, ook binnen de sector Welzijn, waar we werken met een integraal en een geïntegreerd beleid. De eigen structuur wordt aangepast en er wordt afgestapt van de indeling - dat is tenminste het voornemen - Welzijn, Gezondheid, Etnisch-Culturele minderheden. Die opdeling wordt verlaten om meer functioneel en met flexibele clusters integraal het beleid te kunnen benaderen. Op die manier denken we dat we ook voor diversiteit tot een betere aanpak kunnen komen.

U zegt terecht: "Als de commissie Gelijke Kansen afgeschaft wordt, wie houdt dit dan nog in het oog?" Behalve het feit dat er een begeleidingscommissie is voorzien, is het ook zo dat er een effectenrapportering zal moeten voorzien worden. We gaan de effecten van de beleidsmaatregelen die genomen worden, moeten rapporteren om op die manier te zien welke resultaten er geboekt werden. Op basis hiervan kan je je beleid op de beste manier bijsturen. Zonder effectenrapportering geloof ik daar ook niet in, maar met een effectenrapportering moet het perfect mogelijk zijn om het beleid op dat vlak in zijn resultaten te volgen. Ik denk dat dit veel zinvoller en veel effectiever zal zijn dan, bij wijze van spreken, een beleid te voeren in louter theoretische vorm.

Casa Rosa.

In het verleden werd inderdaad een toelage gegeven van 25 000 EUR en vorig jaar is er in de loop van het jaar een eerder uitzonderlijke toelage geweest van ongeveer 50 000 EUR om de werking te voorzien waardoor het geheel kwam op ongeveer 74 000 EUR. Die extra toelage werd aangewend in de loop van 2006, maar slechts na 21 september omdat op dat moment pas de toezegging aan Casa Rosa er gekomen is. We hebben toen - we vragen telkens van de middelen die wij storten de resultaten teneinde de middelen te kunnen verantwoorden - een brief gekregen van Casa Rosa waarin zij de vraag stelden om deze middelen ook in 2007 te kunnen besteden. Dat is een drietal weken geleden op een zitting van de deputatie geweest. Daar werd ook de toestemming gegeven om de niet-gebruikte middelen van 2006 ook in 2007 nog te kunnen aanwenden. Tegelijk met het uitstel van de besteding van de nominatiesubsidie vraagt Casa Rosa ons naar een meer structureel verankeren van deze subsidie.

Op geen enkele plaats en op geen enkel moment vind ik eigenlijk dat in 2006 aangegeven werd dat hier een verdere belofte tot structurele ondersteuning zou geweest zijn. Ik geef mij wel rekenschap van het feit dat een dergelijke omslag van middelen problemen met zich meebrengt die niet licht zijn. Het is dan ook in die zin dat de tussenkomst van de deputatie er was: om de werkingmiddelen van 2006 in 2007 verder te kunnen laten besteden met oog op een nieuwe situatie. Ik heb nogal wat tussenkomsten gekregen met betrekking tot het grote verschil in de middelen 2006-2007, maar nergens vind ik een belofteproject of aanduiding dat dit een structurele vermeerdering van middelen was; tegenover 2005 een verdrievoudiging, laat ons zeggen. Dat is zowat het probleem waarmee niet alleen wij, maar ook Casa Rosa, geconfronteerd worden. Wat ik alleszins sinds meer dan een maand heb aangegeven, is dat er een datum zal voorzien worden waarop wij eens ter plaatse kunnen gaan om hierover te praten. Echter zonder een engagement op dit moment van wat wij kunnen doen omdat wij, evenzeer in deze als in de andere organisaties, een evaluatie gemaakt hebben van de middelen, want bijna alle middelen om ons welzijnsbeleid te laten uitvoeren, gaan via overdrachten. Dus het is telkens nogal wat op het scherp van de snee. Wij weten dat. Maar een omslag zoals in 2006 ... Ik was verbaasd toen ik het vaststelde, maar er wordt gepraat.

Jeugdwerk en jeugdparticipatie.

In het verleden waren er inderdaad kinderprovincieraden om de jeugd te laten participeren. Dit is één vorm van jeugdparticipatie. Participatie aan de maatschappij en aan het jeugdwerk zit natuurlijk heel wat ruimer.

Wij blijven via een convenant financiële ondersteuning geven aan de vzw Cojema en aan Vlaams Overleg Straathoekwerk.

Wij blijven verder pleiten voor een participatie van maatschappelijk kwetsbaren via een 1.5 coëfficiënt, anders dan de gewone subsidie die binnen het jeugdwerk gehanteerd wordt.

Wij blijven deelnemen aan de stuurgroep rond toegankelijk jeugdwerk. Onze kadervorming gebeurt in zeer sterke mate in die zin. Dus we blijven daarrond heel wat doen.

Het feit dat hier een kinderprovincieraad georganiseerd werd, is slechts een element en bijzonder weinig jongeren zijn daarbij betrokken. Voor degenen die de participatie meemaken is het waardevol, maar ik denk dat de spreiding van de initiatieven op een veel ruimere groep meer effect zou hebben. Dat wat de participatie rond jongeren betreft.

Verder is er ook het engagement met de jeugdraad dat er een meer permanent en een meer gestructureerd overleg zou zijn naar het beleid toe. Ik heb dit toegezegd en ik engageer mij hiervoor. Zij zijn onze adviesraad en zij zijn bij uitstek geplaatst om, ik zou bijna zeggen, de jeugdparagraaf op het beleid toe te voegen.

DEBATTEN

Kansarmoede.

Ik ga volledig akkoord met u dat wij hier een rol hebben. Het is niet omdat dit een bevoegdheid is die door Vlaanderen moet opgenomen worden, dat wij hier geen rol hebben. Onze beleidsvoering hierrond is integraal maar ook specifiek en dat vertaalt zich in specifieke kredieten rond armoedebeleid. In het verleden werd vooral impuls ondersteuning gegeven voor verenigingen waar armen het woord nemen, ervaringsdeskundigen, en dergelijke, maar ik moet zeggen dat wij toch ook een rol spelen door onze tolken- en vertaalservice en zo de toegang van anderstaligen tot reguliere hulpverlening bevorderen. Wij hebben een oriëntatiepunt gezondheidszorg wat de toegang van asielzoekers, vluchtelingen tot de dringende medische hulp moet bevorderen. In de sector van mensen met een handicap en bijzondere jeugdzorg leveren wij verder inspanningen, maar ons beleid is toch vooral gericht op insluiting.

Mevrouw De Sutter had gisteren een tussenkomst over armoededetectie en -bestrijding in het buitenland. Ik heb haar toen gezegd dat dit in het verleden vooral een stedenbeleid geweest is en dat wij binnen het steunpunt sociale planning daar alleszins mee bezig zijn. Er wordt een nieuwe atlas van achtergestelde buurten verwacht wordt tegen eind 2007: we zullen allochtonen, armen, bewoners van aandachtsbuurten, sociale huurders, woonwagengewoners, werklozen en zieken bevragen met eenzelfde methodiek en zowel gemeenschappelijke bekommernissen als doelgroep-specifieke aandachtspunten naar voren brengen. Samenlevingsopbouw Gent organiseert de bevraging van 30 doelgroepen in Gent en Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen begeleidt 60 groepen buiten Gent.

Via die weg wordt gezocht naar een Grondrechtenboom. Het spreekt vanzelf dat wij met die informatie ook iets gaan doen. Het steunpunt Sociale Planning zal een belangrijke rol spelen in het zichtbaar maken van die armoede en in de sociale situatieschets die wij aanleveren. Die zaken zullen mee opgenomen worden in de omgevingsanalyses zodanig dat een specifiek armoedebeleid deel kan uitmaken van het lokaal sociaal beleid. Ik denk dat dit de rol is die wij hierin specifiek te spelen hebben en wij wensen dat ook zeker en vast te doen.

Wat de premies betreft, deze zijn inderdaad opgenomen door Vlaanderen. Onze rol, en dat heb ik gisteren reeds aangegeven, bestaat uit sensibilisering met de vraag: "Hoe sensibiliseer je maatschappelijk moeilijk te bereiken groepen?" Wij denken onder meer via werken, via de sector van de hulpverlening zelf, die heel vaak via thuiszorg, via geneesheren en dergelijke proberen signalen binnen te krijgen rond gevaarlijke situaties binnen een aantal gezinnen en woningen. Op dat vlak wordt zeker verder gewerkt zodanig dat wij echt sterker doordringen tot die plaatsen waar zich de risico's vormen.

ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

P. 69 BELEIDSPROGRAMMA: INTERNATIONALE SOLIDARITEIT: IN WELKE DOMEINEN EN HOE WENST DE DEPUTATIE DE LOKALE BESTUREN DIE ZICH ENGAGEREN IN DIE SOLIDARITEIT TE ONDERSTEUNEN? IN WELKE MATE DOORKRUIST DEZE STEUN ACTIES VAN DE VVSG? IN WELKE REGIO'S WAARMEE DE PROVINCIE SAMENWERKT KAN ER EVENTUEEL SPRAKE ZIJN VAN ONDERSTEUNING EN BEMIDDELING? OP WELKE WIJZE?

De heer Janssens

Geachte Voorzitter,
Beste Collega's,

In het algemeen beleidsprogramma 2007-2012 zegt u onder 'internationale solidariteit': "Wij willen uitdrukkelijk de Oost-Vlaamse burgers, organisaties en lokale besturen die zich engageren in die solidariteit, ondersteunen."

Toch durf ik mij afvragen of dit overeenstemt met de steunverminderingen aan het Wereldcentrum - 15 659 EUR - en aan de koepel van 11.11.11 met 7 259 EUR ten opzichte van 2006.

Verder heb ik kennis genomen van een enquête naar beleidsinstrumenten ontwikkelingssamenwerking van de Oost-Vlaamse gemeenten die lopende is dit voorjaar en een vervolg is op een gelijkaardige opmaak van inventaris eerder in 2000 en meer recent in 2005.

Aansluitend bij uw belofte tot steun in het beleidsprogramma, vraagt u in deze enquête naar de verwachting van de gemeente ten aanzien van de provincie ter ondersteuning van het gemeentelijk ontwikkelingsbeleid. Dit gaat over:

1. informatie en vorming;
2. intergemeentelijke uitwisseling;
3. steun bij het opmaken van beleidsnota's;
4. steun en bemiddeling stedenband in regio's waarmee de provincie samenwerkt;
5. ontlenen van educatief materiaal.

In 2005 kenden 24 gemeenten het Wereldcentrum. Zo lijkt het me dat punten 1 en 5 geen verdere speciale tussenkomst vanwege de provincie behoeven.

Zoals u weet heeft de VVSG het beheer van het federaal programma Stedenband in handen en tevens begeleiden en evalueren zij het Vlaamse programma. Het VVSG werkt goed tot voldoening van de gemeenten.

- Hoever dient de provincie hierin tussen te komen, en zo ja, op welke manier? En tegelijk de vraag: hoever reiken de regio's waarin de provincie werkzaam is?
- Beperken de mogelijkheden tot steun zich bijvoorbeeld tot dezelfde provincie Esmeraldas in Ecuador? Of kan dit enkele uren reizen verder?
- Er is nu reeds een gemeentelijke uitwisseling in het kader van stedenbanden via het VVSG. Indien de provincie hierin tussenkomt, zal het louter gaan om gemeenten samen te brengen of mogen de gemeenten - en vooral de kleinere waar dikwijls slechts één ambtenaar een kwart van zijn tijd aan Noord-Zuidsamenwerking mag/kan besteden - inhoudelijke, ambtelijke, organisatorische steun verwachten?
- Verschillende gemeenten aarzelen om een stedenband op te starten omwille van de werklast waarbij beleidsplannen en evaluatienota's noodzakelijk zijn, een werklast die even omvangrijk is in een kleinere als in een grotere gemeente. Wat mogen zij van de provincie verwachten?

De heer gedeputeerde Couckuyt

Op een aantal vragen zal ik niet concreet kunnen antwoorden omwille van het feit dat zij in de loop van 2007 deel zullen uitmaken van de nieuwe oriëntatie die wij gaan geven. Zoals u weet, loopt eind dit jaar ons engagement af. Of liever: het regiobeleid is aan vernieuwing toe.

Op uw vraag op welke manier wij de lokale besturen kunnen ondersteunen die zich engageren en in welke mate die acties de steun van de VVSG doorkruisen, kan ik u het volgende antwoorden: Op dit moment loopt er een inventarisatie van de beleidsinstrumenten van de lokale besturen met betrekking tot Noord-Zuidsamenwerking. Wij verwachten hierrond eerstdaags een aantal resultaten. Zodra wij deze resultaten hebben, gaan we op basis van deze inhoud, samen met de VVSG en met het Oost-Vlaams ngo-overleg, een eigen beleid uitschrijven. Wij willen complementair werken en hebben er via de VVP bij de Vlaamse overheid op aangedrongen om die complementariteit, die zij momenteel niet voorzien, ook in te schrijven in hun beleidskeuzes. Waar de VVSG op dit moment voornamelijk werkt met convenantgemeenten, wensen wij ons te richten tot alle Oost-Vlaamse gemeenten. Wij gaan op die manier proberen onze eigen rol, die ons ook gegeven is, volledig uit te spelen. Maar dit is lopende en dit maakt deel uit van wat wij in complementariteit tussen gemeenten en het Vlaamse beleid ook moeten gaan voeren, ook op basis van wat de gemeenten ons hierrond aangeven.

Wat de beperking van de middelen betreft aan Wereldcentrum en aan 11.11.11.

Als geëngageerde in de Noord-Zuidproblematiek weet u wellicht dat de inspanning van 0,7 % op de gewone uitgaven een inspanning is die weinig openbare besturen zich getroosten. Veelal is het een restbevoegdheid en is het geen essentie. Men gaat met de overschot van een aantal plaatsen aan Noord-Zuidbeleid doen. Bij ons is dit niet het geval en blijft dit structureel verankerd op 0,7% van de gewone uitgaven.

DEBATTEN

Gaan die gewone uitgaven naar beneden, dan zal je in absolute cijfers ook een daling krijgen. Gaan die gewone uitgaven naar boven, dan zal je in absolute cijfers ook een stijging krijgen. Momenteel ziet u dat het wat minder is en dan heb je binnen die absolute cijfers de keuze of je dit bespaart op je regiobeleid, op uw reglement gespreide initiatieven, 11.11.11, het Wereldcentrum, op uw educatie. Dat is een keuze die moet gemaakt worden, maar ik denk dat het geen abnormale keuze is om het eigen regiobeleid op dit moment verder te voeren en om de koepel die 11.11.11 is ook nog een flinke ondersteuning te geven, maar met vrijwaring van het eigen beleid dat wij hierin blijven voorstaan. Dus wat de keuze betreft, ja ... Wellicht zal u ook geen suggestie kunnen doen op welke wijze wij onze prioriteit moeten leggen.

In welke regio's waarmee de provincie samenwerkt kan er sprake zijn van ondersteuning en bemiddeling.?

Eind 2007 lopen de huidige kaderovereenkomsten met betrekking tot regionale samenwerking in de landen Ecuador, Filippijnen en Rwanda af. Alvorens te beslissen over een verlenging van de overeenkomsten zullen wij een grondige evaluatie maken en onderzoeken op welke manier het maatschappelijk draagvlak, zowel in de regio's zelf als in Oost-Vlaanderen, kan uitgebreid worden. In een gesprek hierover heb ik al aangegeven dat dit een zoeken is naar een gepast evenwicht van draagvlak. Bij mijn studie van wat er gebeurt in de andere provincies, bots ik op vrij grote diversiteit van aanpak zonder dat ik een beoordeling wil maken van welke aanpak nu de beste is. Het is soms ook historisch gegroeid. In West-Vlaanderen ondersteunt men heel sterk initiatieven van onder de kerktoren bij wijze van spreken. In andere provincies gaat men heel sterk grote initiatieven ondersteunen, maar met een binding met de provincie. Bij ons is het een mengeling van beide initiatieven maar met een, naar mijn mening, beperkte zichtbaarheid van de provincie zelf in dit beleid.

In de stuurgroep Noord-Zuid die ook gisteren plaatsvond, is men ondertussen bezig met een evaluatie van dit regiobeleid, want tegen eind dit jaar moeten wij toch kunnen aangeven in welke richting wij dit verderzetten. Wij willen onderzoeken of wij de Oost-Vlaamse gemeenten bij dit regiobeleid kunnen betrekken en op die manier ook zichtbaarder maken waar de provincie mee bezig is. Ook de ondersteuning van gespreide projecten in de wereld moeten wij in complementariteit met de gemeenten kunnen doen omwille van de gedragenheid en de betrokkenheid van de bevolking bij de Noord-Zuidproblematiek.

Wat onze contacten met de plaatselijke overheden betreft: op 17 april is er een studieavond waarop alle lokale besturen uitgenodigd zijn om de bespreking van de Noord-Zuidproblematiek gestalte te geven, zowel binnen de gemeenten als binnen ons provinciaal beleid.

TOERISME

P. 72 E.V. BELEIDSPROGRAMMA: TOERISME: VRAAG NAAR DE VISIE OVER WATERTOERISME

De heer Note

Geachte Voorzitter,
Beste Collega's,

Ik heb een vraag over watertoerisme, in de bundel 4.14 en volgende. Op de website van de provincie lees ik dat de provincie Oost-Vlaanderen zich inzet om het water- en riviertoeerisme te ontwikkelen door onder andere milieustations voor pleziervaart uit te bouwen in de regio Euregio Scheldemond. In samenwerking met Toerisme Oost-Vlaanderen vzw wordt gewerkt aan bijkomende infrastructuur en ook derden kunnen hiervoor een subsidie aanvragen.

In het verleden werd(en) er:

- nieuwe halte- en aanlegplaatsen gerealiseerd;
- projecten op stapel gezet voor kano- en kajakvaart,
- zomervaartochten op de Dender georganiseerd;
- de toerische vaargids en het educatief vaarboek uitgegeven.

Wanneer ik de beleidsnota doorneem, en meer bepaald het hoofdstuk Toerisme, merk ik echter dat daarover weinig of niets vermeld staat. Vandaar mijn vraag aan de gedeputeerde of men de volgende jaren op dit beleid zal verderwerken? Welke realisaties mogen wij in 2007 verwachten?

Is er een specifieke langetermijnvisie voorzien betreffende waterrecreatie en watertoerisme? Wil de provincie Oost-Vlaanderen specifiek deze sector promoten gelet op het feit dat in we West-Europa momenteel te maken hebben met een toch wel booming market, met ongeziene mogelijkheden tot het realiseren van economisch, sociaal en ecologisch toegevoegde waarden.

Waarom ressorteert de ambtenaar die watertoerisme opvolgt, aldus de bundel die wij hebben gekregen, onder de dienst Economie? Waarom hebben we binnen de dienst Toerisme niet iemand die zich daar specifiek mee bezig houdt en dan bijvoorbeeld iemand bij de dienst Economie die zich zou bezighouden met het toebedelen van de subsidies en dergelijke meer?

Bovendien, en dat is een bedenking die mij op dit moment te binnen schiet, staat in de bundel die wij hebben gekregen over het beleid dat de dienst Economie zorgt voor de uitbreiding van de onroerende infrastructuur, maar op de website lees ik echter dat Toerisme Oost-Vlaanderen vzw daarvoor zorgt. Er zit toch wel een discrepantie tussen die twee dingen. U zal mij duidelijkheid kunnen verschaffen.

De heer gedeputeerde Couckuyt

De duidelijkheid.

Er is een perfecte samenwerking binnen de 10de directie aangaande de uitvoering van toerisme. Er is alleszins een perfecte samenwerking rond die dossiers die de infrastructuur aangaan omwille van het feit dat de technische kennis er aanwezig is. Laat ons zeggen dat het een service is van de provincie aan de vzw Toerisme Oost-Vlaanderen. Niet te luid zeggen!

Watertoerisme ligt ons bijzonder nauw aan het hart. Dat hebben we in het verleden getoond door de werking van de vzw Toerisme Oost-Vlaanderen en door de inspanningen die op dat vlak gebeurd zijn. Dit is niet verwonderlijk: Oost-Vlaanderen telt van alle provincies het hoogst aantal kilometer bevaarbare waterwegen.

De consultant Watertoerisme staat onder meer in voor advies en begeleiding van projecten die door derden worden ontwikkeld. Hij is ook werkzaam voor de eigen investeringen en adviseert de provincie hierbij, het is een specifieke opdracht binnen het provinciebestuur. Hij levert ook de service en de knowhow voor Toerisme Oost-Vlaanderen.

Een aantal van zijn realisaties - en dat is toch niet min als service aan ons toeristisch beleid - zijn onder meer:

- de inventaris van bevaarbare waterwegen in Oost-Vlaanderen (als basis voor het beleidsplan voor watertoerisme en voor diverse publicaties);
- in het kader van een Europees project met Nederland en Noord-Frankrijk werd een zeer gedetailleerde vaargids uitgegeven ten behoeve van de individuele toervaart. Echt een belangrijk werkingsmiddel ter promotie van dit item;
- de realisatie van diverse steigers voor passanten, onder andere in Geraardsbergen en Wetteren;
- de uitgave van een educatieve vaargids, gericht op scholen.

Dus er is toch al wat werk geleverd.

Anderzijds is er de werking van Toerisme Oost-Vlaanderen zelf:

- de subsidiëring van de infrastructuur van passantensteigers. Zo konden er jachthavens worden uitgebreid in Temse, Geraardsbergen, Ninove, Hamme, Deinze, Gent, Eeklo, Gavere, Oudenaarde ... Vorig jaar nog werden subsidies verleend voor de uitbreiding van de jachthavens van Oudenaarde en Deinze. Dit jaar zal er nog de uitwerking zijn van het dossier van Merelbeke, dat opgestart was maar zijn realisatie zal krijgen in 2007;
- wat de kano- en de kajakvaart betreft, zijn er momenteel onderhandelingen met de gemeente Ninove;
- wat de passagiersvaart betreft werd er via tussenkomsten, voor geopteerd om zowel de passagiersvaart op de Leie en Schelde, als de regelmatige passagiersvaart op Dender en Moervaart te stimuleren. We kunnen hier spreken van een succes: op de Moervaart wordt er in de zomerperiode gevaren tussen Lokeren en het provinciaal domein Puyenbroeck. Op de Dender worden drie regelmatige vaartochten gehouden tussen de verschillende steden, vaak in combinatie met stadsbezoeken. Deze combinatie maakt het voor toerisme bijzonder aantrekkelijk en interessant. Overigens werd op de Leie ook een steiger voorbehouden voor passagiersvaart gerealiseerd ter hoogte van Bachte-Maria-Leerne;

DEBATTEN

- de promotiecampagne van Toerisme Oost-Vlaanderen, "Weg van water" – dit wil niet zeggen dat we er van weggaan, maar dat we er weg van zijn - werd uitgewerkt onder andere met een specifieke website en een toeristische waterkaart. Deze campagne is bijzonder succesvol. Dit merken we aan de reacties die we hierop krijgen. In het Waasland werd de allereerste kanoroute in Vlaanderen gerealiseerd en in Ninove, dit heb ik reeds aangegeven, en in het provinciaal domein De Gavers zal een dergelijk project opstarten. Dus, water is wel degelijk een heel belangrijk item binnen onze provincie.

Wat de subsidiëring van infrastructuur betreft, is het inderdaad zo dat op dat vlak de vraag echt stijgend is en wij denken dat wij die situatie niet zullen volhouden. We zijn er ook van overtuigd dat de sector op zich een aantal zaken op eigen kracht zou kunnen realiseren. Subsidies kunnen interessant zijn ter stimulering van initiatieven, maar wij denken dat de sector op dit moment voldoende kracht heeft; zoals u het zegt: "zij boomt op dit moment". Wij denken dat we ook zonder investeringssubsidie - die enorm veel van onze middelen vragen - en via de promotie die wij doen en die ik hier zopas heb aangegeven, een stijging van het succes van watertoerisme zullen krijgen. Wij houden het alleszins in de gaten en blijven dit verder ondersteunen met alle knowhow die wij binnen Toerisme, maar ook binnen de 10de directie van het provinciebestuur ter beschikking hebben.

Ik heb reeds aangegeven waarom de ambtenaar Watertoerisme onder de dienst Economie zit: omwille van het feit dat hij niet louter tewerkgesteld is voor toerisme, maar op alle vlakken een meerwaarde kan betekenen voor toerisme. Ik vermoed dat ik op de meeste vragen geantwoord heb. Het spreekt vanzelf dat onze langetermijnvisie in deze een verlengstuk zal zijn van wat wij in het verleden hierrond gerealiseerd hebben, met een jaarlijks bijsturen van de wijze waarop wij deze langetermijnvisie moeten omzetten: eerder stimulerend of eerder promotend.

Vierde gedeputeerde Jozef Dauwe

CULTUUR

P. 51 E.V. BELEIDSPROGRAMMA: CULTUUR: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Beke

Voorzitter, Collega's,

Cultuur is in deze provincieraad steeds een belangrijk aandachtspunt geweest en is dat nog. En terecht! Alhoewel we daar anekdotisch uit het verre verleden wel andere dingen over zouden kunnen zeggen. Er werden hier in de vele voorbije jaren vaak interessante, maar ook vinnige cultuurdebatten gevoerd.

Ik verwijs naar mijn tussenkomst van 30 november 2005. Ik stelde toen dat het provinciale cultuurbeleid een zekere traditie heeft, maar eerder een tradioneel beleid voert. Het is vooral gekenmerkt door een overdrachtenbeleid, dat weliswaar een ondersteunend effect heeft, maar dat te weinig ruimte biedt om een eigen beleid te voeren. Ik stel dan ook vast dat de actoren deputatie en administratie dat beleid mee impulseren, maar dat de actor provincieraad dat nog te weinig doet.

Ik pleitte toen voor een concreet cultuurbeleidsplan dat te realiseren valt op middellange termijn, met daarin aandacht voor de diverse sectoren zoals het provinciale museale beleid, het erfgoedbeleid, het kunstenbeleid en andere.

Ook vandaag blijven deze vragen actueel, want het voorliggende hoofdstuk Cultuur in het provinciaal beleidsplan 2007-2012 geeft weliswaar een algemeen interessant kader, maar geeft nog te weinig concrete invulling. Ik meen dat het de bedoeling is om dat in de komende jaren zeker te gaan doen. Er is dus werk aan de winkel en niet in het minst ook voor de commissie.

Stellen we nu een aantal uitgangspunten en doelstellingen voorop:

- goede spreiding van het aanbod en de positie daarin van Gent en de andere regionale steden en Oost-Vlaamse gemeenten;
- het bevorderen van de participatie door middel van de cultuureducatie;
- het nastreven van een duurzame, open en verdraagzame maatschappij;
- het bevorderen van de Oost-Vlaamse identiteit;
- relaties uitbouwen met andere sectoren: onderwijs, economie, toerisme, ...
- oog voor de traditie, maar ook voor de vernieuwing;
- een goed evenwicht zoeken tussen structurele subsidie en projectgebonden ondersteuning.

Toetsen we nu even de sectoren en initiatieven in de cultuur aan deze uitgangspunten. Vooreerst delen we in:

1. het overdrachtenbeleid (20% van het budget);
2. het stimuleren van kunstinitiatieven (door prijzen, ...);
3. de eigen werking (musea, provinciaal cultuurcentrum, ...);
4. investeringen en verplichte uitgaven.

Het overdrachtenbeleid.

Het gros hiervan gaat naar de vele organisaties en initiatieven in de sector volksontwikkeling - wat we vandaag zouden kunnen betitelen natuureducatie - en de lange lijst van nominatum subsidies. Hierbij valt op dat het accent vooral ligt op de structurele ondersteuning en in beperkte mate op projectondersteuning. Ik denk dat in de toekomst de verhouding het best zou worden omgekeerd, want projectondersteuning kan vele vormen aannemen die interessant zijn. Ik noem er een paar: het kan helpen bij het opstarten van initiatieven, bij het nemen van experimenten - dat is belangrijk, men moet kunnen experimenteren - het doen van investeringen, het inbrengen van innovatie of het zich richten naar doelgroepen, ... Ik denk dat dat dus een belangrijk punt is.

DEBATTEN

De structurele ondersteuning zou in de toekomst eerder moeten gebonden worden aan een tijdsperiode, niet automatisch en vervallen na vijf jaar om te evalueren en bij te sturen. Ze zou zich vooral moeten richten naar de organisaties die niet landelijk ondersteund en gesubsidieerd worden, naar die organisaties die vooral op het bovenlokale vlak willen werken en dan zou er ook meer ruimte zijn. Dat vind ik belangrijk. In de marge zou ik willen zeggen dat ik het betreurt dat er, ondanks de toezeggingen in de vorige legislatuur dat wij geen subsidie zouden geven aan het nieuwe initiatief van de regionale Volkshogeschool, toch een belangrijk bedrag blijft ingeschreven, zijnde 16 268 EUR voor dit initiatief. Dit is eigenlijk een zuiver Vlaams initiatief en wordt begiftigd met 1 EUR per inwoner. Dus dat betekent dat die instellingen samen 1,3 miljoen EUR hebben. De vraag is: wat doen wij daar dan nog bij? Kunnen we het niet beter inzetten voor andere zaken?

En in deze sector zou ik ook willen verwijzen naar de provinciale beleidsuitgangspunten die we daar moeten gebruiken als toetsstenen, ook voor het bevorderen van de Oost-Vlaamse culturele identiteit: cultuureducatie, relatie met andere sectoren, werken aan een duurzame, open, verdraagzame samenleving. Dit zouden als vanzelfsprekend de elementen moeten zijn. Een evaluatie en bijsturing dringen zich dus in die zin in de komende jaren wel op, denk ik.

Het stimuleren van cultuur- en kunstinitiatieven.

Vooreerst hebben we onze traditie van de vele toernooien en prijzen. Ook hier zouden de gestelde uitgangspunten van daarnet uitdrukkelijker aan bod moeten komen bij het bepalen van de voorwaarden. De prijzen mogen geen traditie worden, maar moeten eerder ruimte laten voor vernieuwende aspecten. Zowel individuen, als initiatieven, als organisaties zouden hierbij gelijke mogelijkheden moeten krijgen, eventueel afgewisseld. De prijzen zouden nog meer dan in het verleden moeten gekoppeld worden aan andere initiatieven die bijdragen tot de cultuuruitstraling en participatie.

Ik geef een voorbeeld: we hebben hier een prachtig initiatief van de jonge solisten, de jonge musici die wij willen bevorderen. Dit kent veel belangstelling en ik vind het altijd een beetje triest dat het in deze raadzaal moet doorgaan en vorige week zelfs in de Banketzaal. Ik heb het zelf bijgewoond.

Is het niet beter om dit initiatief te laten doorgaan in bijvoorbeeld een van de mooie zalen van de Opera, die wij ook ondersteunen? Het zou ons meer mogelijkheden bieden om binnen die instelling die uitstraling heeft de provincie beter te positioneren en te profileren en ik denk dat én de musici, maar ook de toehoorders zich beter gewaardeerd zouden voelen. Met alle respect voor wat gebeurt, maar het is een mogelijkheid van hoe we koppelingen kunnen maken.

Een bijzonder hoofdstuk vormt hier de zogenaamde Centres of Excellence.

Meteen zou ik willen voorstellen, we praten daar al lang over, om hen een andere naam te geven. Er is al een naam gesuggereerd, maar ik zou ze kortweg "de culturele ambassadeurs van Oost-Vlaanderen" noemen wat niet uitsluit dat we daarnaast ook andere ambassadeurs zouden kunnen hebben. Dat is een titel die verdiend moet worden, waar we dus normen kunnen halen. Op dit ogenblik zijn dat het Festival van Vlaanderen, het Internationaal Filmfestival, het Kunstencentrum Vooruit en in een wat andere orde: NTGent, de Opera, de Capitole.

De eerste drie zijn stuk voor stuk grote cultuuruitdagingen, ik denk dat daar niet over te twifelen valt, ook op het internationale vlak. Misschien moet dat nog meer beklemtoond worden en moet de provincie als dusdanig ook meer uitstraling geven. Daar blijf ik wel bij, maar we moeten behoedzaam zijn wanneer we de subsidie terugschroeven, want anders wordt het op een gegeven ogenblik te banaal en zal het de moeite niet meer zijn om de provincie mee te dragen. Ik denk dat ze hier dus substantieel moet blijven. Uiteraard moeten de hoger genoemde criteria gerespecteerd worden, maar ik hoef ze niet te herhalen. Aan NTGent zijn we nu eenmaal decretaal gebonden. Het is een koppelsubsidie en deze instelling ontvangt op dit ogenblik daardoor het hoogste bedrag wat wij in de cultuursector uitbetalen in de provincie, het hoogste bedrag uit de overdrachten. Bijkomende subsidies zijn hier niet nodig tenzij men dit zwaar zou kunnen verantwoorden, maar we kunnen ze vrijmaken voor andere dingen.

De Capitole als muziektheater. Het is voor mij een vraag of er inderdaad door de vorige gedeputeerde bevoegd voor Cultuur toezeggingen zijn gedaan om een eenmalige tussenkomst te geven voor de bouw van een toneeltoren. Het is misschien wel interessant om aan dit theater de mogelijkheid te bieden om ook eens in Oost-Vlaanderen internationale muziek- en theatergezelschappen de kans te bieden. Die wijken nu uit naar Antwerpen en laten onze provincie links liggen. Maar goed, we moeten er eens over nadenken.

De Opera is een Vlaamse instelling, heel duidelijk, waaraan de provincie een specifieke toelage geeft. Misschien moeten we ze inderdaad heel specifiek benoemen, houden, bijvoorbeeld in functie van cultuurparticipatie. We moeten eens een bezoek brengen met de nieuwe mensen en met de nieuwe leden in de commissie. Het is een prachtig gebouw, het is echt een cultuurpaleis waarvan de provincie veel te weinig gebruik maakt en waarvan wij in ruil voor wat wij geven, provinciedagen, eigenlijk ook de uitstraling zouden kunnen gebruiken.

Dan is er de groeiende groep van nieuwe cultuurinitiatieven en festivals. Ik noem er een paar die aan de deur staan: de Handelsbeurs, recent De Spiegel, het Blue Note Festival en zovele andere. Ook hier is het goed dat er een bepaalde spreiding is, maar dat er vooral oog is voor verscheidenheid, complementariteit maar ook voor het creëren van die provinciale meerwaarde en uitstraling. Dat moet de richtlijn zijn, want anders heeft het weinig zin dat wij dat ondersteunen.

In dit hoofdstuk, en dit is een beetje een moeilijker punt, moet ik nogmaals het expertisecentrum voor de erfgoedontsluiting noemen, een vzw, die duidelijk een vrij initiatief is. Laat daar toch geen misverstand over zijn: dit is geen provinciale instelling, maar een vrij initiatief zoals er vele zijn. Ik verwijs hierbij naar mijn tussenkomst bij het begin van het beleidsdebat en ik herhaal dat het bedrag van de subsidie-overeenkomst die wij hebben gemaakt en die dit jaar voorziet in ongeveer 270 000 EUR veel hoger ligt dan datgene wat wij aan onze culturele ambassadeurs geven vandaag. Dit moet toch even meegenomen worden. De overeenkomst, als we ze laten doorlopen, loopt tot 2023. Ik denk dat dit niet meer realistisch is. En de meerwaarde voor de provincie, ik blijf er ook bij, moet van daaruit toch nog steeds aangetoond worden. Bovendien geniet deze organisatie ook van Europese dotaties en van facturaties. Haar diensten factureert ze. Dus dat zijn ook nog bijkomende inkomsten. En ik herhaal bij mijn voorstel: als dat dan echt een centrum is van expertise, wel dan zouden ze in samenwerking met de universiteit schitterende dingen op internationaal terrein kunnen doen als een spin-off, maar dat moeten wij dan stimuleren. We wachten dus wat dit betreft op een grondige evaluatie en een bijsturing. Iets wat trouwens al in de vorige legislatuur op het eind is gezegd dat die er dit jaar zeker zou komen.

De eigen provinciale werking en instellingen.

In de loop van de voorbije jaren zijn er vaak bescheiden initiatieven geweest die uitgegroeid zijn tot wat ze vandaag de dag zijn. Hoewel ik vaststel dat veel van deze initiatieven vaak ontstaan zijn uit toevalligheden, zoals bijvoorbeeld het beschikbaar zijn van een collectie. Ik verwijs – het is een anekdote – naar een pastoor die opgezette vogels en dieren heeft en dit schenkt aan de provincie met de bedoeling om daarmee een natuureducatief centrum uit te bouwen. Zo is het ook gebeurd met andere initiatieven: men bezit een collectie of andere dingen waar men geen blijf mee weet en men vraagt aan de provincie of die er iets mee kan doen.

Elk van de provinciale initiatieven heeft dus - het zou interessant om daar een studie of een geschrift aan te wijden - een merkwaardige voorgeschiedenis. Dit leidde soms tot hoog oplopende discussies. Ik verwijs naar de discussie van het Boerenkrijgmuseum, wat ook een collectie was, maar waar uiteindelijk door brand, diefstal, ik weet niet wat nog allemaal, niet veel meer van rest. Ook dit was iets in dezelfde zin. Om maar aan te tonen dat provinciale initiatieven vaak niet ontstaan zijn uit eigen beleidsimpulsen, op basis van studie, maar eerder op toevalligheden. Dus ik pleit ervoor dat in de toekomst nieuwe initiatieven veel meer het gevolg zouden zijn van een eigen beleidsplan.

Het Caermersklooster, ons provinciaal kunst- en cultuurcentrum.

Dit werd aangekocht, een beetje verplicht, in het kader van 150 jaar België. Alle gemeenten en provincies moesten iets doen, dus we hebben het Caermersklooster aangekocht. Dat is intussen uitgegroeid tot een prachtige instelling voor kunst en cultuur met vele tentoonstellingen. Alleen vind ik het jammer, en dat viel me onlangs nog op bij de Kubrick-tentoonstelling, dat men het dikwijls nog heeft over het Gentse Caermersklooster. Dit doet me pijn. Ik denk dat wij er een sterker profiel moeten aan geven en daar moeten op letten. Problematisch blijft evenwel de derde vleugel, maar daar wachten wij op centen van de hogere overheid. Neen, ik mag dit niet zeggen: er is geen hogere overheid meer, we zijn collega-overheden, elk op zijn niveau. Ik denk dat we daar eens wat sterker zullen moeten lobbyen en ik ben graag bereid om ook mijn diensten daarvoor aan te bieden.

DEBATTEN

Ook onze musea kennen een merkwaardige voorgeschiedenis. Ooit was er een discussie, hier in deze raad, over het overnemen door de provincie van musea zoals het SMAK en het Designmuseum. We hebben dat niet gedaan, maar ooit is hier die discussie gevoerd omdat we op zoek waren naar eigen musea. We hebben evenwel verder gebouwd op de archeologische vondsten in Velzeke en Ename. En we hebben dan het Provinciaal Archeologisch Museum (PAM), met de twee sites, gerealiseerd. We kiezen dus, want dat is een keuze die we gemaakt hebben, en misschien zetten we ze door voor archeologische musea. Er is het molencentrum, Mola, in Wachtebeke, waarvoor ooit plannen bestonden om er een heus molenmuseum te bouwen in Wachtebeke, maar dat is niet doorgegaan. In vergelijking met de andere provincies is de provincie Oost-Vlaanderen eerder bescheiden op museaal vlak, dus we kunnen daar wat meer. Plus est en vous, zou ik hieraan toevoegen. Wellicht is het ontbreken van een museaal beleidsplan hiervoor een verklaring.

Onze huidige musea zijn zeker onderling complementair als archeologische of oudheidkundige musea op het tijdspad van de Romeinse tijd, de Middeleeuwen, tot vandaag. We moeten ze, denk ik, in de komende jaren op een hoger niveau tillen en meer inhoud geven, willen we de toekomst ervan verzekeren, want - ik wil het hier herhalen - minister Anciaux stelt de regionale erkenning waar wij op rekenen in vraag en misschien zullen we moeten gaan naar een landelijke erkenning. We zullen dus een tandje moeten bijzetten. De site Velzeke heeft nood aan een bijkomende vleugel. Ename zit geprangd in een liefvallige, maar te kleine huisvesting waardoor vele museale functies er onvoldoende uitgebouwd of vervuld kunnen worden. Het is dus nodig dat het museum zich kan herlokaliseren en uitbreiden. Het is een gebouw dat naar mijn mening een zinvolle en functionele invulling kan krijgen. Aangevuld met de aanwezigheid van VIOE, Vlaams Instituut voor Onroerend Erfgoed, kan hier een dynamisch en modern museum worden uitgebouwd, dat ook buitenlandse waardering zal krijgen. Dit kan de provincie echt een profiel geven. Ik geef het mee, laat ons daarnaar streven. Toegegeven dat men bij het ontwerp van het gebouw ook aan andere functies dacht, maar ik denk dat dat niet onze kerntaken zijn en we moeten de moed hebben om het te durven bijstellen, ook het museum, want er wachten ons ook heel wat meerkosten. Het huidige gebouw kan dan een zinvolle functie vervullen in functie van de prachtige kerk die we daar hebben als belangrijk erfgoed en ik weet wel dat er bij de cultuurdienst aspiraties leven om er andere invullingen te geven, maar ik denk dat we nuchter moeten blijven en dat de uitbouw tot een 'erfgoedcentrum' niet de beste keuze is.

Dat brengt mij bij het erfgoedbeleid in onze provincie.

Het kerntakendebat en de bestuursovereenkomst stelt dat de provincies eerder een complementair erfgoedbeleid moeten voeren, maar wees getroost: ik maak een dubbele vaststelling. Vlaanderen heeft op dit ogenblik geen concreet erfgoedbeleidsplan, maar de provincies ook niet. Niet alleen wij, maar ook de Vlaamse provincies niet en ik heb dat ook in de VVP op de dagorde geplaatst. Het ontbreekt ons aan een Vlaams en een provinciaal erfgoedbeleidsplan. Het provinciaal erfgoed is vandaag veelzijdig in onze provincie en op vele locaties aanwezig. En misschien is dat niet slecht en dan moeten we daar nog beter aan werken.

Ik deed dan een suggestie: als we de Bank van de Arbeid zouden behouden, dan zou het gezien het zelf ook een architecturaal erfgoed is, een functie kunnen vervullen in het hart van deze studentenstad als een knooppunt van provinciale ontsluitingen en werking rond erfgoed waar we de verbindingen kunnen leggen met vele gebieden, zeker nu OKV zich daarin huisvest dat toch eigenlijk een erfgoedorganisatie is op vlak van kunst. Ik weet dat bij de stad Gent vragen leven over ruimte voor erfgoedstukken en depotruimte, maar ook voor restauratieateliers. Er werd me gezegd dat dit wellicht ook leeft bij andere gemeenten. In die zin kon het gebouw waar ik het straks over had in Ename een rol spelen, maar het is daarvoor niet helemaal geschikt. Dat neemt niet weg dat de provincie op dat terrein een zeer zinvol, bovenlokaal initiatief zou kunnen nemen, in samenwerking met de gemeenten.

De heer voorzitter

Mijnheer Beke, kunt u afronden alstublieft?

De heer Beke

Voorzitter, Gedeputeerden, Collega's,
Er zijn nog andere dossiers, maar ik wil eindigen met een laatste punt.

De investeringen en de verplichte uitgaven.

Ik heb het reeds gehad over het STAM. Naar mijn aanvoelen hadden we daar nog iets anders kunnen doen.

Ik heb het ook reeds gehad over de koppelsubsidie voor de Sint-Baafskathedraal. Ik ben er vanmorgen nog geweest met een buitenlandse groep, schitterend. Het kost ons veel geld, maar het is een werelderfgoed en we bieden de stad en de provincie daar toch wat mee.

Baasrode is een ander dossier, een zware opgave.

Intussen, mijnheer de gedeputeerde, is het blijkbaar nogal stil geworden rond de Waalse Krook. Ik zeg u dat ook de toenmalige schepen van Cultuur dat nu heeft toegegeven, want hij zegt: "ik heb eigenlijk het aanvankelijke project, het Forum, doodgepraat. Ik heb er nu spijt van, want anders hadden we hier een concertzaal." Hij zegt mij letterlijk: "In Brugge discussieert men daar niet over. Men zet het en men discussieert er daarna over. Hier is het omgekeerd, met het gevolg dat er niks is en dat dan allerlei oefeningen worden gemaakt waardoor de provincie al of niet gevat wordt. Ik denk dat we de discussie moeten voeren wat zinvol is voor de provincie en wat niet.

Ten slotte nog iets over de positie van Gent. Ik denk dat het goed is dat er ook aandacht is vanuit de provincie voor de andere gebieden, maar ik vind dat wij Gent als Vlaamse culturele hoofdstad – dat mogen we zeggen – en met zijn Europese uitstraling ook de nodige aandacht moeten blijven geven en dat de andere regio's zich op een andere manier kunnen positioneren daartegenover. De provincie heeft er trouwens baat bij dat Gent die grote culturele uitstraling heeft. Denk even Gent weg en de provincie zou cultureel arm zijn. Ik geef het even mee. Dat belet niet dat de provincie haar eigen cultuurprofiel ook in Gent en op andere gebieden moet kunnen realiseren. Complementair zijn is wellicht de boodschap.

Een kleine opmerking, Mijnheer de Gedeputeerde, het is een beetje negatief, maar u zal het misschien met me eens zijn. Ik wacht nog steeds op het cultureel jaarboek. Het schijnt dat het cultureel jaarboek 2004 op komst is, maar we zijn al 2007. Dus daar moeten we toch ook iets aan doen. Ik had het graag gebruikt om mij verder als bron te informeren.

Ik wil eindigen met wat ik reeds eerder als drijfveer voor het provinciale cultuurbeleid zie:

"Cultuur is de vormgeving van en dus de veruitwendiging van het geestelijk-materiële aspect van het menselijk bestaan. Dat vergt moed, vaardigheid, creativiteit, debat, maar vooral durf. Het koestert tederheid en schoonheid, het verheft. Cultuurbeleid is dan de politieke, maatschappelijke visie daarop. Het heeft oog voor verspreiding, participatie en stimulering. Het schept ruimte voor elke mens die als uniek individu kansen moet krijgen tot de realisatie van zijn maximale zelfontplooiing."

De provincie moet zich hierbij meer profileren als de ruimteschepper op het bovenlokale niveau. Het debat, de opdracht en de uitdaging om dat te doen ligt bij ons. Wij zijn daar politiek verantwoordelijk voor en dat is onze opdracht.

Ik dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel, mijnheer Beke. Dat was zeer uitgebreid, maar het was ook zeer goed. Alleen hebt u een klein beetje overdreven als u zegt dat u het cultureel jaarboek nodig hebt om over cultuur te spreken. Dat bleek niet uit uw toespraak. We gaan voort met cultuur. Mijnheer Joris zal ons toespreken over zijn vragen en bedenkingen bij het subsidiebeleid.

Mijnheer Joris, u komt naar het gestoelte? Dat is goed.

DEBATTEN

P. 52 BELEIDSPROGRAMMA: CULTUUR: VRAGEN EN BEDENKINGEN BIJ HET SUBSIDIEBELEID (SUBSIDIES VOOR KUNSTENAARS)

De heer Joris

Mijnheer de Gedeputeerde, Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Niet ongerust zijn, ik ga niet een van mijn vorige toespraken herhalen. Ik ga hier ook geen lelijke en absurde dingen laten zien waarvan ik vind dat ge ze niet had mogen subsidiëren. Ik ga het proberen positief houden. Van de dingen die ik zal tonen, is er zelfs, denk ik, geen enkel dat door de provincie gesubsidieerd of onderhouden wordt.

Het gaat mij om het schetsen van een beeld van wat kunst zou moeten zijn en van wat we dus zouden moeten subsidiëren. Voor een openbaar bestuur is dat de vraag. Het gaat er niet om welke kunstenaars vrijheid van meningsuiting moeten hebben. Allemaal. Het gaat hier niet om welke kunstvormen er mogen bestaan. Allemaal. Van de vieste tot de domste tot de lelijkste, het mag allemaal bestaan, maar men moet dat niet allemaal subsidiëren. Leg mij niet in de mond dat ik voor censuur pleit. Ik pleit alleen voor het beperken van subsidies tot echte kunst.

Dan zijn we natuurlijk bij de hamvraag: echte kunst, wat noemt gij echte kunst? Daar zijn de meningen zeer verschillend over. Ik zal proberen een paar invalshoeken van verschillende auteurs te geven waaraan je dat zou kunnen herkennen.

Mijnheer de Gedeputeerde, als u de komende jaren een voorstel krijgt om een bepaald kunstwerk te subsidiëren, dan zou u een paar sjablonen of patronen kunnen krijgen dat u daaraan kan toetsen.

De eerste toets zou de wittehertentoets van Kiril Boelitsjev kunnen zijn.

Dit is helemaal geen kunstenaar, maar een Russische science fiction-schrijver die een pareltje van een novelle heeft geschreven over onder andere de zondeval, de beschaving, maar vooral over kunst. Het gaat over een, uiteraard, Russische ruimte-expeditie die op een vreemde planeet komt die tot hun verbazing enorm op de Aarde lijkt. Er zijn dezelfde planten, dezelfde bomen, dezelfde dieren en mensen, maar alleen dode mensen. Men vindt alleen nog geraamten. Men vindt grotten met geraamten, schedels, beenderen van mensen en prachtige grotschilderingen waaraan ze al kunnen zien dat die mensen een zeker niveau van beschaving moeten gehad hebben. Heel mooie grotschilderingen. Als men dieper door de expeditie verdertrekt, vinden ze ook vernielde en platgebrande dorpen, soms met een muur errond, kleine stadjes met een fort erbij, maar alles verwoest, alles kapot, en alleen maar schedels, geraamten, geen levende mens meer. Van die prachtige muur- en grotschilderingen kunnen ze de tragedie van de inwoners van die planeet afleiden. Klaarblijkelijk zijn die mensen al honderden jaren verwickeld in een verschrikkelijk gevecht met een soort gorilla-achtige dieren die, zoals bavianen, in horden vechten en die er de ene menselijke gemeenschap na de andere uitgeroeid hebben. Ten slotte hebben de mensen geprobeerd zich in kleine middelleeuwse stadjes te verschansen, maar er was geen vechten meer aan. Die gorilla-achtige dieren waren te groot in aantal. De mensen werden allemaal gedood. Tot hier denkt ge misschien: het typisch verhaal voor een Vlaams Belanger. Ge kunt u voorstellen wie hij als die gorilla's beschouwt.

Boelitsjev is subtieler. Een van die ruimtevaarders staat daar in de ruïne van die uitgestorven beschaving op die vreemde planeet. Hij kijkt naar een muurschildering waarop een wit hert is afgebeeld in een zweefsprong, heel sierlijk alsof het aan de zwaartekracht onttrokken is en hij vindt het zo verschrikkelijk dat een beschaving die zoiets moois heeft voortgebracht, werd kapot gemaakt door dieren, door beesten. Dan hoort hij een geluid in die ruïne en trekt zijn laserpistool of blaster of welk wapen dat ook is, en dan ziet hij voor het eerst een van die gorilla-achtige wezens en hij denkt: "Nu maak ik hem kapot". Terwijl hij richt ziet hij dat die gorilla ook naar die tekening van dat witte hert kijkt met verbijstering, verbazing en met een emotie die de toeschouwer niet kan thuisbrengen. Als hij op het punt staat om te schieten, raapt die gorilla een brok witte steen op en hij krast op de muur heel primitief, heel houderig een wit hert. Hij probeert die tekening na te maken. En dan beseft die astronaut – hij schiet niet – mijn God, het zijn geen beesten, ze zien er wel afschuwelijk uit en ze hebben wel die hele beschaving uitgeroeid, maar het zijn ook mensen. Ze hebben ook creativiteit, ze hebben ook – hoe primitief ook – een begrip van kunst, van schoonheid. Die planeet zal zijn tweede kans moeten krijgen. De eerste mensen zijn uitgeroeid, maar uit die wezens zullen nieuwe mensen groeien die een nieuwe beschaving, een nieuwe kunst voortbrengen.

Als we een kunstwerk bekijken, zou dat een criterium kunnen zijn. Als iemand, laat het van een andere planeet zijn, dat zag, zou die persoon dan denken: "De mensen die dat gemaakt hebben, we begrijpen hen niet, we kennen hun symbolen niet, we kennen hun cultuur niet, maar als ge zoiets mooi kunt maken, dan moeten dat intelligente, creatieve mensen zijn. Dat zijn geen dieren." Of als die persoon sommige dingen in het SMAK of het MuHKA ziet, zou die dan denken: "Wat een viespeuken of wat een gekken?" Ik weet het niet.

Als ge eraan twijfelt of dat wel realistisch is, is schoonheid iets zo universeel dat ge dat over de grenzen van beschavingen of planeten, in dat verhaal, kunt aanvoelen? Ik zal u iets laten zien, een paar prenten. Dit heb ik ooit als recensie-exemplaar van het Davidsfonds gekregen en ik heb er een artikel over geschreven: "Kunstschatten uit het oude Egypte". Alle dingen die hierin staan zijn daarvan zijn de jongste exemplaren 3 000 jaar oud, de oudste 5 000 jaar. De Egyptische beschaving was totaal anders dan de onze in cultureel, sociaal en religieus opzicht. Dat kon bijna een vreemde planeet zijn, maar toch, dit is prachtig, hé. Er is niemand die zo primitief of afgestompt is dat hij dit niet mooi kan vinden. We begrijpen, als we geen Egyptologie gestudeerd hebben, de symboliek van die dieren niet, maar dat geeft niet. We zien wel dat het mooi is. De schoonheid daarvan is universeel, overstijgt millennia, overstijgt de grenzen van beschavingen en culturen. Hier ziet u een leeuwin, een ornament uit een rustbed, 4 000 jaar oud, maar nog altijd prachtig. De valk van Horus en een pectoraal. Die symboliek, daar moet je een boek voor lezen om het te snappen, maar iedereen zegt automatisch: "Hoe mooi, dat is prachtig". Het laatste. Nog een pectoraal. Goud en glaspasta. Goud en diepblauw. Schoonheid is universeel. We herkennen schoonheid als we ze zien. Als we ze tenminste willen zien. En daaraan mangelt het heel dikwijls natuurlijk.

Ik ga u een ander voorbeeld geven, meer in onze eigen tijd en gebaseerd op een boek van de Amerikaanse katholieke auteur George Weigel. Het boek heet "the cube and the cathedral". De kubus en de kathedraal. Dat boek gaat maar in de tweede plaats over kunst, het gaat vooral over religie, maar de tegenstelling die hij schetst is ook een van de tegenstellingen die ge in het oog moet houden als ge wilt beoordelen of iets kunst is of niet. Degene die de subsidie wil zegt natuurlijk: "ikke grote kunstenaar". Is het wel waar? Doe ook eens de kubus- of de kathedraaltest. Ik zal vlug enkele prenten laten zien. Die kathedraal slaat natuurlijk niet alleen op het religieuze, dat kan best een profaan, een seculier bouwwerk zijn zoals deze burgerhuizen aan de Grote Markt in Antwerpen. Hier zie je er nog een paar. We gaan onze eigen provincie niet vergeten: hier zie je het stadhuis van Aalst. Je zou er misschien niet willen wonen.

Rumoer

Ik ben fout klaarblijkelijk. Zelfs als ik mij vergis, dan denk ik dat dat hier niet terzake doet. Het opschrift vermeldt het nochtans. Dat is een mooi gebouw en niemand zal denken "oh, ik heb wel geen architectuur gestudeerd, maar ik teken dat in 10 minuten". Ge weet dat ge dat niet kunt. Ik ook niet overigens. De Lakenhalle van Ieper, dat is wel juist, denk ik. Seffens gaat een Aalstenaar mij zeggen wat het wel was, dat ding. De Antwerpse kathedraal, dat is wat Weigel onder 'the cathedral' verstaat. Nu, wat bedoelt hij met 'the cube', de kubus? Dat is dit. Dit is een gebouw in Parijs, enorm groot. Die stipjes zijn mensen, heel de Notre Dame de Paris kan daarin staan, maar wat is het eigenlijk? Het is een lege doos. Het heeft de vorm van een lege doos waarin je bierflesjes kan zetten. Je kan ze er zelfs niet in zetten, want er is geen bodem. Die tegenstelling, the cube and the cathedral. De kunst die vol betekenis is, vol schoonheid, die verwijst naar een wereldbeeld, het wereldbeeld van de middeleeuwse steden met hun belforten, of het religieuze wereldbeeld in de kathedralen, dat inhoud had, dat schoonheid creëerde dat een zingeving symboliseerde. Zelfs een mooi volkshuis, zelfs het afschuwelijkste stuk sovjetkunst van de boerin met de tractor - en de tractor is al eleganter dan de boerin - wilde nog iets zeggen, had nog een inhoud. Maar die cube, dat is heel groot, maar dat is alles wat je ervan kan zeggen. Dat is niet eens mooi, dat heeft geen betekenis, heeft geen zingeving, en iedere burgerlijk ingenieur in het tweede jaar kan dit in een uur tekenen. De test: de cube of the cathedral.

DEBATTEN

Ik ga nu als laatste krachtige punt een stukje voorlezen uit een beschouwing van Gerard Bodifée over kunst en dat is zeer scherp. Het is te scherp. Ik ga niet beweren dat de kunst die wij in de provincie subsidiëren voor het grootste deel hieraan beantwoordt. Deze kritiek is zeer extreem. De meeste dingen die wij subsidiëren, zelfs al deugen ze niet, zijn niet zo verschrikkelijk, dat wil ik niet suggereren, maar wat hij hier zegt, legt wel de vinger op de wonde. Bodifée zegt dus: "Een bedrijvigheid die als kunst aangeduid en gehuldigd wordt en die daardoor in de millenia-oude traditie van het menselijk streven naar schoonheid geplaatst wordt, is verworpen tot een praktijk die zich toelegt op het produceren van lelijkheid en banaliteit. In de canon van Westerse kunstwerken waarin namen als Rafaël en Rembrandt prijken, stoten we nu ook op Marcel Duchamp of Andy Warhol."

De teloorgang van het ideaal, van het schone en het sublieme in de kunst is een onthutsende ontwikkeling die nu ruim een eeuw aan de gang is. Ze betreft niet zozeer een evolutie van stijl of een verandering van het schoonheidsbegrip zelf, maar een omkering van het oogmerk van de kunst. Wat onder schoonheid verstaan wordt, kan men weliswaar niet eenduidig definiëren en geen enkele omschrijving kan op algemene geldigheid aanspraak maken.

Maar de ervaring van schoonheid is niemand onbekend. Vroeger niet en ook nu niet. De Madonna van Rafaël, (16de eeuw) of een interieur van Vermeer (17de eeuw) zijn ook in de ogen van de moderne kunstliefhebbers nog altijd van een grote schoonheid. Maar nu schildert niemand nog zo of wie het toch doet, maakt geen deel uit van de artistieke canon. Niet de techniek om zoveel schoonheid voort te brengen ontbreekt, de schoonheid zelf wordt geweerd.

Wat ontstelt, is de verandering van de aspiraties van de kunst die zich in het begin van de 20ste eeuw heeft voorgedaan. In wat hedendaagse kunst heet, wordt lelijkheid bewust nagestreefd. De kunstenaar wordt aangetrokken door het afstotelijke en cultiveert wat afkeer opwekt. Mismaaktheid is niet langer het resultaat van een spijtig gemis aan vaardigheid, het is het beoogd effect geworden van de artistieke arbeid. Dit is een radicale omkering van het klassieke, esthetische ideaal, een onopzettelijke ontkenning van wat schone kunsten altijd geweest zijn. Omdat de ervaring van schoonheid nog altijd bekend is, kan de kunstenaar de omgekeerde ervaring nastreven. De moderne artiest choqueert en wekt afkeer op. Hij maakt daarbij gebruik van het schoonheidsgevoel dat de mens aangeboren is door het in de omgekeerde zin aan te spreken. Hij kwetst het. Zijn kunst zal bestaan uit wanschepselen, gedochten en enormiteiten. De mens zelf is bij voorkeur het voorwerp van zijn afbeeldingen en het doelwit van zijn aanvallen. Sinds het begin van de 20ste eeuw wordt de menselijke figuur in de schilderkunst vrijwel uitsluitend wanstaltig afgebeeld als een monster dat zich beweegt in een universum van excrementen, bederf, anarchie en perverse seks. Er worden er toch nog een paar wakker. De gedochten met afzichtelijke koppen en genitaliën die Jean Dubuffet op doek zette, wedijveren in hun weerzinwekkende lelijkheid enzovoort.

Ik sluit af. Het kan geen toeval zijn en daar had ik eerlijk gezegd nooit aan gedacht, dat met alle esthetische waarden afgerekend werd op het ogenblik dat ook alle morele waarden wegzonken in het slijk van de slagvelden van de Eerste Wereldoorlog. Met deze waanzinnigste van alle oorlogen vatte de 20ste eeuw daadwerkelijk aan. De uitzinnige geest van verminking en vernietiging die zich toen van de Europese landen meester maakte, is terug te vinden in de kunst van deze onzalige tijd. En daarmee denk ik dat Bodifée heel dicht bij de kern van het probleem is.

Delvoye met zijn Cloaca zegt ergens in de uitleg daarover: "De mens is ook maar een machine die stront produceert." Dat is natuurlijk waar. De mens is dat ook, maar hij is niet alleen dat en dat is het verschrikkelijke binnen een groot deel van de lege moderne kunst. Die Cloaca, die strontmachine van Delvoye wordt door de federale overheid gesubsidieerd, niet door ons. Zo extreem zijn wij niet. En die is zelfs niet echt gevaarlijk, want letterlijk en figuurlijk: het is spuuglelijk en het stinkt. Dat zal niemand beïnvloeden, want het is zo extreem dat het automatisch afkeer opwekt. Veel erger zijn de dingen die niet stinken en niet lelijk of afstotelijk zijn, maar leeg. De kunstuitingen die zinloos zijn, waarin de kunstenaar zegt: "het leven is alleen maar kapotte scherven van een vaas, het leven is alleen maar 4 plustekens of 4 maalttekens op een vel of wat verf op een blad gekliederd." Dat wekt niet onmiddellijk die afkeerreactie, maar dat laat wel een heel triest beeld van de mens zien.

In de joodse mystiek zijn de gevaarlijkste demonen niet degene die mensen verleiden door hen macht voor te spiegelen of seks en wellust met mooie vrouwen of mooie jongens of die hen rijkdom en geld beloven. De gevaarlijkste demonen zijn degene die zeggen: "Jongen, doe al die moeite niet, het is allemaal nutteloos. Er is geen leven na de dood. In het leven voor de dood is er geen betekenis, is er geen zin. Schoonheid bestaat niet. Het ware bestaat niet. Liefde: de vrouw waarop ge nu verzot zijt die zijt ge binnen zeven jaar beu. Vriendschap: uw vrienden zullen u verraden. Er is niets dat zin heeft. Het menselijke leven is leeg en betekenisloos." Wel die demon spreekt al 100 jaar tot de Westerse mens doorheen de moderne kunst ...

De heer voorzitter

Mijnheer Joris, kunt u het kort houden? Het subsidiebeleid.

De heer Joris

... Het wordt tijd dat we niet meer naar die demon luisteren.

De gedeputeerde zei heel terecht: "De kunst moet de mens verheffen". Kunst moet de mens een beeld geven van zichzelf, een beeld waarin hij iets van zichzelf herkent, waarin hij iets goeds ziet, waarin hij een beter mens wordt, niet alleen maar een machine die stront produceert, maar ook zingeving, schoonheid, liefde en waarheid. Als de kunstenaar dat niet doet, dan is hij gewoon geen kunstenaar, dan is hij een kwakzalver, een charlatan en dan moeten we hem niet subsidiëren. Echte kunst moet de mens verheffen.

Als ge iets voor u krijgt, bekijk het dan eens in eer en geweten voor u het subsidieert. Bekijk het met het ingeboren gevoel voor schoonheid dat alle mensen, dus ook alle gedeputeerden moeten hebben en vraag u eens af: "Verheft dit de mens of reduceert dit de mens? Trapt dit hem nog dieper in het slijk? Maakt het hem nog neerslachtiger?" Zeg dan tegen die mens: "Ge zijt niks waart, uw leven heeft geen betekenis." En met die vragen, met die opdracht ga ik hier eindigen. De rest moet de gedeputeerde doen. Hij moet zijn geweten laten spreken, hij moet zijn zin voor smaak en schoonheid laten spreken en zich niet laten overdonderen door alle charlatans en kwakzalvers die aan zijn mouw komen trekken en zeggen: "Ikke grote kunstenaar, mij ook subsidiëren!" Ik denk dat de gedeputeerde genoeg eigenzinnigheid en karakter heeft om die noodzakelijke koerswijziging voor het kunstbeleid in Oost-Vlaanderen ook echt door te voeren.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u wel, Mijnheer Joris. Uw tussenkomst van vandaag deed me toch sterk denken aan uw tussenkomst van de vorige keer, ook over kunst. Wat is kunst en wat is geen kunst? Het is geen herhaling gebleken, inderdaad, u hebt het anders, didactisch, ingeleid., maar u komt tot dezelfde conclusie. En mijnheer Bodifée was een groot astro-fysicus, een groot wetenschapper, en zo ken ik hem.

P. 52 E.V. TOELICHTING BUDGET: SUBSIDIES: VRAGEN EN BEDENKINGEN BIJ EEN AANTAL SUBSIDIES**De heer Franck**

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn algemene tussenkomst over cultuur zal noodgedwongen ook voor een deel over patrimonium gaan. Het is door een aantal collega's reeds aangehaald: niet alles zit logisch in elkaar.

Het werkstuk van de nieuwe deputatie geeft een mooi overzicht van de intenties waarbij ik vooral onthoud dat men voor iedereen iets wil doen. Dit is een nobel uitgangspunt. Gent en de centrumsteden hebben meer mogelijkheden, kleinere steden en gemeenten minder. Mensen met meer financiën kunnen ook op het vlak van cultuur iets meer spenderen, sommige cultuurdomeinen hebben voldoende middelen, andere kunnen een steuntje gebruiken.

Nieuw voor mij: de provincie mag best wel fier zijn op een aantal zaken die zij realiseert op het vlak van cultuur en mag dan ook aan de bevolking laten weten wat ze allemaal doet.

Op de domeinen waar de provincie echt het financiële verschil uitmaakt, moet dit ook duidelijk gemaakt worden. Zo weet de bevolking wat er met haar belastinggeld gebeurt. Ik verwijst hier naar de tussenkomst van collega Beke over het Caermersklooster dat inderdaad iets van de provincie is en niet van de stad Gent.

Wanneer ik echter als nieuwkomer de vertaling van de beleidslijnen zoek in de begroting, blijf ik op mijn honger zitten. Te veel heb ik de indruk dat het gewoon een doorslag is van de begroting 2006 en de vorige jaren. Ik verwijt de gedeputeerde niets, ook voor hem is dit een nieuwe materie, maar ik hoop dat een aantal zaken veranderd zullen zijn bij de begroting 2008.

DEBATTEN

Nu heb ik uit het allegaartje van subsidies die gegeven worden de indruk dat iedere gedeputeerde in het verleden een beetje geld heeft mogen uitdelen, zonder al te veel lijn, zonder al te veel logica - ik verwijs terug naar de tussenkomst van collega Beke - en dat de spreiding waarover sprake is in de beleidsnota nu jammer genoeg te herleiden is tot de woonomgeving van de gedeputeerden uit de vorige legislatuur. De provincie moet ons inziens een lijn vastleggen waarbij er een 'beginnersubsidie' wordt toegekend, beperkt in tijd, om nieuwe projecten een kans te geven. Voor vele initiatieven die soms niet, soms tijdelijk, soms niet langer op Vlaamse subsidies kunnen rekenen of door besturen van steden en gemeenten te weinig of niet worden ondersteund, zijn de provinciale subsidies vaak levensreddend. De provincie kan een taak hebben die kleinere en waardevolle projecten levenskansen te bieden.

Ook pleiten wij voor een structurele subsidie, wat nu ook reeds gebeurt, en voor een systeem waarbij de logistiek van de provincie uitgespeeld wordt.

Die zaken vereisen wat studiewerk en er is ook moed voor nodig. Raken aan grote projecten als de Vlaamse Opera of het NTG – ik heb vandaag gelezen dat het NTG vorig jaar een verlies van 600 000 EUR heeft gemaakt - is moeilijker dan het schrappen van subsidies aan kleinere initiatieven. In de toelichting op de commissie werd door de directeur omstandig uitgelegd dat er weinig ruimte overschiet voor de verschillende projecten. Personeelskosten en huisvesting is de grote slokop en de projecten hebben daardoor vaak te weinig ruimte om echt nog creatief te zijn.

Een taak van de provincie kan zijn om op het vlak van huisvesting iets te doen. We hebben een aantal gebouwen die ondergebruikt zijn: onze scholen, maar ook sommige kerken, sommige provinciegebouwen. Misschien kan de deputatie na een grondige inventarisatie aan sommige projecten onderdak bieden en er zo voor zorgen dat de kost voor huisvesting en voor energie voor een deel gereduceerd wordt, en, belangrijk, dat alles zonder al te veel kosten voor de provincie. Altijd met het doel voor ogen dat het weinig beschikbare geld zo efficiënt mogelijk, en in het geval van cultuur zo 'artistiek' mogelijk besteed wordt.

De Capitole.

Blijkbaar zijn er in het verleden afspraken, schriftelijk of mondeling, gemaakt met deze vennootschap, maar wij vinden dat het niet de taak is van de provincie een dergelijk project te blijven subsidiëren. Het is een puur commerciële organisatie met geen enkele aandacht voor zaken die de provincie op andere domeinen wil promoten: geen gezinsvriendelijke prijzen, geen vermindering voor personen met een beperkte mobiliteit, een soms platte programmatie. We vinden dat de provincie, indien er beloften gedaan werden in het verleden, de moed moet hebben deze te herzien en het vrijgekomen geld te besteden aan andere projecten.

Ik verwijs hierbij naar een amendement. Ik ga wel akkoord met collega Beke dat indien men in dit gebouw bijvoorbeeld een toneeltoren zou voorzien, de provincie daar eventueel kan tussenkomen met een soort van projectsubsidie. Maar een structurele subsidie vinden wij niet nodig.

Wat met de engagementen die in het verleden - én ditmaal schriftelijk en contractueel – gedaan werden? Wat betreft de leningswaarborg voor Les Ballets C de la B. Men vermindert de subsidie, maar hier werden schriftelijk engagementen aangegaan die misschien via juridische weg kunnen afgedwongen worden.

Eenzelfde verhaal voor de Euro-Kartoenale in Kruishoutem, waar de provincie zich borg heeft gesteld voor de lening van het gebouw. Alhoewel we niet overtuigd zijn van het nut van dit project - jaarlijks toch 21 000 EUR - kan vermindering van subsidiëring voor deze organisatie leiden tot gerechtelijke stappen. Gelijkaardige zaken kunnen ook verteld worden over het Expertisecentrum Ename. Ook hier is er een contractuele overeenkomst. Dit Expertisecentrum is een volledig private vzw, met in de beheerraad weliswaar een aantal mensen uit de vorige deputatie ten private titel. Deze vzw maakt winst, maar mag zonder enige vergoeding gebruik maken van provinciaal patrimonium. Een ongezonde situatie die best zo vlug mogelijk uitgeklaard wordt.

Wat gaat er gebeuren met onroerende goederen die ooit aangekocht werden maar waarvan de bestemming nu op zijn minst onduidelijk is? Zoals:

- het Anton van Wilderodehuis in Moerbeke, dat aangekocht werd in het kader van een letterenbeleid, een letterenbeleid waar er nu geen sprake meer van is.
- de scheepswerven van Baasrode, aangekocht om een rooilijn te realiseren. Daarna heeft men eigenlijk wel het nut ingezien van dit project, maar het is niet duidelijk wat de provincie in dit project rond industriële archeologie kan betekenen.
- het PAMZOV Velzeke is ook al aangehaald.
- het poortgebouw van de Huysmanhoeve in Eeklo. Dat is aangekocht in 1991, maar er is nog altijd geen duidelijk restauratiedossier.

- het Molenmuseum in Wachtebeke werd ook al aangehaald.
- het Caermersklooster. We zien dat er dit jaar opnieuw 100 000 EUR is uitgetrokken voor dringende instandhoudingswerken. Er is ook de reeds jarenlang opgenomen kost voor stellingen, verhoogd van 66 000 EUR naar 150 000 EUR per jaar. Deze stellingen hebben enkel tot doel ervoor te zorgen dat er geen stenen op de hoofden van voorbijgangers vallen. Ik denk dat de deputatie - en dat is geen taak van de gedeputeerde voor Cultuur alleen - dringend moet kijken wat hier nog kan mee gebeuren. De jarenlange leegstand heeft zijn tol geëist en er moeten zeer dringend knopen doorgehakt worden. Zeker een taak voor de commissie Cultuur, evenzeer een taak voor de commissie Patrimonium. Ik stel voor dat we zo vlug mogelijk eens ter plaatse gaan bekijken wat er eigenlijk nog overblijft van de vleugel die ooit zou moeten gerestaureerd worden. De kapel en de gang zijn inderdaad heel mooi, maar wat achter de gang zit is heel vuil, heel smerig, heel gevaarlijk.

De kredieten voor de restauratie van niet-beschermde kerken worden verminderd, nadat in een vorige besparingsronde ook de kredieten voor niet-beschermde privaat patrimonium verdwenen. Investeren in deze gebouwen levert op termijn geld op. Restauratie- of instandhoudingswerken zorgen ervoor de deze gebouwen niet verloederen, niet verkommeren. Op termijn betekent dit een aanzienlijke geldbesparing.

Eenzelfde verhaal voor de Monumentenwacht. Deze organisatie betaalt uiteindelijk zichzelf terug en zou zeker meer middelen moeten krijgen.

Er is ook al verwezen naar Berlare.

Decennialang zijn deze provincieraad en de opeenvolgende deputaties door het lokale bestuur bestookt met aanvragen rond het Boerenkrijgmuseum in Berlare. Na jaren is dan uiteindelijk een dading tot stand gekomen. In ruil voor een eenmalige investeringssubsidie, noem het gerust een afkoopsom, kon dit dossier eindelijk gesloten worden. Nu dit dossier van de baan is, komt er een ander monster uit het Donkmeer gekropen. Het Donkmuseum, een stokpaardje van het vorige gemeentebestuur, wordt nu door het nieuwe gemeentebestuur afgeschoten en men probeert de provincie voor de kar te spannen. De in de begroting voorziene huursubsidie van 11 000 EUR voor het museum van het Donkmeer is zo een typisch voorbeeld van favoritisme waar ik in het begin van mijn betoog naar verwees. Blijkbaar is het ooit eens beloofd aan iemand en komt men zijn belofte nu na. Dit geld, dat vermoedelijk ook elk jaar terug zal komen, kan perfect besteed worden aan een aantal andere zaken.

Tot slot vraagt de onduidelijke en zeker diffuse structuur van het PAMZOV ook om opheldering. De stad Zottegem geeft sinds 1991 een jaarlijkse subsidie van 12 500 EUR, niet geïndexeerd. De provincie geeft jaarlijks een veelvoud. In de begrotingswijziging is dit jaar 579 779 EUR voorzien, geïndexeerd.

Wat ons betreft is dit een terechte subsidie, maar de provincie heeft hier eigenlijk niets in te zeggen. Een deel van het personeel is stadspersoneel van Zottegem dat gedetacheerd wordt naar de vzw. Deze vzw is winstgevend, maar ontvangt geld van de provincie en stort dat geld door naar de stad Zottegem voor de betaling van de lonen. De provincie heeft zo geen enkele mogelijkheid eventuele problemen met het personeel op te lossen. Eigenlijk pleiten we ervoor dat de provincie dit personeel overneemt. Dit gaat uiteindelijk geen meerkost betekenen, want de provincie betaalt nu al de lonen.

We zijn ten slotte ontgoocheld over de luiken bibliotheek en archief.

Over de bibliotheken is men vrij vaag, maar over archivering hebben wij niets teruggevonden. Ik denk dat het de taak is van de provincie – zeker naar archieven – om de gemeenten bij te staan.

Tot zover een aantal bemerkingen.

We gaan ervan uit dat de eerste maanden van uw bestuursperiode, Mijnheer de Gedeputeerde, ook voor u een inlooperperiode verrechtvaardigen. Daarom vraag ik eigenlijk vandaag geen antwoord op al deze zaken. Dat zou bijna onmogelijk zijn. Maar ik vraag wel dat men in een van de eerstvolgende cultuurcommissies een aantal van die punten eens duidelijk zou bekijken en een aantal zaken zou uitklaren.

Dank u.

De heer voorzitter

Het is duidelijk dat u de rol hebt overgenomen van een voorganger, maar die eiste wel altijd een antwoord. Dat is het verschil.

DEBATTEN

De heer Franck

Een nieuwe stijl, Mijnheer de Voorzitter.

P. 277 BUDGET: UITLEENDIENST – ANDERE OPBRENGSTEN UIT WERKING: IN WELKE MATE DEKKEN DE IN 2007 VOORZIENE INKOMSTEN DE FINANCIERING VAN DE BIJKOMENDE UITLEENPOST IN GERAARDSBERGEN? IN WELKE MATE IS ER FINANCIËLE RUIMTE VOOR 'SOCIALE TARIEVEN'?

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn tussenkomst betreft de problematiek van de uitleendiensten in Oost-Vlaanderen. Sinds de beslissing tot de oprichting van een bijkomende uitleenpost in Geraardsbergen heeft men de tarieven herzien voor het uitleenen van materiaal aan bijvoorbeeld socio-culturele verenigingen.

In verband daarmee wil ik er toch op wijzen dat de provincie in haar algemeen beleidsprogramma bij cultuur heeft gesteld: "Het provinciebestuur ondersteunt en stimuleert de toeleiding naar het culturele aanbod in Oost-Vlaanderen met bijzondere aandacht voor promotie afgestemd op specifieke doelgroepen in de samenleving." Ik meen dat de rol die de provincie vervult door middel van haar uitleendiensten daar perfect bij aansluit."

De vraag is natuurlijk in hoeverre de afstemming op specifieke doelgroepen - in deze het socio-culturele verenigingsleven, dat beroep deed en nog steeds beroep doet, maar nu natuurlijk geconfronteerd wordt met die hogere tarieven - voldoende wordt gegarandeerd. Ik stel vast dat in de begrotingswijziging 2007 er 125 000 EUR aan inkomsten wordt voorzien voor de verschillende uitleendiensten in Oost-Vlaanderen. Dat is een opvallende stijging sinds 2005, waar men toen 1 391 EUR realiseerde.

De voornaamste maatregel is de stijging van die tarieven.

Het argument was toen: wij moeten die tarieven laten stijgen of wij zijn niet in staat een bijkomende post in Geraardsbergen te financieren. In de bijlagen van de begrotingswijziging op vlak van cultuur stelt men dat een stijging van de inkomsten uit huurgelden haalbaar is mits de nodige communicatie voor het nieuwe magazijn in Geraardsbergen. Ik was een beetje verwonderd dat te lezen.

Eerst zegt men: er komt een uitleenpost in Geraardsbergen en voor de financiering hebben we die stijging van de huurprijzen nodig. En nu zegt men: wil men dat de inkomsten uit huurgelden stijgen dan gaat men meer promotie moeten maken voor Geraardsbergen. Ik dacht juist dat die stijging van huurgelden er was om Geraardsbergen te promoten. Maar nu is Geraardsbergen nodig om de stijging van de inkomsten uit huurgelden te doen toenemen. Daar ben ik toch wel een beetje over verwonderd. In tweede instantie – en dat spreekt een beetje uit de signalen die ik krijg vanuit het socio-culturele leven – was men verwonderd over die stijging. Men was ook niet zo gelukkig met de communicatie, maar in deze treft de nieuwe deputatie natuurlijk niets.

Mijn vraag is: stel dat er – vaststellende uit de inkomsten zegt men 'in feite halen wij er meer uit dan wij nodig hebben of dat wij voorzien hadden voor de financiering van Geraardsbergen' – enige budgettaire ruimte zou zijn, zou dat toelaten dat men werkt met een soort sociale tarieven die toch een vorm van correctie betekenen op de prijsstijging waar nu het socio-culturele leven mee geconfronteerd wordt? Dank u.

De heer gedeputeerde Dauwe

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zal trachten de vragen een na een te beantwoorden.

Ik dank vooreerst de heer Johan Beke, fractievoorzitter van Open VLD, oprecht voor zijn positieve beschouwingen en zijn dikwijls gefundeerde kritiek op bepaalde deelaspecten van het provinciaal cultuurbeleid. Ik noteer dat hij vooral dan op het domein van de erfgoedzorg een aantal bedenkingen uit, dit duidelijk met het oog om hieruit lessen te trekken voor deze nieuwe legislatuur. Ik weet dat zijn invalshoek positief is. Het zou ook niet anders kunnen, want zowel hijzelf als zijn partij stonden tijdens de vorige legislatuur mee aan het roer van het gevoerde cultuurbeleid.

Persoonlijk deel ik de belangstelling van de heer Beke voor alles wat cultuur betreft in de meest brede betekenis van het woord. In zijn gedreven interesse wil ik mij ook tijdens deze legislatuur herkennen.

Gelukkig, Mijnheer Beke, zijn wij hier met onze interesse voor cultuur niet alleen. De belangstelling van mijn partij, geuit bij monde van mijn vriend Hilaire Liebaut, zelf een eminent historicus, publicist en actief cultuurbeoefenaar, is al decennia lang in dit halfrond bekend. Ook Mevrouw Melissa Van der haeghen heeft namens de sp.a-fractie vorige week letterlijk, tijdens de uiteenzetting van de beleidsvisie van haar partij, duidelijk gesteld dat haar fractie de cultuurpolitiek zal blijven steunen en loyaal met ons wil meewerken. Dit doet mij oprecht veel plezier en deze samenwerking zal wederzijds zijn.

De vele vragen van onze achtbare collega's van het Vlaams Belang en van Groen! - vragen die ik straks zal beantwoorden - getuigen eveneens, Mijnheer de Voorzitter, van een intense belangstelling voor de rol van cultuurverspreider die onze provincie zich toch wel wil aanmeten.

Zowel in het verleden als vandaag de dag zijn deze Tuinen op de Oranjeberg dé baken voor het cultuurbeleid in Oost-Vlaanderen.

Uw voorgangers, Dames en Heren Provincieraadsleden, hebben zich steeds aangemeten om het belangrijke culturele erfgoed van deze provincie niet alleen te inventariseren, te conserveren, maar vooral om het open te stellen en een zinvolle plaats te geven in de samenleving van vandaag. En los van artistieke of esthetische waarden is cultuurbeheer voor onze provincie belangrijk omdat het een grote, proportioneel zelfs enorme, financiële impact heeft op ons provinciaal budget.

Als uitgangspunt wil ik beklemtonen dat ik als gedeputeerde van Cultuur geen ambities en ook geen behoefte heb om grootse, nieuwe immobiliaire projecten te realiseren. Ik heb slechts één doelstelling: dat wat bestaat evenwichtig uitbouwen en onze provincie als veelkleurige cultuurpyloon herkenbaar op de kaart van Vlaanderen neerplanten.

Hoe zal dit gebeuren?

Eerst en vooral door naast onze verdere steun aan een aantal cultuurprojecten met een grote K, projecten waarin wij – u hebt het gehoord - het engagement van onze voorgangers tot nader order zeker zullen moeten honoreren. Ik denk aan onze 'provinciale cultuurambassadeurs', aan de ondersteuning van de diverse gedefinieerde cultuurmomenten in onze provincie en vooral ook het feit dat wij de cultuurbeleving en -beoefening willen spreiden. Uiteraard blijft Gent de hoofdstad van deze provincie, ook op cultureel gebied, maar Gent zal niet alleen zijn. Wij zitten met 65 mooie steden en gemeenten in deze provincie.

Applaus

Ik zal er ook de nadruk op leggen om primordiale voeling te blijven houden met de basis door het voluit promoten van de amateuristische kunstbeoefening. Ik denk hier aan het rijke areaal van toneelgezelschappen, muziekverenigingen en toonkundige maatschappijen die eigenlijk het maatschappelijke cement waren, zijn en blijven, ook in de toekomst, die de verzuring in onze samenleving en de verschromping van het Vlaamse gemeenschapsleven tegengaan.

Ik heb vorige zondag de hele dag, samen met een aantal leden van onze cultuurafdeling, de muziekconcerten gevolgd in De Pit in Buggenhout. Zeven mensen hebben meegedaan aan de provinciale prijs voor het klasseren om de vier jaar. Dat waren zeven maal 45 tot 50 personen en ik moet u zeggen, Mijnheer de Voorzitter, dat meer dan de helft van degenen die fanfaremuziek speelden waren minder dan 30, zelfs 25 jaar oud. Dat is dus hoopgevend. Waar we vroeger altijd in een dorpsgemeenschap een harmonie of een fanfare zagen, bemand met mensen van boven de 70 jaar, is dat nu duidelijk aan het veranderen. En dat is belangrijk en daarvoor dienen ook deze culturele provinciale subsidies.

Dames en Heren, u hebt allemaal het uitgebreide beleidsprogramma voor 2006-2012 ontvangen. Ik ga dat hier niet herhalen. Het is misschien goed om enkele punten te schetsen.

Wat is het uitgangspunt vandaag?

Het is al gezegd:

1. cultuur is belangrijk voor onze provincie. Het is een breed maatschappelijk draagvlak waarbij de beoefenaars zowel professionelen als amateurs, veel creativiteit, kwaliteit en doorzettingsvermogen aan de dag leggen;
2. cultuur neemt een belangrijke plaats in binnen het provinciale beleid;
3. zowel financieel als beleidsmatig moeten we ruimte creëren voor de Oost-Vlaamse cultuur via een eigen werking – dus zelf een actieve rol blijven spelen. De sterkte van het provinciale cultuur- en erfgoedbeleid zit in het streekgericht maatwerk, een sectoroverschrijdende benadering, nauwe contacten met de actoren, het opbouwen en ter beschikking stellen van veel expertise;

DEBATTEN

4. ik zou kunnen herhalen dat het wenselijk is het opgebouwde beleid – datgene waar we in het verleden zoveel in geïnvesteerd hebben – voort te zetten, maar dat we het toch telkens moeten bijpassen, bijschaven en aan de maatschappelijke evoluties aanpassen.

Het is inderdaad juist: er zijn veel knelpunten en problemen in het culturele beleid. Ik denk aan de financiële, personele en infrastructurele middelen van onze eigen werking, waarvoor we eigenlijk onvoldoende subsidies hebben. Het is namelijk zo dat de financiële middelen die we hebben in feite niet in verhouding staan tot de groei van de sector, tot de gewijzigde noden en ook – ik zal het straks even zeggen – tot de nieuwe verwachtingen in deze cultuursector.

De uitwerking van dat beleid, over de diverse subsectoren heen, werd ook niet altijd gekenmerkt in het verleden door coherentie en inzake subsidiëring missen we soms doeltreffendheid, soms doelmatigheid. Er is te veel reglementering met het gevolg dat de burger die op ons cultureel aanbod wil ingaan eigenlijk niet goed weet wat hij moet doen, niet altijd de kansen, de mogelijkheden kan detecteren. Daarenboven staat de benodigde mankracht, datgene dat wij aan personeel ter beschikking hebben, hoeveel dat ook is, het is niet altijd meer in verhouding tot wat op cultureel gebied van onze provincie gevraagd wordt ten gevolge van de vele engagementen die wij in het verleden hebben aangegaan.

Hebben wij een missie?

Zeker hebben wij een missie. Om een logisch, coherent en transparant cultuurbeleid te kunnen voeren dat met de voorgaande elementen rekening houdt, wordt de formulering van een gezamenlijke missie voor het beleidsdomein cultuur en monumentenzorg sterk aangevoeld. Het is inderdaad zo dat wij in onze beleidsnota voor het Oost-Vlaams cultureel beleid een nota hebben gemaakt over onze missie. Die bestaat erin dat wij een bijdrage leveren aan een duurzame, open en verdraagzame maatschappij door het ontwikkelen en stimuleren van een vitaal en gevarieerd cultuurklimaat dat gelijke kansen biedt aan iedereen.

Wat zijn de vijf strategische doelstellingen? Ik herhaal ze even:

1. traditie en vernieuwing gaan in ons cultuurbeleid hand in hand;
2. elke Oost-Vlaming heeft recht op toegang tot een kwalitatief hoogstaand en gediversifieerd cultuuraanbod;
3. voor de ontplooiing van het individu is kennismaken van cultuur even essentieel als rekenen en taal;
4. cultuur en andere beleidsvelden kunnen en moeten elkaar versterken;
5. de uitstraling van Oost-Vlaanderen is belangrijk voor de identiteit van elke Oost-Vlaming, voor ons allemaal. Door middel van kunst, cultuur en erfgoed zet ons provinciebestuur Oost-Vlaanderen niet alleen op de kaart van België, maar vooral op de internationale kaart. Het opent voor het Oost-Vlaamse publiek vensters op de internationale culturele wereld.

Wat zijn de middelen om dat te realiseren?

Wij doen dat als:

- stimulator en schepper van voorwaarden voor cultuurcreatie in al zijn mogelijke verscheidenheid. Amateurs, professionelen, enz.;
- promotor en publiek forum voor de bewaring en de ontsluiting van het materiële en het immateriële erfgoed;
- katalysator van geografische, sociale, thematische en intellectuele spreiding van de vele cultuurproducten.

Wij doen dat dus drievormig. Via:

1. onze eigen werking;
2. overdrachten;
3. onze eigen instellingen.

Waardevolle initiatieven moeten we steunen, moeten wij een culturele dynamiek blijven geven. Dat is heel belangrijk. Wegens tal van veranderingen in het culturele veld gedurende de laatste jaren dringt een algemene evaluatie zich op. Ik zal voor de vele sinds jaar en dag gesubsidieerde instellingen en organisaties die sinds jaar en dag, bijna automatisch gesubsidieerd worden, voor elk van hen, een evaluatie aanvragen en deze in de commissie voorleggen ter goedkeuring of misschien ter aanpassing van de budgetten die quasi automatisch, in de laatste jaren toch, gegeven worden.

Een scherper stellen van de eigen specifieke rol van de provincie, die in het kerntakendebat reeds in grote lijnen werd geschetst, is voor deze sector absoluut noodzakelijk in de toekomst.

Een bezinning over een evenwichtige provinciale rol tegenover de vele nieuwe vragen van het veld dringt zich op. Niet alleen onze culturele ambassadeurs, maar ook anderen staan werkelijk te dringen om de gunst van onze provincie te kunnen krijgen. U hebt er al een paar genoemd: Handelsbeurs, Capitale, SMAK en Bijloke. Ook twee nieuwe creatieve instellingen: Lod en C de la B. Dat zijn allemaal groepen die staan te dringen om tot deze regeling te kunnen komen. Dat zijn zaken die we goed moeten overdenken. Het derde punt waarmee wij werken is via onze eigen instellingen. Wij hebben een aantal gerenommeerde eigen instellingen. U kent ze allemaal: het Mola, het PAM Ename en Velzeke, het Caermersklooster en onze uitleendienst.

U vraagt, Mijnheer Beke, naar vernieuwende initiatieven.

De aandacht voor vernieuwende initiatieven is een van de vijf strategische doelstellingen uit de beleidsnota. Ik ga ze niet oplezen. U kent ze. We hebben gezegd dat het verleden en het heden samengaan en dat het heden de basis is of het verleden voor de toekomstige generaties. Het is heel mooi uiteengezet in onze beleidsnota.

Hoe gaan wij dat subsidiebeleid stroomlijnen?

Gaan we de nadruk leggen op structurele subsidie dan wel op een projectmatige ondersteuning? Het subsidiebeleid is een van de middelen om ons beleid te realiseren in de praktijk. Er wordt al jarenlang projectmatig gewerkt. U insinueert dat het misschien nog niet genoeg is. Dat is uw visie en misschien terecht. Maar ik stel toch vast dat vanuit verscheidene andere sectoren wij de opmerking krijgen dat er heel veel tijd en energie gespendeerd wordt in het schrijven van die projecten en dat vooral de professionele projectschrijvers dan met de centen gaan lopen.

Ik meen dat sommige organisaties in onze provincie gewoonweg, door hun bestaan alleen al, zo belangrijk zijn dat we ze eigenlijk structureel moeten kunnen onderscheiden, dat we hun werking moeten kunnen steunen en dat ze moeten kunnen rekenen op de steun van onze provincie.

Wat betreft uw vraag nopens de toekomst van onze provinciale culturele ambassadeurs verwijs ik - u hebt een uitvoerige tussenkomst daarover gehouden. Terecht trouwens. Het kost ons veel geld en het is belangrijk om zeker onze hoofdstad op de kaart te plaatsen – naar de beleidsnota onder titel 5.

U weet dat in 2007 onze provincieraad in dit kader, naast het uitwerken van nieuwe initiatieven, opnieuw overeenkomsten zal afsluiten met deze belangrijke culturele actoren waarbij rekening zal worden gehouden – u hebt het ook al gezegd - met het feit of wij herkenbaar zijn in de projecten die wij subsidiëren, of wij er inderdaad genoeg toegang voor hebben, of wij van de Opera – om maar een voorbeeld te nemen – kunnen gebruik maken en dat natuurlijk allemaal binnen de beperkingen van ons budget. Het knelpunt is dat, naast de huidige culturele ambassadeurs, er nog heel wat anderen in de rij staan te drummen. Ik heb het daarjuist gezegd.

Wat betreft de provinciale musea.

U stelt dat het in onze provincie ontbreekt aan een duidelijk museaal beleidsplan. Ik verwijs hiervoor naar wat in de vroegere legislaturen werd beslist waar uw partij, en ook andere partijen, dit beleid hebben uitgestippeld.

U weet dat wat het museumbeleid betreft onze provincie met een aantal decretale verplichtingen zit. U hebt dat zelf gezegd. Wij moeten aan erkende musea subsidie geven. Dat is een decretale verplichting. Vanuit de Vlaamse gemeenschap is men bezig om dat museumdecreet te begeleiden, te veranderen. Uzelf zit daar trouwens in. U bent daar van zeer nabij bij betrokken en ik heb vernomen, gisteren nog op het kabinet van minister Anciaux, dat u daar een zeer ponderante rol in speelt, wat ik persoonlijk toejuich en ik hoop dat u daar verder de belangen van onze provincie zal blijven verdedigen, wat u tot nu toe altijd gedaan hebt.

Maar naast de wettelijke verplichting moet onze provincie nog veel meer doen. En ze doet dat ook. Wij geven in het project MOVE versterkende ondersteuning aan de musea, waarbij kleine musea die werken met vrijwilligers zowel als de grote musea worden betrokken. Het is de bedoeling te werken aan een digitale inventarisatie van het volledige cultuurpatrimonium van alle musea en dat aan het publiek ter beschikking te stellen. Dat is een heel uniek project waar men buiten onze provinciegrenzen heen bijzonder interesse voor heeft.

Daarnaast hebben we ook onze museumconsulenten die zeer actief zijn om kleine musea te ondersteunen en op de kaart te zetten. Zo begeleiden wij bijvoorbeeld een aantal musea op weg naar hun erkenning door de Vlaamse gemeenschap, wat voor hen de poorten opent op het manna van Vlaanderen.

DEBATTEN

Wat het erfgoedbeleid betreft.

Tijdens het kerntakendebat werd er afgesproken dat de provincies een complementair beleid zouden voeren. U hebt dat zelf ook ondersteund, terecht. Vlaanderen heeft nog geen duidelijk beleidsplan naar de musea. Wij niet, andere provincies niet, Vlaanderen niet. Ik denk dat het inderdaad een belangrijk item is voor de volgende vergaderingen van de VVP om daarop aan te dringen. Dat zou ons ook een kapstok geven om ons eraan op te trekken.

U stelt een vraag over de toekomst van het PAM en Velzeke.

Ik weet dat het een heikel punt is en wij zijn momenteel bezig om een beleidsplan voor te bereiden nadat wij alle partijen erover gehoord hebben en ter plaatse de situatie grondig hebben kunnen bekijken. Het nieuwe gebouw in Ename is misschien door onze voorgangers iets te hoog gegrepen, maar het staat er nu eenmaal. U stelt dat de huisvesting van Ename moet bekeken worden in het kader van het VIOE-plan, dat er voor het bestaande museum nieuwe poorten, nieuwe wegen moeten geopend worden. Dat is allemaal mogelijk. We gaan dat ter plaatse bekijken. U verwijst ernaar dat Ename een dossier is waar nog vele vragen moeten opgelost worden, onder meer met betrekking tot de samenwerking op cultureel gebied met de stad Oudenaarde.

Wat betreft het PAM, site Velzeke.

Het PAM-Velzeke verenigt meer dan 300 000 jaar van onze eigen geschiedenis. Ik denk dat het gekend is. Wat is de conclusie? Het consolideren van de erkenning van het PAM is en blijft volgens mij een noodzaak. De museumwerking moet verder kunnen worden uitgebouwd. De derde vleugel van het PAM Velzeke moet zo snel mogelijk kunnen worden gerealiseerd en het updaten van het technologische concept van het PAM Ename is eveneens noodzakelijk.

U hebt ook vragen gesteld in verband met het Caermersklooster. Ook de heer Franck heeft daar uitvoering op gewezen.

Het Caermersklooster in de Patersholwijk, u allemaal bekend, behoort nu eenmaal tot ons provinciaal patrimonium. Ik vind het mooi. Het is prachtig. Het is een unieke ligging, het schept mogelijkheden, enz. Het heeft maar één nadeel: het kost veel geld.

Voor de verdere uitbouw van het Caermersklooster moet de provincie zich verder engageren. De dossiers zijn ingediend. De restauratie van het eerste pandhof, dus de derde restauratiefase, gaan wij voltooiën van zodra wij van Brussel uit de beloofde subsidie krijgen. Dat is nog niet vastgesteld. Dat staat niet op papier. En aangezien wij als deputatie altijd ons woord houden, of trachten te houden, mogen we Brussel toch niet in verlegenheid brengen om dat niet te doen. Het gaat over veel geld. We kunnen die derde fase maar effectief aanpakken vanaf het moment dat het op papier staat.

Ik hoef u niet te zeggen wat de mogelijkheden zijn. De monumentale tentoonstellingsruimte in dit prachtige gotische pand, waar nog zeven lege zalen, blijkbaar in slechte toestand, ik heb het niet gezien, staan te wachten: het zal voor onze provincie van kapitaal belang zijn.

U hebt ook gezegd, Mijnheer de Fractie leider, dat de Capitole een belangrijk project is dat in het verleden toezegging heeft gekregen van een gedeputeerde. Dat is mogelijk. Ik moet vooreerst stellen dat onze provincie, bij het uitdelen van de subsidie, de lineaire vermageringstechniek nu ook op de Capitole heeft toegepast, dit tot ongenoegen van de betrokken bestuurders.

Anderzijds moet ik met u vaststellen dat deze beloften blijkbaar wel gebeurd zijn. Ik betreur dat ten zeerste. Vooral omdat dergelijke beloften een zware financiële impact hebben voor de mensen die te goeder trouw daarop geanticipeerd hebben. Ik denk dat wij – indien dit waar is en mogelijk is – de volgende jaren, en misschien wel bij een begrotingswijziging, wanneer de financiële situatie nodig en nuttig en positief is, daarop moeten terugkomen. U zult tijdens deze legislatuur uit mijn mond geen dergelijke beloften horen. Ik zit er dus ook een beetje mee verveeld om in die zin te moeten antwoorden, maar het is een feit.

Anderzijds wil ik toch ook wel benadrukken wat de vertegenwoordiger van de Groen!-fractie heeft gezegd, namelijk dat wat betreft het betoelagen van de Capitole de meningen in deze raad een beetje uiteenlopen. Wij vinden dat wij op dit ogenblik de vrije markt zijn gang moeten laten gaan, maar dat op het ogenblik dat een bepaald huis een substantiële ondersteuning krijgt van de overheid - hier de provincie – het ook onze deontologische visie op de samenleving - ik denk dan aan sociale tarieven, toegankelijkheid, enz - moet ondersteunen. Dit moet in overleg gebeuren met de directie. En wij wensen de mensen niet te beknotten in hun activiteit noch in hun creativiteit, maar we menen toch wel dat het mogelijk moet zijn om met onze partners, mensen waar wij veel subsidie aan geven, dergelijke afspraken te maken.

Dit gebeurt trouwens ook met de andere cultuurambassadeurs, waar wij contracten mee afsluiten en aan wie wij vragen om bepaalde dingen die eigen zijn aan ons provinciaal beleid, bijvoorbeeld doelgroepenwerking, educatie, enz. belangrijk te achten en die in hun programma te zetten.

Mijnheer de fractievoorzitter, ik dank U oprecht voor de principiële toezegging van uw steun en deze van uw fractie aan ons cultuurbeleidsplan in deze legislatuur.

En, Dames en Heren, zoals ik vorige week in de 4de commissie heb duidelijk gemaakt herhaal ik hier formeel dat ik een open beleid wens te voeren waar discussie mogelijk blijft en alles bespreekbaar is. Cultuur is steeds in beweging. Het is een perpetuum mobile, een spiegel van de tijd.

Ik wens dan ook een permanent debat te voeren met alle raadsleden die interesse in deze materie hebben, over alle politieke grenzen heen, uiteraard binnen onze financiële mogelijkheden, en aldus een beleid uit te stippelen dat er is voor alle Oost-Vlamingen.

Dat wat het antwoord betreft op de tussenkomst van de heer Beke.

Mijnheer de Voorzitter, Mijnheer Joris, ik heb met bijzonder veel aandacht geluisterd naar uw diepzinnige metafoor over de witte erwt en ook naar uw geanimeerd pleidooi dat als een rode draad door uw betoog liep over de zoektocht naar een schoonheid die eeuwig is en waarbij u ons ook oproept om deze rode draad op te nemen en ook te volgen in ons subsidiebeleid.

Ik kan u zeggen dat onze provincie in haar beeldende kunstenbeleid wil streven naar een gezond evenwicht door zowel oog te hebben voor de traditionele kunstuitingen als de vernieuwing en het experiment dat zowel op het vlak van de professionele kunstbeoefening als van de amateurkunsten dagelijks om de hoek komt kijken.

Wij hebben daarvoor diverse instrumenten en middelen. Ik ga die kort herhalen:

- ons aankoopbudget, u weet dat;
- onze jaarlijkse prijs "Een beeld voor een thuis, een thuis voor een beeld";
- wij hebben provinciale prijzen voor beeldende kunsten;
- er is de organisatie van de tentoonstellingen in het Caermersklooster, u kent dat allemaal.

Wij wensen elke Oost-Vlaming een venster te bieden op de internationale kunstscène.

En natuurlijk, het is hier al gezegd, elke maatschappij verandert voortdurend, zoals Herakleitos dat al zei in de 6de eeuw: Panta rhei, alles is in beweging. Kunst is een manier om deze beweging vast te leggen en ervoor te zorgen dat zij in die context een betekenis krijgen. Daarom staan kunstenaars steeds voor een uitdaging om grenzen te verleggen, grenzen te verkennen en die verder te leggen. Dan zitten we natuurlijk met een probleem.

U hebt daarjuist heel mooie boeken getoond. U weet dat ik ook classicus van vorming ben en bijzonder oog heb voor de oude kunst. Wij moeten altijd weten dat wij enerzijds de ambachtelijkheid hebben, wat u onderlijnt in het onderscheid in *The Cube and the Cathedral*, waar ik met veel aandacht naar geluisterd heb. Maar dat is maar één criterium.

Daarnaast zijn kunst- en cultuuruitingen ook exponenten van een bepaalde positieve, negatieve, misschien verdorven tijdsgeest. Dat is nu eenmaal zo. Dat is een feitelijkheid. En wat gisteren vernieuwing of experiment was, kan morgen tot ons erfgood behoren. De voorbeelden uit de geschiedenis van de kunst zijn legio. Denk maar aan de 19de eeuw dat werkelijk een kantelmoment geweest is in heel deze geschiedenis. De impressionisten werden geboycot door de classicisten van het einde van de 18de eeuw. Ze mochten niet op de kunstveilingen komen, ze mochten niet in de musea exposeren. Daarom gingen zij zelf naar plekken om hun manier van kunst aanvaardbaar te maken. Het is inderdaad een revolterende stroming geweest met totaal nieuwe stijltechnische conceptie. Vandaag de dag, dat moet u met mij akkoord zijn, kunnen we ons geen wereld meer indenken zonder een Manet, een Monet, een Renoir, enz. Mensen die toen ook werkelijk diepzinnig waren en toch diep verguisd werden. Hetzelfde voor de talrijke kunststromingen uit het begin van de 20ste eeuw: het kubisme, symbolisme, surrealisme, enz. Kunst heeft zich inderdaad de laatste decennia meer en meer gericht op verkenning van de relatie tussen de mens en zijn wereld. Hij heeft vooral uitdrukking gegeven aan innerlijke impulsen. Dat is nu eenmaal zo. En wat de mensen mooi vinden is altijd natuurlijk een kwestie geweest van persoonlijke smaak. Die moet gerespecteerd worden. Het is vanuit die visie dat onze provincie een algemene en maatschappelijk gedragen deskundigheid en een brede waaier van kunst aan zijn bewoners, aan de Oost-Vlamingen, wil aanbieden.

Maar – en nu gaat u me graag horen – ik moet u eigenlijk op veel punten bijtreden. Wij moeten bij het kopen van hedendaagse kunst ook rationeel zijn. Ik denk dat het dat is wat u vooral wil beklemtonen. Niet dat die kunst er is, niet dat eventueel door ons niet begrepen of niet te begrijpen kunstuitingen er zijn, maar wel dat wij die niet ten alle prijze en tegen elke prijs moeten kopen.

DEBATTEN

Ik vind dat hedendaagse kunst, die dikwijls nog niet gerijpt is, die dus nog niet de toets van de tijd heeft doorstaan, ook betaalbaar moet blijven. En wees ervan overtuigd: ik ben zeker niet van plan om tienduizenden euro's te betalen voor gelijk welk soort kunstwerk. Ik zal voor de provincie nooit werken aankopen die ik zelf in mijn huis niet zou willen hangen tegen de prijs dat ze verkocht worden. Ik twijfel er trouwens aan, Dames en Heren, of kunstenaars die per definitie steeds op zoek zijn naar nieuwe zaken en die deze dure kunstwerken verkopen, eigenlijk wel hedendaagse kunstenaars zijn. Het is dus zeker niet onze bedoeling om zo maar de commerciële markt na te hollen. Ons provinciehuis mag geen casino worden waar bevriende kunstenaars de jackpot kunnen winnen, maar dient om jonge kunstenaars, om hedendaagse jonge kunstenaars, die vernieuwende kunst brengen, te steunen door hun werk aan te kopen aan normale kostprijs.

Het derde punt was van collega Franck, die gevraagd heeft heel kort te zijn. Ik wil dat ook doen. Ik heb hier een uitgebreide nota gemaakt. Ik ga die misschien in de commissie bespreken. Maar sta mij toe één punt dat mij nauw aan het hart ligt en waar ik mij een beetje bij gepakt voel, te noemen, namelijk het Boerenkrijgmuseum. Ik heb een licht negatieve ondertoon gehoord van de collega's van de Groen!-fractie over het Boerenkrijgmuseum en dat verwondert mij eerlijk gezegd. U weet ongetwijfeld wat de Boerenkrijg geweest is na de Slag der Gulden Sporen. De Slag der Gulden Sporen misschien niet te na gesproken, was de Boerenkrijg de grootste vrijheidsstrijd die Vlaanderen ooit heeft gekend ...

Applaus

... Een vrijheidsstrijd tegen de vreemde bezetter voor het behoud van de culturele en de maatschappelijke waarden voor de eigenheid van ons volk, trouwens ook dezelfde reden waarvoor wij hier nu, 200 jaar later, in de provincieraad verzameld zijn. Om deze waarden – onze taal, onze kunst – te bewaren en te behouden voor de toekomst. Deze strijd is in Oost-Vlaanderen begonnen. Er zijn niet veel historische feiten die in onze provincie begonnen zijn. Wij mogen en moeten mijns inziens daar fier op zijn. Wij moeten de herinnering aan deze heroïsche herinneringen aan onze jeugd en aan de komende generaties doorgeven.

Het Boerenkrijgmuseum ligt mij nauw aan het hart, maar de toegekende subsidie heeft niets te maken met favoritisme. Zij past volledig – en ik verwijs naar ons beleidsplan – in ons MOVE-museumproject. En voor alle duidelijkheid: wij geven hier amper 1/25ste aan uit van wat wij aan andere culturele evenementen en musea besteden.

De vraag van mijnheer Veys naar wat in de begroting gebeurd is met de inkomsten voor de uitleendienst. Die inkomsten zijn gestegen van 1 391 EUR naar 125 000 EUR. Mijnheer de Eerste Gedeputeerde, het is waarschijnlijk een van uw grootste zinnen geweest die u met de confraters hebt kunnen bewerkstelligen: een stijging van bijna 1 000 %. U vraagt in welke mate de in 2007 voorziene inkomsten de financiering dekken van de bijkomende uitleenpost in Geraardsbergen. U weet dat het project uitbouw uitleendienst magazijn Geraardsbergen 125 000 EUR kost. Wat zijn die kosten?

- personeelskosten: eenmaal een personeelslid van niveau C en 4/5 van niveau D: 71 000 EUR;
- opheffing van de personeelsbijdrage voor de post Sint-Niklaas: 8 000 EUR;
- extra werkingskosten en compensatie: 25 000 EUR;
- compensatie besparing projectsubsidies voor het ontwikkelingswerk: 19 000 EUR.

Uit het bovenstaande blijkt dat er eigenlijk op dit moment geen mogelijkheid is om een meer sociaal tarief – het is al een laag tarief – te handhaven. U weet zeer goed dat de huidige huurprijzen zeer laag zijn. Dat is ook de reden waarom er zo veelvuldig gebruik van gemaakt wordt. De administratie is op dit moment eenvoudig. Nieuwe verenigingen moeten zich gewoon inschrijven. Het gebeurt op de uitleendienst zelf.

Wij denken dat sociale tarieven de administratie zullen verzwaren en een procedure in de tijd langer zullen maken. Trouwens, sociale tarieven zullen moeilijker definieerbaar zijn omdat vele verenigingen eigenlijk feitelijke verenigingen zijn, dus verenigingen zonder geschreven statuten, en dat kan mogelijks leiden tot misverstanden, tot jaloezie, tot naijver tussen verenigingen en aanleiding geven tot betwistingen. Wij denken dat deze tarieven eigenlijk wel voldoen aan de sociale nood en dat de 125 000 EUR die nu in de budgetten staan ook uitgegeven worden en dat ze werkelijk verantwoord zijn. Dat is de mening van onze deputatie over dit punt.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Mijnheer de Gedeputeerde,

U hebt nog niet veel laten zien en horen. Vandaag hebt u zich getoond als een groot redenaar en dat waarschijnlijk met het akkoord van de hele raad, maar toen u over de Boerenkrijg begon, dacht ik: "Heeft die man dat meegemaakt?" U leek een oud-strijder.

Gelach

Is iedereen voldaan met dit antwoord? Ik consulteer de raad: we staan nog met vijf tussenkomsten en het is nu 17.25 uur. Voortdoen, Mijnheer de Gedeputeerde? We gaan door, goed? Dan komen we tot de erediensten. Er zijn drie tussenkomsten. De heer Tanguy Veys heeft de eerste tussenkomst voor zijn rekening.

EREDIENSTEN EN VRIJZINNIGENCENTRA

P. 80 BELEIDSPROGRAMMA: GRIFFIE: VRAAG NAAR EEN STAND VAN ZAKEN INZAKE DE ONDERSTEUNING VAN DE IN OOST-VLAANDEREN ERKENDE MOSKEEËN

De heer Veys

Van de Boerenkrijg in Oost-Vlaanderen naar de moskee. Het is een zeer diverse provincie waarin wij wonen. Ik baseer mij voor mijn tussenkomst op het algemeen beleidsprogramma, waar in feite ...

Rumoer

Ik zal misschien eerst de rumoerige collega's naar buiten laten gaan.

In haar algemeen beleidsprogramma stelt de deputatie: "De deputatie zal de verplichtingen opgelegd door de federale en Vlaamse overheid, respectievelijk voor de vrijzinnigencentra en de georganiseerde erediensten, binnen de grenzen van haar budget nakomen." Nu, als ik goed gelezen heb, is er zowel in de oorspronkelijke begroting 2007 als in de begrotingswijziging geen budget voorzien voor de financiering van de zogenaamde moskeefabrieken. Het is namelijk zo dat de islam sinds 1974 weliswaar een van de zes erkende godsdiensten in ons land is, maar in tegenstelling tot de lokale geloofsgemeenschappen van andere godsdiensten, zoals de kerken en de synagogen, kregen moskeeën tot op heden nog geen subsidies. Dat is veranderd sinds de Lambermontakkoorden en Vlaanderen is daarvoor bevoegd. Minister Keulen heeft aan de hand van zijn zogenaamde moskeedecreet regelgeving opgelegd aan de betrokken moskeeën die wensen erkend te worden. Ze moeten een pluralistische samenleving aanvaarden, zoveel mogelijk Nederlands gebruiken, de bedienaars, in casu de imans, moeten ingeburgerd zijn en de gemeenschappen moeten extremisme weren en afkeuren. In ruil daarvoor zullen de imans van de moskee een loon krijgen van de federale overheid. Van de Vlaamse overheid kunnen de moskeeën subsidies krijgen voor bouwdoossiers en de provincies – en nu kom ik tot mijn punt – passen de eventuele tekorten van de rekeningen bij. In globo spreken wij in feite in Vlaanderen over een 150 000 tal Vlamingen die zich bekeerd bekennen tot de islam en zelfs minister Keulen zegt dat het een snel, zoniet de snelst groeiende godsdienst in Vlaanderen is.

Concreet, wat zijn nu de gevolgen voor de provincie Oost-Vlaanderen?

Het is zo dat de Vlaamse regering de beslissing neemt inzake de erkenning van de geloofsgemeenschap, maar alvorens dat te doen, vraagt zij een advies aan de verschillende provincies, heel concreet, aan de provincieraden. In antwoord op een vraag om uitleg van het Vlaams Belang gesteld aan minister Keulen, stelt deze dat hij op 2 februari 2007 aan de betrokken provincies een vraag tot advies heeft gesteld en begin maart was daar nog geen antwoord op ingekomen. Het is namelijk zo dat sinds de stemming van dit decreet, er in het totaal 34 moskeeën zijn die zich in Vlaanderen hebben kandidaat gesteld om erkend te worden.

In antwoord op een schriftelijke vraag van het Vlaams Belang aan minister Keulen, antwoordt deze in december 2006 dat van die 34 moskeeën er 6 in Oost-Vlaanderen zijn gevestigd. Het gaat onder meer om een moskee:

- in de Hazewindstraat in Sint-Niklaas voor 2 000 Turkse gelovigen;

DEBATTEN

- in de Zwaanstraat in Zele voor 3 000 Turkse gelovigen;
- in de Francisco Ferrerlaan in Gent, voor 1 750 Turkse gelovigen;
- in de Kerkstraat in Gentbrugge voor 700 Marokkaanse gelovigen;
- in de Langestraat in Ledeberg voor 2 500 Turkse gelovigen;
- in de Binnenstraat in Aalst voor 700 Turkse gelovigen.

Tot daar het antwoord van minister Keulen. Minister Keulen heeft begin maart al laten weten dat door hem prioritair één moskee in Oost-Vlaanderen zal erkend worden, zijnde de moskee in de Langestraat in Ledeberg. Dus op basis daarvan, op basis van die stand van zaken heeft hij de provincies gevraagd naar een advies omtrent die mogelijke erkenning. Volgens de minister is per provincie al een financieel plan opgesteld van de 8 ingediende erkenningsaanvragen. Zo zou voor Oost-Vlaanderen de gewone dienst voor 2007 slaan op 9 000 EUR en zouden er geen investeringen voorzien zijn op de buitengewone dienst.

Wat valt onder die mogelijke kosten voor de provincie Oost-Vlaanderen?

De bezoldiging van het personeel dat in dienst is van de islamitische gemeenschap en de hieraan inherente uitgaven, ik vermoed dat dat slaat op de iman en de kosten die noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de eredienst, onder meer de kosten van de gebouwen en delen van de gebouwen die bestemd zijn voor de uitoefening van de erediensten, alsmede de kosten die inherent zijn aan de organisatie en de werking van de eredienst. Ten derde, de grove herstelling van de tot de eredienst bestemde gebouwen, ten vierde de terugbetaling van de aflossing en interesten van de leningen aangegaan door de kerkfabriek ter verwerving of renovatie van de aan de islamitische gemeenschap toebehorende of teruggeschonken goederen, het voorlaatste: de bijdrage in de werkingskosten van het centraal bestuur en tot slot: alle andere uitgaven die verband houden met de aan de gemeenschap toebehorende of teruggeschonken goederen. Tot daar in feite het overzicht van wat mogelijks ten laste kan gelegd worden van de provincie Oost-Vlaanderen.

Hoe worden wij daar nu mee geconfronteerd?

Eenzijds zou het logisch zijn dat het advies dat de minister gevraagd heeft hier aan de raad wordt voorgelegd. Wat moet nu de betrokken of de mogelijks eenmaal erkende moskeefabriek doen? Zij moeten hun meerjarenplannen en de wijzigingen van die meerjarenplannen voor advies voorleggen aan het door de federale overheid erkende orgaan en ter goedkeuring voorleggen aan de provincieraad. De provincieraad heeft na het indienen van het advies van betrokken representatieorgaan 100 dagen de tijd om het meerjarenplan goed te keuren. Tot op heden hebben wij ook nog geen meerjarenplan gezien. Het is zo dat zij dus tot 100 dagen tijd hebben om advies uit te spreken. Doen we dat niet, dan wordt het geacht dat wij een positief advies geven. Hetzelfde geldt voor de jaarrekening: die moet voor 1 juni bij de provincie worden ingediend en moet hier ter advies worden voorgelegd. Wij zijn nu eind maart. Ik stel vast dat er in de begroting geen budget is voorzien. Ik stel vast dat wij als provincie nog niet geconfronteerd werden met een mogelijke aanvraag, met een mogelijke jaarrekening, met een mogelijke vraag tot meerjarenplanning. Ik had dan ook graag van de bestendige deputatie vernomen wat de stand van zaken is van dit dossier omdat het decretaal bijvoorbeeld ook voorzien is dat er overleg moet zijn tussen de bevoegde deputatie. Er moet minstens twee maal per jaar een overleg zijn met betrekking tot dat meerjarenplan, met betrekking tot dat budget. Is dat overleg al geweest? In hoeverre zal dit budgettaire gevolgen hebben? Wat zijn de eerste resultaten? Met welke dossiers gaat men naar de raad? Gaat men proberen zo correct mogelijk en zoveel mogelijk de decretale elementen in de raad te brengen zoals die door de Vlaamse wetgever zijn opgelegd?

Alvast bedankt.

De heer voorzitter

Mijnheer Veys, u neemt ook de tweede tussenkomst? We gaan ze alledrie beluisteren en de gedeputeerde zal dan antwoorden op de drie tussenkomsten.

P. 136 BUDGET: SUBSIDIES VOOR HET HERSTELLEN VAN NIET-BESCHERMDE KERKEN EN PASTORIEËN (OPDRACHTGEVER: DE KERKFABRIEK): VRAGEN OVER HET SCHRAPPEN VAN DEZE SUBSIDIES

De heer Veys

Van de moskeefabriek naar de kerkfabriek is een iets kleinere stap.

De basis van mijn tussenkomst is de volledige schrapping van een bedrag van 275 000 EUR voor het herstellen van niet-beschermde kerken en pastorieën. Concreet gaat het in feite over de dossiers die in de oorspronkelijke begroting 2007 waren voorzien. Het gaat het over kerken in Maldegem, Ronse, Assenede, Haaltert, Herzele, Zomergem, Beveren, Aalter, nogmaals Aalter en Aalst. Toch wel een mooi pallet in het Oost-Vlaamse kerklandschap. Het zijn kerken die helaas niet beschermd zijn, maar die tot op heden in aanmerking kwamen voor een provinciale subsidie.

In het licht van de subsidiëring van de kerkbesturen wil ik er toch op wijzen dat de voorbije vijf jaar de uitgaven voor kerkgebouwen, en ik spreek in algemene termen, zijn gedaald. Het is namelijk zo dat de doorsneekosten, de deficits van de kerkfabrieken, in ons land nu nog 0,7% van de gemeentelijke begrotingen bedragen. Het zijn dus de gemeenten die de tekorten in de begroting van de kerkfabriek moeten bijdragen. Vijf jaar geleden was dat nog 1%, dus op dat vlak is het toch al een positieve zaak dat de begrotingen van de kerkfabrieken zelf veel meer in evenwicht zijn. Op vlak van de provincies is het zo dat in vergelijking met 2005 de uitgaven bij de provincies wél zijn gestegen, maar dat heeft niet zozeer te maken met de kerkfabrieken, maar veeleer met het dragen van de gebouwenlast van de niet-confessionele levensbeschouwing. Het is namelijk zo, en ik spreek over alle provincies samen, dat de vrijzinnigheid tot 60% van dat provinciaal overheidsgeld krijgt. In 2000 was dat nog 5,6%, dit is dus een stijging van 5,6% naar 60%. Dus het merendeel van hetgeen de Vlaamse provincies uitkeren, gaat naar de vrijzinnigheid, terwijl de katholieke en de orthodoxe kerk respectievelijk 32% en 7,5% ontvangen. In vergelijking met 2000 kreeg de katholieke kerk nog 65% (nu 32%) en de orthodoxe 4% (nu 7,5%).

De bijdragen van de provincie Oost-Vlaanderen.

Nu kom ik tot het reglement in kwestie. Het is in feite al een zeer oud reglement. Het dateert van 2 juni 1987 en het stelt zeer duidelijk: "Binnen de perken van de in de begroting ingeschreven kredieten", en wij stellen vast dat dit krediet nu werd herleid tot 0, "kunnen door de bestendige deputatie subsidies verleend worden voor grote herstellingswerken aan gebouwen van de eredienst, die niet als monument gerangschikt zijn voorzover deze noodzakelijk zijn voor het in stand houden van de stabiliteit, de water- en winddichtheid, de duurzaamheid en de veiligheid van het gebouw." Het is duidelijk dat die werken niet zomaar verfraaiingswerken zijn. Niet een keer een likje verf of een schoon altaar voor mijnheer pastoor of een nieuwe zetel voor in zijn sacristie. Het gaat hier wel degelijk over werken die zeer noodzakelijk zijn voor het in stand houden van het kerkgebouw. Dus het lijkt mij zeer logisch en zeer nuttig dat die subsidie wordt gehandhaafd.

Zijn dat massale bedragen? Neen, in feite draagt de provincie slechts 10% bij van het totale bedrag. Het minimum van de werken moet 50 000 EUR bedragen - onder de 50 000 EUR is er geen betoelaging - en het maximum is 500 000 EUR, dus een maximum van 50 000 EUR die de provincie per project zou kunnen subsidiëren.

Het is een reglement dat niet zo uitzonderlijk is.

Ik stel vast dat in de provincie Vlaams-Brabant 17 openbare gebouwen gesubsidieerd worden en ook hier gaat het hoofdzakelijk om kerkgebouwen. In 2005 waren er in de provincie Antwerpen 43 aanvragen tot dergelijke subsidiëring en ook de provincie zelf maakt reclame voor dergelijk reglement in een brochure die vandaag nog altijd te verkrijgen is. Oost-Vlaanderen heeft in 2005 18 van dergelijke aanvragen behandeld. Ook in de begroting 2006 stonden een tiental van dergelijke dossiers ingeschreven.

Wat de specifieke dossiers zelf betreft, stel ik toch de manier in vraag van hoe de provincie deze dossiers behandelt. Ik ben gaan grasduinen in de beslissingen van de bestendige deputatie en sommige dossiers dateren al van 2005.

Dus collega's, wij gaan een beslissing herroepen die dateert van 2005. Ik zeg niet dat de provincie in de fout is gegaan dat de dossiers zo lang aanslepen. Vaak heeft dat te maken met de ganse procedure rond de aanbestedingen, de offertes en het uitschrijven ervan. Anderzijds moet ook Vlaanderen eerst zijn akkoord geven alvorens gans de zaak kan rollen, maar feit is in ieder geval dat wij zeggen dat het over instandhoudingswerken gaat terwijl de kerk in verval is.

DEBATTEN

Ik heb hier een aantal voorbeelden mee van specifieke dossiers: het is niet zomaar een opsmukoperatie. Het gaat vaak over werken van lekkende daken, dakgoten, glasramen waar stukken glas in ontbreken. Het gaat hier over projecten die in feite hoogdringend zouden moeten zijn en als hoogdringend zouden moeten behandeld worden.

Hoe werkt de provincie?

Zij krijgt in eerste instantie een aanvraag. Eenmaal de kerkfabriek zelf haar akkoord heeft gegeven - zij stelt dat vast - neemt zij een beslissing. Die beslissing, en men moet toch wel kijken naar de juiste terminologie, neemt zij op basis van dit reglement. Hoe wordt die beslissing geacteerd in de bestendige deputatie? "Principiële belofte provinciale subsidie van 10%". Het gaat hier om een 'principiële' belofte. Ik denk dat als iemand u een principiële belofte doet dan gaat ge er toch van uit dat die doorgang zal vinden.

Blijkbaar is dit niet zo voor de provincie Oost-Vlaanderen, want met voorliggende begrotingswijziging stelt zij in feite dat zij terugkomt op een principiële belofte. Nochtans heeft het dossier intussen toch al een ganse weg afgelegd en zelfs de provincie spreekt in al haar documenten aan de verschillende kerkfabrieken telkens van die principiële belofte. Ik verwijs hier naar een dossier van een kerkfabriek waar in feite de provincieambtenaar gans de berekening al maakt inzake de financiering van die werken, hij verwijst naar de gewestsubsidie en hij verwijst ook al naar de beslissing bestendige deputatie. Als je als kerkfabriek dergelijke documenten krijgt, dan ga je ervan uit: "Dat is hier een gouden deal, ik ben daar zeker van, het geld dat ik gekregen heb dankzij een principiële belofte is mij toegezegd, wij gaan dit krijgen."

In februari waren de kerkfabrieken in de veronderstelling dat het geld toegezegd was. De werken waren vaak al bezig. In Ronse staat de kerk in de steigers. Men kondigt dat aan als grootse werken van een half miljoen EUR dankzij de steun van de provincie Oost-Vlaanderen en eind februari krijgt men ineens een brief en ik citeer: "De deputatie heeft op zicht van het definitieve ontwerp beslist dat de werken in principe in aanmerking komen voor een subsidie en dat zij zou verleend worden binnen de perken van de in de begroting ingeschreven kredieten, maar wegens besparingsmaatregelen heeft de deputatie beslist dat er voor dit jaar en de volgende jaren geen kredieten beschikbaar gesteld zullen worden." Het is dus niet alleen voor dit jaar, dus men moet niet zeggen: "Efkens een jaar op uw tanden bijten en volgend jaar gaan we dit wel in orde maken."

Maar de provincie is gul. Ze geeft een tip. Ze zegt: "Uiteraard heeft deze beslissing geen invloed op de subsidie van de Vlaamse overheid." Het zou er nog maar aan mankeren dat de subsidie van de Vlaamse overheid ook in het gedrang komt!

Ze sluit af met de zinsnede: "Voor de financiering van de herstellingswerken geldt bovendien de regel dat op de gemeenten de wettelijke verplichting rust om het tekort op de begroting van de kerkfabriek bij te passen." Dus zeggen ze: "Wij staan in het reine, ga met uw dossierke naar de gemeente, ze zijn dat verplicht." De gemeenten zien die kerkfabrieken natuurlijk graag komen: gans die procedure, al die werken zijn lopende. De gemeentebesturen hebben die uitgaven ook niet in hun begroting voorzien. Alom consternatie, zowel bij de betrokken gemeente als bij de kerkfabrieken over die manier van werken. Collega's, wat de specifieke dossiers betreft: ik heb ze hier bij. Het gaat hier niet over prullen, het gaat over zeer ernstige zaken. Ik meen dat de klacht van de betrokken kerkfabrieken, de klacht van de gemeenten over de manier van werken wel degelijk ernstig genomen moet worden.

Tot slot, en dan kom ik in feite bij de dossiers zelf, stel ik vast dat er nog altijd dossiers op deputatie komen waarin men dergelijke principiële beloften maakt ook al is er enerzijds de principiële beslissing geweest en daaraan gekoppeld het inschrijven in de begroting 2007. Ik verwijs naar dossiers die na de goedkeuring van de begroting 2007 zijn genomen. Er zijn nog tal van andere dossiers genomen: ik verwijs bijvoorbeeld naar een dossier van 21 december 2006: de kerk Onze-Lieve-Vrouw Onbevleed Ontvangen in Stekene, ik verwijs naar een dossier van 9 november 2006 over een kerk in Bavegem, Sint-Lievens-Houtem, ik verwijs naar een dossier in Oudenaarde. Het gaat telkens om nieuwe dossiers, telkens kreeg men nieuwe verwachtingen. Ik zou dan ook met aandrang willen vragen dat er gebruik gemaakt wordt van het beslissingsrecht om dit ongedaan te maken, dat men zijn verantwoordelijkheid opneemt en dat men correcte garanties biedt aan de betrokken kerkbesturen.

Dank u.

De heer voorzitter

Mijnheer Stevenheydens, u sluit het hekken.

P. 136 BUDGET: SUBSIDIES VOOR HET HERSTELLEN VAN NIET-BESCHERMDE KERKEN EN PASTORIEËN (OPDRACHTGEVER: DE KERKFABRIEK):VRAGEN OVER HET SCHRAPPEN VAN DE KREDIETEN VOORZIEN VOOR DE RESTAURATIE VAN DE SINT-CORNELIUSKERK TE SINT-GILLIS-WAAS

De heer Stevenheydens

Ik heb het al aangehaald tijdens mijn begrotingstussenkomst, maar mijn collega heeft het gedegen en volledig toegelicht en ik ga het antwoord van de gedeputeerde afwachten.

De heer gedeputeerde Dauwe

Mijnheer de Voorzitter,
Achtbare interpellanten,

Wat het eerste punt betreft, de vraag van mijnheer Veys.

Inderdaad, voor de moskeefabrieken, zoals u zegt, is er geen budget voorzien om de eenvoudige reden dat er tot op heden geen enkele moskee erkend is. Nu is het wel zo dat in de loop van de maand maart, dus van deze maand, de eerste erkenningsaanvraag bij de deputatie is binnengekomen. Het betreft de islamgemeenschap, Yavuz Sultan Selim uit Ledeberg. Dat is de eerste aanvraag. Aan de provincieraad zal gevraagd worden, zoals u gesuggereerd hebt en overeenkomstig het toepasselijk decreet, om advies uit te brengen. Het dossier wordt op dit moment door de administratie voorbereid en zodra het in staat is zal het doorstromen naar de beleidscommissie en via de beleidscommissie naar de provincieraad. Ik kan daarop geen ander antwoord geven. Dus inderdaad, op dit moment in, 2007, is er niets in het budget voorzien en we zullen ons moeten beraden of we eventueel bij een begrotingswijziging daar al dan niet een budget voor voorzien in de mate waarin die erkenningsaanvraag goedgekeurd wordt.

Wat het tweede punt betreft, de vragen van mijnheer Veys en mijnheer Stevenheydens, is het dus inderdaad zo dat in het kader van de besparingsmaatregelen wij zoals een goede huisvader gedacht hebben: "Alles wat iemand anders moet betalen, zullen we dan ook ten laste leggen van andere instellingen." Dat was ons uitgangspunt en in diezelfde euforie om op de penningen van onze provincie en van onze inwoners te besparen, hebben we dus gedacht om de herstellingswerken aan niet als monument geklasseerde gebouwen voor de eredienst dus radicaal te schrappen uit het budget van 2007. Er is een lijst gemaakt, u hebt die lijst, terecht. Er zijn drie soorten dossiers: dossiers zonder principiële beslissing, dossiers waar al een voorontwerp van bestaat, maar geen uitvoering en dan ten derde: dossiers waar een principiële belofte toegezegd werd en waar ook uitvoering aan de werken gegeven werd.

Ik moet toch wel een kleine terechtwijziging doen: u heeft gesteld dat de deputatie een principiële belofte van subsidie heeft neergeschreven. Dat is juist, maar ik wil er u ook op wijzen dat die zin niet eindigt. Er staat telkens bij "onder voorbehoud van beschikbare kredieten". Ik weet wel dat dat een beetje een nietszeggend juridisme is, maar het staat er in elk geval bij. Het staat trouwens ook in vele contracten van de overheid.

Twee van die dossiers, twee belangrijke dossiers, namelijk de Sint-Michielskerk te Kieldrecht en Sint-Cornelius te Meerdonk zijn intussen gegund. U hebt de chronologie van de feiten gegeven. Dit is aan de kerkfabrieken en aan de openbare overheden verstuurd, dit is ook aan de openbare overheden verstuurd, die zijn daarmee akkoord, er is geen kritiek op gekomen. Wij hebben gezegd dat het subsidiariteitsprincipe moet toegepast worden. Datgene wat wij niet moeten betalen, betalen we niet. Het is de gemeente die dat moet betalen of de kerkfabrieken zelf, maar die hebben meestal geen geld. Die schuiven dat door naar de gemeente. Er wordt ook een gewestsubsidie van 30% verleend, dat weet u allemaal.

Maar nu: "Is uw vraag terecht?"

Ook al staat daarin "onder voorbehoud van beschikbare kredieten", kan het niet beschouwd worden als een toezegging van de provincie?

DEBATTEN

Ik heb daar ook met de collega-gedeputeerden over gepraat en we zijn het erover eens dat wij ons woord moeten houden en dat wij ook de intentie, de schijn die we gewekt hebben door die brief te schrijven, moeten honoreren. Wat betreft de dossiers Kieldrecht en Meerdonk die gegund zijn en waar we een akkoord van betoelaging over gegeven hebben: die gaan we betalen. We gaan dat doen. Dat gaat dus, Mijnheer de Eerste Gedeputeerde bevoegd voor Financiën, bij de volgende begrotingswijziging gebeuren.

Die mensen gaan dat geld krijgen. Meer zelfs, ook de twaalf andere kerkfabrieken waar wij al een principiële belofte gegeven hebben, waar de mensen ervan konden uitgaan dat ze bij het opmaken van het dossier ondersteuning gingen krijgen, ook die zullen gehonoreerd worden. Met andere woorden: die toezeggingen zullen betaald worden. Iets anders is natuurlijk de kerkfabrieken die tot nu toe zonder enige principiële belofte het dossier al dan niet volledig hebben ingediend, maar de dossiers die gegund zijn, zullen betaald worden en ook de dossiers met een principiële belofte zullen gehonoreerd worden.

De heer voorzitter

Mijnheer Veys, u vraagt het woord? Kort nog.

De heer Veys

Ik wil enkel nog op het laatste punt over de kerkfabrieken tussenkomen.

Kunt u mij zeggen welke de dossiers zijn waar er nog geen principiële belofte is? Ik heb bij mijn vraag een lijstje gemaakt gebaseerd op de begroting 2007 waar de betrokken dossiers met naam stonden. Ik ging ervan uit dat enkel die dossiers die reeds een principiële toezegging hadden, zouden gefinancierd worden. Dat is enerzijds wat betreft de hangende dossiers.

Ik had ook graag vernomen hoe men daar in de toekomst mee zal omgaan, want ik lees in uw schrijven: "Ook in de komende jaren gaan we daar geen geld meer voor voorzien." Ik zie het antwoord al ingefluisterd worden door mijnheer Vercamer, maar ik denk toch dat het belangrijk is dat de provincie daar haar rol vervult. Men heeft mij vanuit het bisdom gezegd - want ook het bisdom speelt daarin een rol - dat er nog andere dossiers op komst zijn. Ik zou er willen op aandringen dat men dit reglement behoudt en daar ook de nodige kredieten voor voorziet en dus niet het voorstel dat u doet en zeggen: "We veranderen niks aan dat krediet, we zorgen er enkel voor dat de hangende dossiers die nu reeds een principiële goedkeuring hebben zullen gefinancierd worden."

De heer gedeputeerde Dauwe

Ik denk dat ik zeer duidelijk geweest ben: de 13, 14 kerkfabrieken met belofte en die al dan niet bezig zijn met belofte, krijgen hun geld.

Welke zijn de kerkfabrieken die een dossier hangende hebben zonder een principiële belofte?

Ik kan u die aflezen, maar ik kan u die ook straks overmaken. Is dat niet beter dat ik u die overmaak?

Wat gaat er in de toekomst gebeuren? Dat is niet aan mij om dat te zeggen. U begrijpt, we zitten voor een moeilijkheid. Dan moet u zeggen wat wij eigenlijk moeten doen, welke kredieten wij moeten schrappen op andere posten om tot onze uitgangspunten te komen. Het is namelijk zo dat we ervan uitgaan dat die kerkfabrieken toch ook weten dat de provincie ingevolge de wijziging van de wet op de kerkfabrieken – die u zeer goed kent – dit in de toekomst niet meer moet doen.

De vraag is nu, en de raad zal daarover oordelen, moeten wij in de toekomst dergelijke zaken betalen? Let op, ik ben zelf 30 jaar voorzitter geweest van een kerkfabriek. Daar gaat het niet over, maar ik bedoel: dat is een principiële vraag en daarop kan ik u op dit moment niet antwoorden. Tot nu toe is het zo dat de deputatie beslist heeft het niet meer te betalen, in het kader van. Men kan daarop terugkomen en u kan daarover een nieuwe vraag stellen zodanig dat het probleem onderzocht kan worden.

De heer voorzitter

Dank u wel, Mijnheer Dauwe. Mijnheer Vercamer, wenst u daarover tussen te komen?

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, voor alle duidelijkheid, het is niet omdat mijnheer Veys zegt dat we iets moeten doen, dat we dat gaan doen. Er is een duidelijke beslissing getroffen in die zaak en we hebben vastgesteld dat er achteraf nog een aantal een principiële toezegging gekregen hebben en we zijn bereid dat te honoreren en daarvoor het nodige te doen, ook financieel. Voor het overige blijft de situatie zoals ze is tot nader order.

De heer voorzitter

Mijnheer Vercamer, dat had mijnheer Dauwe ook gezegd. Zo had ik dat toch begrepen, maar het is duidelijker gemaakt, maar zo hadden wij het toch allemaal begrepen, hoor. Mijnheer Stevenheydens over leefmilieu hebt u nog een tussenkomst vandaag en mijnheer De Meerleer daarna ook nog over middenstand.

LEEFMILIEU EN NATUUREDUCATIE**P. 57 BELEIDSPROGRAMMA: LEEFMILIEU: VRAAG NAAR DE BEREIDHEID TOT HET SUBSIDIËREN VAN ROEFILTERS****De heer Stevenheydens**

Een auto met dieselmotor vervuult heel anders dan een auto met benzinemotor en door het inbouwen van een roefilter kan men heel veel van deze vervuiling tegengaan. Beter voor de gezondheid en beter voor het milieu. Nieuwe dieselauto's worden steeds meer voorzien van een roefilter, maar ook voor oude wagens kan men tot ongeveer bouwjaar 1995 teruggaan voor het plaatsen van een roefilter. Kostprijs van zo'n filter ligt tussen de 500 en de 700 EUR.

Het federale parlement voorziet een subsidie die echter maar op een klein deel van de wagens gericht is. In Nederland pakt men de zaken veel grondiger aan en geeft de overheid zomaar een subsidie van ongeveer 500 EUR per geplaatste roefilter. De provincie Vlaams-Brabant heeft vorige maand het voorstel in overweging genomen om te onderzoeken om zo'n subsidiëring mogelijk te maken.

Ik wou vragen of men daar binnen de provincie Oost-Vlaanderen al over nagedacht heeft en of men ook al nagedacht heeft over de laatste berichten over roefilters. Ik kan mij er niet over uitspreken of die waarheidsgetrouw zijn, maar de laatste dagen stonden de kranten er vol van dat roefilters voor dieselwagens kankerverwekkend zouden zijn. In Nederland, waar men een subsidie voorziet van 500 EUR voor die filters, heeft men ook gezegd dat ze onmiddellijk de zaken gaan bestuderen en binnenkort weten we hopelijk meer, maar toch over het eerste van mijn vraag. Heeft de provincie zich er al over gebogen om zo'n roefilter eventueel te subsidiëren?

De heer voorzitter

De laatste tussenkomst. Laat ons dat na elkaar doen. Het heeft wel niet direct met elkaar te maken, maar ik zou graag stoppen met de tussenkomsten. Daarna komen de twee antwoorden van de gedeputeerde. Mijnheer De Meerleer, u hebt het woord voor de absoluut laatste tussenkomst in dit begrotingsdebat.

DEBATTEN

MIDDENSTAND

P. 24 BELEIDSPROGRAMMA: MIDDENSTAND EN DETAILHANDEL: BEHOUD VAN VOLDOENDE VERSCHIEDEN WINKELAANBOD IN HET BELANG VAN LEEFBARE CENTRA VAN STEDEN EN GEMEENTEN

De heer De Meerleer

Collega's,

Het zal u misschien een beetje verwonderd overkomen dat er vanuit de *sp.a*-spirit-fractie een tussenkomst is in het kader van middenstand en detailhandel, maar dan aan het stedenbeleid gekoppeld. Ik ga een beetje van twee zaken uit.

Enerzijds is er het feit dat de *sp.a* zich de laatste jaren duidelijk naar de kleine middenstander heeft geprofileerd. Denken we maar even aan het optrekken van het basispensioen voor de kleine zelfstandigen.

Ten tweede is er mijn ervaring die ik in het lokale bestuur heb opgedaan in het kader van ruimtelijke ordening en middenstand. Als men vandaag binnen de steden - en dat kunnen grootsteden zijn, maar ook middelgrote steden en zelfs kleinere steden - een enquête zou houden en de vraag zou stellen naar de functie die de steden moeten vervullen, dan zou men vlug als antwoord krijgen: ofwel een schoolfunctie, ofwel een winkelfunctie.

Wij stellen vandaag vast dat het winkelbestand in onze steden erodeert. De reden is uiteraard zeer vlug te vinden: het gaat natuurlijk over de schaalvergroting, de grootwinkels die aan de invalswegen van onze steden worden ingeplant. Het is duidelijk dat mensen als dusdanig niet onmiddellijk nog een behoefte hebben om naar de stadscentra te komen en dit heeft dan uiteraard zijn negatieve consequenties naar de leefbaarheid van deze stadskernen met winkelstraten. Het fenomeen dat wij zien is dat daar waar er duidelijk leegloop en verwaarlozing is, dat dit in feite ingegeven is prioritair en voorafgegaan door het wegtrekken van de plaatselijke middenstand. Het gevolg daar is uiteraard het verlies van een buurtnetwerk, de anonimisering van de wijk of van het centrum op zichzelf en het feit dat de minder mobiele en de senioren een stuk autonomie verliezen.

Op een bepaald ogenblik hebben we gedacht dat de *Ikeawet* ons soelaas zou brengen. Vandaag moeten we echter vaststellen dat er vanaf de *Ikeawet* in feite meer verkoopsoppervlakte vergund is en meer nieuwe vergunningen zijn afgeleverd dan bij de toepassing van de oude wet op de handelsvestigingen. Het is duidelijk dat wij er moeten van uitgaan dat dit een bedreiging is voor de stadskernen, voor de handelskernen en dat een beleid naar grootwinkels uiteraard haaks staat op elke vorm van kernversterkend beleid. Uiteraard gaan we hier moeten vaststellen - en ik denk dat ook de provincie hier een bepaalde druk kan uitoefenen waar een socio-economische vergunning wordt afgeleverd door de federale overheid, dat in het kader van het stedenbouwkundig vergunningbeleid de gewesten bevoegd zijn. Het is duidelijk dat bij een aanvraag voor een grootwinkel het ruimtelijk principe van de locatie in feite de rol speelt, maar als we dan zien dat daar twee verschillende niveaus over moeten beslissen, dan mag men vandaag nog stellen dat de vergunningen gelijktijdig moeten ingediend worden, maar ik denk dat de vergunningsverlenende overheid naar de toekomst dezelfde zou moeten kunnen zijn.

Ik voel mij een beetje gesterkt door enerzijds de stad Dendermonde - en u zult daar waarschijnlijk een beetje mee aan de kar hebben geduwd - die de beslissing heeft genomen om in Dendermonde geen nieuwe grootwinkels meer te laten vestigen. Aalst doet dat eveneens voor een aantal invalswegen. Voor een paar maand kreeg ik een artikel onder ogen van de burgemeester van Antwerpen die stelde dat hij, indien hij zou kunnen, het koopcentrum in Wijnegem zou wegtoveren ten voordele van de middenstand of het middenstandsgebeuren in Antwerpen centrum.

Wij stellen ook vast bijvoorbeeld in Sint-Niklaas waar we in het kader van het stedenbeleid naar de kern toe belangrijke projecten hebben gehad - vernieuwingsprojecten zoals de Grote Markt en de stationsomgeving -, dat juist die verbinding die hoofdzakelijk wordt gemaakt door de kleine detailhandelaar, door de kleine middenstander, daar verdwijnt om rendabiliteitsredenen. En dan kom ik even terug op het beleidsprogramma waar we spreken over centrummanagement waar dat - ik zou zeggen - het grote item is in het programma en dan stel ik toch wel vast - als ik dit vergelijk met Sint-Niklaas, dat een manager ook niet onmiddellijk soelaas kan brengen voor de problematiek van de kleine middenstander op dat ogenblik.

Wat ik hier niet terugvind en wat ik gewoon als bedenking meegeef - het is een vraag, maar het is ook een bedenking - is dat de deputatie ook in het kader van zijn vergunningenbeleid - want uiteindelijk is zij nog in graad van beroep de eventueel vergunningsverlenende overheid, in elk geval de beslissende overheid - zou meenemen dat als er voor nieuwe grootwinkels en vestigingen in de steden geen ruimte meer is - en dat wordt hen op een bepaald ogenblik vanuit het lokale beleid duidelijk gemaakt - dat dit ook door de deputatie in het kader van haar vergunningbeleid zou worden opgevolgd.

Dank u.

De heer Van Vooren

Ik sluit mij aan bij het betoog voor de middenstand van collega De Meerleer. Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om de deputatie te vragen volgend voorstel in overweging te nemen: de provincie besteedt 183 000 EUR aan de organisatie van en deelname aan promotieacties van Oost-Vlaamse producten. Wij besteden 74 000 EUR aan het promotiecentrum Het Vleeshuis.

De provincie Oost-Vlaanderen is meerdere brouwerijen rijk die zeer degelijke producten op de markt brengen.

Mijn vraag is: "Kunnen wij de pils die nu aangeboden wordt in provinciale instellingen niet vervangen door een pils van Oost-Vlaamse origine?" Door dicht bij huis te kopen, bevorderen wij bovendien een stuk werk in eigen streek, we verminderen de druk op het wegennet en we tonen vooral onze waardering tegenover het personeel van Erov dat inzet, noch moeite spaart om onze Oost-Vlaamse bedrijven te promoten.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Dat laatste is zeer simpel, mijnheer de voorzitter, die instructie is al een tijdje terug gegeven en er is zelfs een bijkomende Oost-Vlaamse jenever die in circulatie zal komen, maar het is de evidentie zelve.

De heer gedeputeerde Dauwe

Mijnheer de Voorzitter,

Achtbare Leden van de Provincieraad,

De vraag van de heer Stevenheydens over de roetfilters.

Ik kan natuurlijk mijn tekst lezen over de uitstoot en dergelijke zaken. Ik zou misschien mijn conclusie kunnen lezen als u daarmee kan akkoord gaan. Inderdaad, op dit moment zijn op onze begroting hiervoor geen middelen voorzien omdat voornamelijk onze administratie, en wij ook, dachten dat het niet opportuun was om provinciale subsidies te voorzien omdat de bevoegdheid voor de materie zich in feite eerder op federaal en Vlaams niveau situeert.

Ik zou natuurlijk kunnen zeggen zoals onze Noorderburen, u hebt het gezegd, dat een andere manier om de aankoop van milieuvriendelijke wagens te stimuleren bestaat in een verhoging van de verkeersbelasting. Ik heb hier enkele scores gemaakt van de uitstoot van courante wagens, heel ingewikkeld, ik ga u de tussenkomst geven.

Wij denken dat het plaatsen van roetfilters, maar wie zijn wij, de milieueffecten van de mobiliteit niet zullen wegnemen omdat standaard ingebouwde roetfilters een efficiëntie van meer dan 90% halen. De efficiëntie van retrofit roetfilters schommelt enkel tussen 30% en 50%. Wij menen dat het verkeer altijd zal blijven bijdragen tot verzuring, ozonproblematiek, broeikas effect, geluidsoverlast en dergelijke zaken meer. Het enige wat we kunnen doen, is zorgen dat auto's minder rijden, maar ik herhaal ons uitgangspunt: wij denken dat dit eigenlijk een bevoegdheid is van de Vlaamse en de federale regering en daarom is er tot nu toe - de problematiek is nu recent zeer scherp gesteld - in onze begroting geen geld voorzien. Ik hoop dat dit voorlopig volstaat, ik zal u de tussenkomst geven.

De tussenkomst van mijn achtbare confrator, meester De Meerleer.

U weet natuurlijk dat Unizo, de middenstandsproblematiek, mij zeer nauw aan het hart ligt. Ik ben dan ook blij met uw tussenkomst. Ik heb ook een tamelijk lang antwoord gemaakt dat ik u zal overhandigen.

DEBATTEN

Inderdaad, een gespecificeerd en gediversifieerd winkelaanbod is uiterst belangrijk in elke stad, in elke gemeente omdat dat ten slotte de basis is van het welzijn, van de welvaart. Het is de hoofdbetrachting van elke stad en elk gemeentebestuur om te zorgen dat er zoveel mogelijk mensen komen en gaan, de handel en de wandel, de lokale diensten, de economie, enz.

De attractie is voor een groot stuk de kleinhandel. Laat ons dat als uitgangspunt stellen. Onze provincie doet er veel aan: er is de Economische Raad van Oost-Vlaanderen, de Handelsatlas, het aanbod van distributie in steden, vormingsavonden, ... Ik kom daar seffens op terug.

Tweede punt, centrummanagement. Inderdaad, dit is niet alleen voor grote steden, ook voor kleine dorpen en gemeenten is dit even belangrijk. We hebben daar ook een tekst over in ons beleidsplan, maar ik ga die niet voorlezen.

Dus, wij stellen dat dat centrummanagement inderdaad niet ophoudt bij de invulling van een centrum of van een stad, maar dat we ook moeten kijken, niet alleen naar een deel, niet alleen naar de totaalstad, maar zelfs naar het buitengebied, dat is heel belangrijk. U hebt het terecht opgemerkt, het is een evenwichtsoefening, het is geen zaak van voor of tegen grootdistributie versus detailhandel, het is een evenwichtsoefening die de verschillende functies van een stad of gemeente op elkaar moet afstemmen met het oog op een wederzijdse meerwaarde. De attractie van een stad is het kernwoord, de verwerking van de functies via detailhandel, via grootdistributie, dat is dan eigenlijk het recept.

Nu kom ik tot het eigenlijke punt. U wil dat wij zoveel mogelijk de detailhandel moeten aanwakkeren en daartoe het nodige doen. Het is zijdelings al gezegd door de andere interpellant die stelt dat de Erov - waar wij zeer veel subsidies aan geven - zijn uiterste best doet om, ik zou zeggen, de kleinhandel, de detailhandel te promoten. Ik ga niet alles herhalen wat in mijn tekst staat, maar sinds twee jaar hebben we via de Erov, via onze provincie, een overleg met alle gemeentebesturen om te zorgen dat er een lokale economieambtenaar is, dus een soort centrummanager, wij promoten ook het wonen boven winkels, enz. Er werd een enquête gedaan bij de gemeentebesturen en nu, op 20 juni, zullen wij terug een dag houden voor de middenstand in het provinciehuis onder het belangrijke thema voor hen: parkeerbeleid.

Wij hebben de laatste jaren via de Erov - en zowel mijnheer Verleyen, de vroegere voorzitter, als onze collega Vercamer, de ondervoorzitter, kunnen dat bevestigen - voor de detailhandel jaarlijks vier avonden plus begeleiding in de zaak zelf georganiseerd, wij werken in de alumnivereniging Crescendo met 70 oud-deelnemers en met 70 zelfstandigen om dat patroon een vorm te geven. We zijn er ons van bewust dat niet enkel het openbaar bestuur een taak heeft om dat te doen, maar dat we ook de detailhandelaar zelf moeten helpen om zijn beleid te professionaliseren, want heel dikwijls zijn de overheidsmiddelen wel voorhanden maar hebben de detailhandelaars, de middenstanders soms te weinig tijd om dat zelf te doen, nemen ze het initiatief niet. Daarom, wanneer de berg niet naar Mohammed gaat - het is misschien een slecht voorbeeld - gaat Mohammed naar de berg en gaan wij zelf ter plaatse zoals men dat noemt ... Ja, het is Mozes.

Alle andere onheilsbodes ten spijt moeten we zeggen dat wij trachten de middenstanders in onze provincie met hand en tand te steunen. U weet dat er voor twee gemeenten Assenede en Maldegem een heel project wordt uitgewerkt met een stuurgroep die in september zal klaar zijn en vanuit dit pilootproject willen wij kleine en middelgrote gemeenten eigenlijk een continu begeleidende oriëntatierol laten vervullen. Hoe dat verloopt via een sterkte-zwakteanalyse zal hier te zijner tijd uitgelegd worden.

U spreekt ook over de Ikeawet. Inderdaad, in september worden er door de Erov in samenwerking met ons provinciebestuur informatienamiddagen voor gemeentelijke ambtenaren gepland met de bedoeling te informeren over die wet, de wet op de handelsvestigingen, de dossiervoorbereiding, de procedures. Ik ga de Ikeawet hier niet synthetiseren en becommentariëren, u kent dat als advocaat zeker en vast ook. Belangrijke knelpunten zijn de gemeentelijke beslissingen die buiten termijn worden genomen en de groei van het aantal dossiers dat hieraan wordt toegewezen, maar ook het feit dat het toepassingsgebied voor de socio-economische vergunningen zo verruimd is dat eigenlijk het laattijdig beslissen van gemeenten een feit is omdat die gemeenten onvoldoende gewapend zijn om op een adequate manier het vergunningenbeleid te beoordelen en samen te ballen.

U zegt dat het stedenbouwkundig vergunningenbeleid en een evenwichtig uitgebouwd winkelbeleid rekening moet houden met zowel de grootdistributie als met de detailhandel. Het is ingebed in een brede sociaal-economische context en wij kunnen als provinciebestuur moeilijk zeggen dat wij voor of tegen groothandel zijn of voor of tegen detailhandel zijn, wij kunnen dat niet verbieden. Ik denk dat wij dat geval per geval moeten afwegen en zien of een nieuwe inplanting zin heeft.

Maar u hebt gelijk wanneer u zegt dat dat oordeelkundig moet gebeuren en dat wij moeten zorgen dat onze steden geen voorsteden krijgen die volstaan met mastodonten van groothandelsbedrijven. Dit kan dus niet.

Stellen dat de deputatie automatisch de beslissingen van college van burgemeester en schepenen in beroep zonder verder onderzoek noch argumentatie zou moeten bevestigen, dat lijkt me toch ook een beetje te ver, dat zou volgens mij toch wel een uitholling zijn van de bevoegdheden van dit college. Ik denk dat het ook wel een verarming zou zijn van een effectief beleid omdat wij als provincie, als bovengemeentelijk beleidsorgaan evenwichten moeten kunnen brengen waar er geen zijn en een evenwicht brengen veronderstelt dat we een gemotiveerde keuze maken tussen datgene wat aanwezig is. Ik denk dat de teneur van uw betoog in onze oren zal blijven nazinderen, maar dat we op dit moment ook nog een beetje worstelen met de concrete invulling, de concrete implicaties van de Ikaewet.

De heer gedeputeerde De Buck

Aansluitend bij wat de collega vanuit economisch oogpunt heeft gezegd met betrekking tot deze problematiek, zou ik ook vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening een paar kanttekeningen willen maken.

Door de schaalvergroting in zowel de food als de non-foodsector stellen we vast dat er meer en meer vestigingen komen langs de invalswegen en aan de grote kruispunten. Er stelt zich eigenlijk een dubbel probleem: enerzijds op stedelijk niveau, waar de steden gewapend zijn om via een structuurplan en via ruimtelijke uitvoeringsplannen die problematiek van de vestiging in de stadskern aan te pakken, maar anderzijds zitten we met het probleem van de grootschalige kleinhandel in het buitengebied. Daarin is zowel het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen als het PRS, het Provinciaal Ruimtelijk Structuurplan, duidelijk dat daar paal en perk aan gesteld moet worden en dat er dus kernversterkend voor gezorgd moet worden dat die kleinhandel vooral in het buitengebied in de kernen blijft.

Maar er is een schemerzone, Voorzitter, ge zit dus met een aantal kleine steden of grote gemeenten die tussen de twee vallen, die zo tussen de 15 000 en 25 000 inwoners hebben en waar zich dat probleem duidelijk stelt dat er ook een verschuiving is van een aantal zaken naar de toegangswegen. Ik denk dat we daar op termijn toch tot een tweesporenbeleid zullen moeten komen om ervoor te zorgen dat het aanbod in de kern gehandhaafd blijft, maar gezien de grootte - 15 000 tot 25 000 inwoners - en de maatregelen die voor een buitengebied met kleinere kern bestemd zijn, dat we die twee kunnen verzoenen en dat daar tussenoplossingen mogelijk moeten zijn. Ik lig op dit ogenblik voor een van de komende deputaties met zo'n dossier van een middelgrote gemeente voor waar zich duidelijk dat probleem zal stellen. Ik wou dat alleen toevoegen aan de discussie vanuit ruimtelijke ordening.

De heer voorzitter

Dankuwel. Als er geen vragen meer zijn, zou ik willen afsluiten. We hebben vandaag 4 uur vergaderd zonder onderbreking. Dat is toch niet min en het woord 'elite', Collega's, dat heeft niet alleen te maken met kwaliteit, het heeft er veel mee te maken, maar niet alles. Het heeft ook te maken met hoeveelheid en jullie zijn de elite van de provincieraad vandaag. De vergadering is geheven. We vergaderen morgen, 28 maart 2007, om 14 uur.

EINDE VAN DE ZITTING